VALENTINE

SENDEN ÖNCE SENDEN SONRA

YITIRILEN VE KAVUŞULAN DOSTLUKLARIN ÖYKÜSÜ

YUZU

"O ANIN İKİ YÜZÜ VAR

ÖNCESİ VE SONRASI

O ZAMANDAN BERİ

RÜYALARIMDAN ÇIKMIYOR BU."

Aralarında dostluktan da öte bir bağ olan Mab ve Elk için trajik bir kazayla her şey değişir. Mab'in ölümünün ardından Elk anılarında dolanır durur. Büyükannesinin kaybının bıraktığı derin izleri; her anını en yakın arkadaşıyla geçirdiği, artık sonsuza dek yitirilmiş günleri ve ilk aşkını hatırlar. Tüm bunlarla başa çıkmakta zorlansa da Mab'in hayaleti her daim yanındadır. Fakat Elk, ona veda etmeden önce birlikte ne kadar vakitlerinin kaldığını bilmez.

Şimdiyse hayatının en zor bilinmeziyle karşı karşıyadır:
Her şey bittiğinde başlayan nedir?

ISBN 978-625-95083-2-0

9 786259 508320

YUZU

@yuzukitap

www.yuzukitap.com

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Senden Önce Senden Sonra

Jenny Valentine

Duzenleme
Ny.ozlem

JENNY VALENTINE

Jenny Valentine, gençlik edebiyatında tanınan ödüllü bir yazar. İlk romanıyla 2007'de Guardian Ödülü'nü kazanan Valentine'ın eserleri 20 ülkede yayınlandı. 2017 yılında İngiltere'nin en önemli edebiyat festivali Hay'de uluslararası temsilci seçilerek dünyanın dört bir yanından gençlerle tanışma ve onlardan çok şey öğrenme fırsatı yakaladı. İki kız çocuğu annesi olan yazar hâlâ seyahat etmeyi çok seviyor. En yeni kitabı *Senden Önce Senden Sonra* ile okurlarını duygusal bir yolculuğa davet ediyor.

MUSTAFA KENT

Mustafa Kent 1995 yılında İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra yayıncılık sektöründe çalışmaya başladı. Kitap editörlüğünün yanında İngilizceden çevirmenlik de yapıyor, yeni şeyler öğrenmeyi seviyor.

1. UĞUR BÖCEĞİ

Ben ve en iyi arkadaşım Mab, mezarlıkta oturup bovling kulübü ve mezarlığa ne kadar yakın olduğu hakkında şakalar yapıyoruz. Şişeden ılık elma suyu içiyorum, Mab de partide bulduğu sarma sigaraları ardı ardına tüttürüyor. Küçücük sigaralar, tıpkı bir oyuncak bebeğin parmakları gibi. Eve dönmeden önce ceplerine bir sürü doldurdu. Bunu yaparken yüzünün hiddetle parladığını hatırlıyorum.

Bu sigaraları sevmiyorum bile, diyor. *Ama şimdi yapacak başka bir şeyim de yok ki.*

Bütün bunların yaz boyunca yapabileceğimiz en iyi mi yoksa en kötü şey mi olduğunu düşünmeyi bıraktım. Çünkü cevap ikisinden biri olmayabilir. Mab ise cevabın ikisi de olabileceğini söylüyor. Bildiğim bir şey var ki o da çok fazla seçeneğimizin olmadığı. Ama şu anda, benliğimi ele geçirmiş kara deliğin sadece bir iğne deliği kadar olduğu ana dönebilmeyi isterdim. Bir atom parçacığı olduğu ana. Hatta elimde olsa daha da geriye giderdim. Önce'sine. Partinin ve sonrasında olanların öncesine. Eminim ki elinde olsa herkes giderdi.

Hâlâ atomlar hakkında mı düşünüyorsun, diye soruyor Mab, ne düşündüğümü duyabiliyormuş gibi.

"Hiçbir şey değişmedi," diyorum ona.

Bana hak verircesine kafasını sallıyor. *Her şey değiştiği halde.*

Uçuş uçuş bir tül gibi, incecik ve geçirgen. Yüzündeki çiller kuru toprağa yeni yeni dökülen yağmur damlaları gibi, kaşının üzerinde bir yara izi var, dişleri ıslak bir parıltıya sahip. Gözlerimi kırptığımda sanki yüzündeki detaylar bir tablodaki boyalar gibi akıp etrafa yayılıyor. Sağ yanında sürüklenmeden kalan asfalt izleri var. Elbisesindeyse boylu boyunca bir yırtık. Şakağındaki darbe izi koyulaşıp kafatasının içe göçmesiyle gölge oluşturuyor. Bana dönüp ağız dolusu sararmış bir duman eşliğinde sırıtıyor. Benim güzel arkadaşım...

Bir fırt çekip, *sen de ister misin*, diye soruyor.

"Hayır, sağ ol."

İğrenç bir şey.

"Öyle, evet. Sen de içmemelisin."

Ulaşabildiği kadarıyla ayak bileğime vuruyor. Bunu hissedebilmeyi öyle istiyorum ki...

Çoktan öldüm, unutma, diyor bana. Sanki bu, unutabileceğim bir şeymiş gibi.

Arada kalmış bir anın içindeyim. Sınavlardan sonra, sonuçların açıklanmasından önce olduğu gibi. Sonucun ne olacağı fark etmeksizin her şey için çok geç olduğundaki gibi. Bu anı o kadar uzun zamandır iple çekiyordum ki... Atlamışım ama henüz iniş yapmamışım gibi hissettiren o anı. Beklemekten başka yapacağımız bir şey kalmadı.

Tam ortadayım, diyor Mab. *Arafta.*

"Eh, senden iyi kim bilecek?" diyorum.

Kaşları bir yay gibi eğimli. Derisinin altındaki kumu görebiliyorum. *Evet. İyi bilirim.*

Dumanından beni korumak için ellerini sallayıp duruyor. Sarma sigaralar çok kötü kokuyormuş çünkü. Zahmet etmemesini söylüyorum, nasıl olsa hiçbir koku almıyorum. Kaşlarını çatıp diline gelen tütün parçasını parmağıyla alıyor. İliklerine kadar renkli ve yine iliklerine kadar bitkin. Ona bakmak bile beni huzursuz ediyor. Kendi damarlarımda salına salına akan kan için kendimi suçlu hissediyorum.

Bu sıcak hava dalgası her şeyi dize getiriyor. Sokaklar film setine dönüyor. Her yer tenha. İnsanlardan yoksun.

"Herkes nerede?" diye soruyorum.

Biliyorsam ne olayım.

Ona sormadan da duramıyorum. Soru karnımın ucundan başlıyor, gidebileceği tek yer de dilimin ucu. "France nerede?" diye soruyorum bu kez de. France, Mab'in erkek kardeşi. Karışık işler... Bana bir bakış atıyor, ben de ona bakmaya başlıyorum. Bakışma yarışmasının sonunda kazanan taraf ben oluyorum.

"Bunun için bana hâlâ kızgın mısın?" diye soruyorum. "Gerçekten mi?"

Hayır. Uzaklara bakıyor. *Sorun etmiyorum.* Bu da sadece sorun ettiği şeyler hakkında kurduğu cümle.

Etraf o kadar sessiz ki... Ne bir esinti ne bir kuş cıvıltısı ne de bir korna sesi var. Yalnızca kendi düşüncelerimin sesini duyuyorum. Onlar da France'le dolu. Balıklarla dolu bir deniz, yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi. Onun önceden olduğu yerde şimdi bir karanlık var. Bunu hissedebiliyorum. Endişe verici bir ışık yokluğu bu.

Elk, diyor Mab, sesi daha yumuşak çıkıyor.

"Evet?"

Gelecek, eminim.

Ona duyduğum isteğe hâkim olmaya çalışıyorum. Çok uğraşıyorum bu hisle başa çıkabilmek için.

Küçük kardeşim altımızdaki kuru otların arasında dolaşıyor, tükürüyor, zıplıyor, koca bir kedi gibi minik böceklerin peşinde koşturuyor. Kaplanlık taslasa da bir yandan çerçöple uğraşıyor. Aynı anda birçok şeyle uğraşmak onun işi. Annem fısıldayarak ona söyleniyor. "Knox. Şimdi hiç sırası değil."

Zavallı çocuk, diyor Mab.

"Onu merak etme," diyorum. "Halinden memnun."

Mab esniyormuş gibi geriniyor. *Buraya çok sık geliyoruz gibi duruyor.*

Hışır hışır bir paketi ezen Knox bunu da koleksiyonuna ekliyor.

Sahili daha çok seviyor ama, diyor Mab.

Hırlamasını izliyorum. Dudağının pembeliğini... Mükemmel, minicik süt dişlerini...

"Öyle," diyorum. "Doğru söylüyorsun."

Güneş sanki gözünü kırpmadan üzerimize vuruyor. Biraz esinti, aniden bastıracak yağmur ya da minicik bir parça buz için şu an epey iyi para verebilirdim.

"Çok sıcak," diyorum. "Sen de sıcakladın mı?"

Hayır dercesine kafasını sallıyor. İyi durumda olan kolunu çatılara doğru uzatıyor. Çatıdaki düz çizgiler sıcaktan dolayı sanki suyun altındalarmış gibi dalgalı görünüyorlar. Sırf onlara bakmak bile beni susatıyor.

Şunlar yaşlı insanların evleri mi?

Köşeleri şato gibi yuvarlak evler, verandalar. Asansörler, rampalar ve tuvaletlerdeki acil durum kolları. Annem de bir süre orada çalışmıştı. İnsafsız yerler olduklarını söylemişti. Ama buradan bakınca Disneyland gibi gözüküyor.

Mab çıplak topuklarını kumda gezdiriyor. Bir anlığına ayakkabılarının nerede olduğunu merak ediyorum. Sadece bir anlığına ama... Sonra düşünmeyi bırakıyorum.

En azından sonum öyle olmayacak, diyor.

"Nasıl olmayacak? Yaşlanmayacak mısın?" Büyükannem Joanie gözümün önüne geliyor. Ağaç kökü gibi elleri ve kibrit çöpü gibi bilekleri, bilgeliği, rujları ve duyuldu mu bir daha akıldan çıkmayan kahkahası aklıma geliyor. "Eh, oradan daha kötü yerler de var."

Festival tuvaletleri, diyor Mab.

"Bar halıları."

Annenin kitap kulübü.

"Gemi seyahatlerindeki karaoke akşamları."

Bu dediğime gülüyor ama sonra gülmeyi bırakıyor.

Burası.

Annem kucak dolusu eskimiş güllerle yanımızdan geçiyor. Knox da ona teslim olmuş gibi peşinde sürükleniyor. Çimlerin üzerinde, yanımda bir şişe daha elma suyu var. İki şişe içtiğimi hatırlamıyorum ama içmiş de olabilirim. Gayet olası.

"Onu orada bırakma," diyor annem. Bugün bana söylediği ilk şey bu.

"Bırakmayacağım," diyorum. "Bırakmayacaktım zaten." Mab de, *ne var sizin aranızda, o ses tonun da ne öyle*, diyor.

Bozuşmuştuk. İşin içinden çıkamıyorduk. Kanlı bıçaklıydık.

Knox şişeyi benim yerime kaldırıyor. Küçük çocuk... Saçlarını ve tenindeki sıcaklığı koklayabileyim diye sanki, özellikle eğiliyor.

"Şöyle düşün," diyorum Mab'e. "Aramızdaki bütün iletişim kanalları çökmüş durumda."

Annem ve ben haftalardır neredeyse hiç konuşmuyoruz. Yaşananları düşündüğümde bunu onun suçu olarak görüyorum. Ve düzeltemeyecek kadar yıprandım. Başımda yeterince dert var.

Kardeşim bir çalılığa takılıyor ve eline diken batıyor. Başparmağındaki taptaze kan damlası tıpkı bir uğur böceğine benziyor. Işığa doğru tutuyor, bana bakıp gülümsüyor, sonra da o damlayı yalıyor.

Pas, diye fısıldıyor Mab, büyülenmiş vaziyette. *Demir.*

Artık hiçbir şeyin tadına bakamayacağım hatırlıyorum.

Kendi ellerini incelemeye başlıyor. Kandan yoksun, neredeyse arkası görünen, yüzüklerin hâlâ parmaklarında soluk da olsa parladığı ellerine. Bir yüzük hariç. Sahilde bulduğu gülen suratlı mühür yüzüğü. Pürüzsüz altından, suratın gözleri ise kapkara. Onu düşüren kişi için ne kadar üzüldüğünü, kaybetmesini telafi etmek için o kişiye bir iyilik yapacağını ve bu yüzüğe ne kadar iyi bakacağını söylediğini hatırlıyorum. Yüzük sonra benim oldu. Parti gecesi ödünç almıştım. Bu kadar kolayca benim olmuştu. Yüzüğü taktığımı görünce gözlerini başka tarafa çeviriyor. Sanki benim parmaklarıma ait olmadığını söylemeye çalışıyor gibi.

İş buldun mu, diye soruyor.

"Hayır, daha bulmadım," diyorum. "Babam gibi konuştun bu arada."

Kafeyi özlüyorum. İşimi seviyordum.

Buna katılmıyorum. Tamamen uyduruyor. "Sevmiyordun. Müşteriler hakkında şikâyet ediyordun sürekli. Ayaklarının da koptuğunu söylüyordun."

Eh, diyor. *Artık hiçbir yerim acımıyor.*

"Acımıyor mu gerçekten?"

Durmadan acı çekiyormuş gibi görünüyor.

Yere bakıyorum. Ayaklarının bırakması gereken izleri arıyorum. Midemde yine bir boşluk hissediyorum. Uçurumdan düşme hissi. Yeni normalimiz bu. Knox, boşluğu nasıl dolduracağını çok iyi biliyor. Geliyor ve tam yanımda dikiliyor.

"Nerede?" diyor. "Üstüne basmak istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diyor annem ona. Ben de "Şu tarafta," diyorum.

Dönüp bakıyor, Mab'in olduğunu düşündüğü yere, ve Knox göremese de Mab ona bir öpücük yolluyor.

"Bir şey olmaz, Knox," diyorum. "Ona zarar veremezsin. Yoldan çekilme konusunda epey iyidir."

Annem yine o ketum tavrını takınarak konuşuyor. "Mezardan uzak dur," diyor Knox'a. "Üzerlerinde dolaşma, yeter." Sanki Mab hakkında söyleyecek başka bir şeyi yokmuş gibi. Sanki ona hiç en iyi arkadaşımın hayaletinden bahsetmeye çalışmamışım gibi.

Mab yanımda gülüyor, amansızca ve sessizce. *Böyle yapmasından nefret ediyorum. Varlığımı öylece inkâr ediyor.*

"Biliyorum," diyorum. "Ben de böyle yapmasından nefret ediyorum."

Mezarlık kocaman ve bir sürü bloktan oluşuyor. Sanki etrafımızda bir şehir, şu tarafta da başka bir şehir var. Birbirinden ayrılmış ve farklı farklı isimlendirilmiş, sıra sıra bahçeli evler gibi dizilmiş. Annem tıpkı evde yaptığı gibi ortalığı toparlıyor. Kafası öne eğik, şimşek hızında ve düşünceli bir halde. Knox da hemen onun arkasından tekrar dağıtıyor.

"Sevmediğin bir komşun var mı?" diye soruyor Knox. "Burada öyle şeyler oluyor mu?"

"Sevmediğin komşu mu?" Annem dizindeki toprağı temizliyor. "Sorduğu soruya bak."

Görünüşe göre burada hiçbir şeyin olmuyor, diyor Mab. *Sevmediğim bir komşuya sahip olmak bile iyi olurdu.*

Yine de güzel bir ortam var: Yeşil, huzurlu, açıklık, köşeleri gölgeli ve ağaçların fısıldarcasına dikildiği uzun caddeler... Birçok insanın hayatını geçirdiği yerden daha güzel bir yer burası.

Bazı mezar taşlarında yazılar ve melekler, yosun tutmuş bronzlar ve sıcaktan solmuş çelenkler var. Ama bu mezar küçük, sessiz ve kendi halinde. Henüz hazır değil. Kendi taşına sahip olmak için daha çok taze. Üstünde bir işaret var sadece. Sahibinin hakkını vermeyen bir işaret. Hayatımda gördüğüm en üzücü şey.

"Senin de bir taşın olmalı," diyorum. "Bir mozolen. Bir gökdelenin."

Yetmez, diyor Mab. Vücudu dalgalar gibi yükselip alçalıyor. Sanki bir başkası, daha büyük bir yaratık onu ciğerlerine çekip bırakıyor. *Yetmez, yetmez, yetmez.*

Annem yeni filizlenen papatyaları söküyor, yoluyor, seyrekleştiriyor. Knox kendini yere atıyor. Çimleri ayırıp onlarla ıslık çalmaya çalışıyor. Ama o kadar kurular ki büzüşüp kopuyorlar.

Becerebileceğinin çok ötesinde bir yetenek gerektiriyor bu iş. Herkülvari bir iş. Mab dikkatle ona bakıyor. Her birini başparmaklarının arasında sıkıştırışını, tüm umudunu ve aklındaki olasılıkları izliyor.

"Birazdan gitmem gerekecek," diyorum.

Bana bakıyor. *Nereye?*

"Bugün salı," diyorum. "Beşte Stevie ile buluşacağım."

Kaşlarını çatıyor. *Hemen gidiyor musun?*

Gözlerindeki bakış sanki dünyanın o olmadan dönmesini istemediğini söylüyor. Gündelik şeylerin, insanların koşuşturmasının bitmesini istiyor.

"İki haftadır gitmiyordum zaten," diyorum. "Hem bu onun uzmanlık alanı, unuttun mu? Yas danışmanlığı. İşime yarayabilir."

Mab gözlerini deviriyor.

"Senin de orada olacağını umuyordum aslında," diyorum ona, o da kendini bıçakla, silahla ve iple öldürme taklitleri yapıyor.

"Yapma," diyorum. "Benimle gel."

Gülümsüyor. Kırık elmacık kemiğine, kalp şeklindeki çenesine bakıyorum.

Biraz daha burada duralım, diyor. *Buraya otur. Sonra, söz veriyorum, geleceğim.*

Düzenleme
Ny.ozlem

2. ÇİNÇİLYA

Mab ya da ondan geriye kalanların haricinde, birbirini hâlâ seven bir annem ve bir babam, bir yerlerde France, aslında iyi olan terapistim Stevie ve henüz beş yaşına giren Knox var. Benim adım Elk, Elena'nın kısaltması. Mabel'in Mab ya da Francis'in France olması gibi kulağa mantıklı gelmediğini biliyorum ama bunun kısaltması da böyle.Yapacak bir şey yok.

Şimdiye kadar çoktan kalkmış olmalıydık ama Mab'in hareket etmeye niyeti yok gibi. Ufuk çizgisine bakıp tüm detaylarını inceliyor, ben de onu izliyorum. Işığın altında içerken onu izliyorum.

Her şeyi özlüyorum, diyor. *Hazır değildim.*

"Üzgünüm," diyorum ben de. Çünkü bu durum karşısında hislerimi açıklayacak daha iyi bir ifade yok.

Keşke yanımda iyi bir kitap olsaydı, diyor bana. İstediği diğer şeyleri de parmaklarıyla sayıyor.

Taze çilekler, Elk. Canım çilek istiyor.

Bir deste kart.

Bir kül tablası.

"Bu kadar mı?"

Çanta hazırlama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten. Çorapsız gittiği okul gezilerini hatırlıyorum. Solunum cihazını unuttuğu zamanları da. Çadırını getirmediği kampımızı da.

Ben çok daha küçükken, okulda, evden bir anda ayrılmak zorunda kalsak yanımıza neleri alacağımızın listesini yapardık. Eğer savaş bir anda kapımıza dayansa, ya da kıtlık çıksa, sel veya pandemi olsa. Tüm bu muhteşem şeyler için hazırlık. Çocukların stres dolu olmalarına şaşmamalı. Öğretmenimiz Bay Cressey'nin bize seçenekler sunduğunu hatırlıyorum. "Ya hükümet mavi gözlü herkesin ülkeyi terk etmesine dair bir yasa çıkarırsa?" demişti. Sınıftaki bütün mavi gözlü çocuklar da "Nasıl yani?" demişti. "Evet. Sen de dahil. Düşünsene bir," demişti çocuklara da.

Henüz Mab ya da France ile tanışmamıştım o zaman. Bütün yaşanacaklara daha çok vardı. Şimdi düşünüyorum da listelerimizde telefonlar, arabalar, evcil hayvanlar, Nintendolar vardı. Bay Cressey "Şarj cihazı yok, petrol yok, köpek maması yok, zaman yok," diyordu.

"Bütün bunlar yolda sizi yavaşlatacak ve işe yaramaz hale gelecek şeyler," demişti.

Bence en fazla pasaportlarımızı ve sevdiklerimizi yanımıza alıp sonra da kaçmamızı istiyordu.

Bize neyin önemli olduğunu, neyin işimize yarayacağını anlatmaya çalışıyordu ama biz onu dinlememiştik.

Artık dinliyorum.

Bay Cressey hasta oldu ve günden güne soldu. Günbegün canlılığını yitirdi ta ki sonunda yok olana kadar.

Büyükannem azalarak yok oldu, önce aklı gitti sonra gerisi geldi. Tanık olması en zor şeydi.

Mab ise bir anda gitti. Sanırım bu yüzden parçaları hâlâ yanımda.

Tamam o zaman, diyor listesine güldüğüm zaman. *Sen ne alırdın?*

Bay Cressey bir keresinde sınıfa bir çinçilya getirmişti. Nasıl eline geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimizi kapatıp ellerimizi açmış ve gözlerimizi açmamıza izin verdiğinde ona dokunmaya çoktan başlamıştık bile.

"Hissedemeyeceksiniz bile," demişti bize. "O kadar yumuşak ki..."

Listeye girecek adayların üzerinden bir kez daha geçiyorum. France ve küçük erkek kardeşim, ebeveynlerim ve ölmeden önceki büyükannem. Çizgi romanlarım, spor ayakkabılarım, en sevdiğim kitaplarım. Boş yere kafa yoruyorum aslında. Cevabı biliyorum çünkü. Başlamadan önce bile biliyordum.

Mab'in yüzüne dokunuyorum. En azından dokunmaya çalışıyorum. Çinçilyaya dokunduğumdaki gibi, bir şeyler hissetmek için bekliyorum ama hissedemiyorum.

"Seni," diyorum. Boncuk boncuk gözleri cam gibi, çiy damlaları gibi, su gibi. "Yüzde yüz. Seni alırdım."

3. TEK KULLANIMLIK PLASTİK BARDAK

Bir profesyonelle konuşmam annemle babamın fikriydi. Başta hiç ilgimi çekmedi aslında. Ama nazikçe ısrar etmeye devam ettiler ve en sonunda Mab bile bunun bana iyi gelebileceğini söyledi.

"Hayatının kalanını kendini fizik kitaplarına gömerek geçiremezsin," dedi bana. "Neden olmasın?" diye sorduğumda "Çünkü seni özlüyorum, Kuantum Prensesi. Sen her kara delikte büyükanneni aramakla meşgulken ben burada sıkıntıdan patlıyorum," diye açıkladı.

Stevie'nin ofisi ana caddenin arkasındaki harabe bir binada. Bir hayır kurumu mağazasının üzerinde, diş hekimi kliniğinin yanında. Büyükannem yüzünden gitmeye başlamıştım. Onun başına gelenler beni gerçekten derinden etkiledi. Sanki akıntıya kapılmıştı da atlayıp onu kurtaramadığımız için ağır çekimle gözden kaybolmuştu. Kurak bir arazide durup onu izlemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Geride bırakmayı denedim ama ne yaptıysam, başaramadım. Hepsi hâlâ boğazımda bir yumru gibi.

Ama sonuç olarak Stevie ile geçirdiğim salıları sevmeye başladım. Yolda ona anlatacak hiçbir şeyimin olmadığını düşünürken odaya girip konuşmaya bir başladım mı beni susturmak imkânsız hale geliyordu. Ama ilk seansta, neyle karşılaşacağımı tam olarak bilmiyordum. Bu yüzden zırhımı kuşanmıştım. Kırması zor bir ceviz gibi görünüyor olmalıydım. Annem, Knox'u köşedeki kütüphaneye götürmek istediğini söylemişti ama aslında beni Stevie'ye getirmek için bunu yaptığını biliyordum. İşini böyle sessiz sedasız halletmeyi seven biriydi hep. Bazen ne yaptığının farkında bile olmuyordum ama zamanla akıllandım. Hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünse bile annem aslında her şeyin kontrolünü elinde tutuyor.

Şimdi üzerinden bir yıl geçmiş olan ilk seansta kapı sıkışmıştı. Diyafona iki kez basmak zorunda kalmıştım ve biraz tuhaf bir durumdu bu. Merdivenlerdeki halının da iyi bir süpürülmeye ihtiyacı vardı. Doğru düzgün bir bekleme odası yoktu. Yalnız başına duran bir sandalye, üzerinde de kimsenin okumakla uğraşmayacağı eski dergiler vardı. Dünya üzerinde başka dergi kalmasa bile kimse onlara bakmazdı bence. Orada bekliyordum, sonra koridorun sonundaki tuvalette sifon çekilme sesi duyulmuştu ve bir kadın çıkmıştı. Üzerinde bir bluz vardı. Çiçekli bir etek giymişti. Mavi kâğıt havluya ellerini kuruluyordu. Havluda dokunduğu yerlerin koyulaşmasını izlemiştim.

"Elena?" demişti. Boğazında bir yara izi vardı ve konuşurken bir solucan gibi kıvrılıp duruyordu. Yara izine bakmamaya çalışıyordum ancak bu sefer gözlerimi hiç kaçıramamaya başlamıştım.

"Evet. Affedersiniz," demiştim. "Merhaba."

Dudaklarıyla gülümsese de gözlerinde ciddiyet hâkimdi ve bir bakıma acıkmış gibilerdi. "Ben Stevie," demişti. "Lütfen, içeri gir."

Duvarın arkasında birinin dişlerinin oyulduğunu duyabiliyordum.

"Bu ses de rahatlamama çok yardımcı oluyor," demiştim gülebileceğini düşünerek ama gözlüklerinin üzerinden bana bakmakla yetinmişti. Stevie'nin bakışları boştu, kaşları dövmeydi ve olması gerekenden yaklaşık üç ton koyu renkteydiler. Yüzü sanki gökyüzü, kaşları da orada salına salına uçan kuşlardı. Elinde bir defter vardı ve "Endişelenecek bir şey değil. Otur, lütfen," diyecek kadar da üşütmüştü.

Yanımdaki masada bir kutu peçete, kartvizitler, küçük bir kurmalı saat ve plastik bir bardakta su vardı. Suyun altındaki altlıkta bir yavru ördeğin yüzünün yakın çekim fotoğrafı bulunuyordu. Beni o zaman sinir edecek bir görüntüydü bu. Kartvizitin üzerinde yas konusunda uzman olduğu yazıyordu. Sonunda hepimiz uzman olmamış mıydık bu konuda?

Oda küçüktü ve çok bir özelliği yoktu. Bir kitaplık. Marketten alınmış bir bitki. Stevie'nin sandalyesi ile benimki arasında duran bir halı. Bana rahat olmamı söylemişti. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp bağdaş kurmuştum. Evde televizyon seyrederken yaptığım gibi. Pek de yardımcı olmamıştı.

"Ee, Elena," demişti.

"Elk," demiştim. Stevie de kabul edercesine başım sallamıştı.

"Peki, Elk."

Buranın kendimi ifade edebileceğim, olanlar hakkında konuşabileceğim ve nasıl hissettiğimden bahsedebileceğim güvenli bir yer olduğu hakkında kısa bir giriş konuşması yapmıştı. Bunları daha önce binlerce kez söylediğini hisseder gibi olmuştum. Aynı şeyleri söylemekten sıkılıp sıkılmadığını merak ediyordum. Ve ardından, sessizliğin sonu hiç gelmeyecekmiş

gibi hissetmeye başladığım anda, "Senin için ne yapabilirim?" diye sormuştu bana.

Oturduğum yerde kaymıştım. "Gerçekten bilmiyorum."

Üç saniye kadar bana bakmıştı. "Seni buraya getiren şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Çorabımın ucuna dokunup "Büyükannem öldü," demiştim ve bunun hiçbir şeyi anlatmaya yetmeyeceğini biliyordum.

Büyükannemde bir tür bunama vardı. İlk başlarda, 1952 Temmuz'unun o çarşambası neler olduğunu baştan sona anlatabilecek durumdaydı. Kimlerle birlikteydi, ne giyiyordu... Ama on dakika önce yemekte ne yediğini sorduğumuz zaman tüm kabloları kopmuş gibi boş boş bize bakıyordu. Onun için cevap vermesi imkânsız bir soru sormuş oluyorduk çünkü. Geçmiş tamı tamına bizimleydi, gelecek belirsiz, şimdiki zaman da tarifi zordu; kendi kendini yok ediyordu. Daha sonra 1952'de kaybolmuştu. Ve büyükannem olanları unutmakla kalmamış, neyi nasıl yapacağını da unutmaya başlamıştı. Yavaş yavaş kim olduğunu unutmasını izlemiştik.

Stevie bacak bacak üstüne atmıştı ve birbirine değen taytından sanki bir şey sönüyormuş gibi bir ses gelmişti. "Kaybın için üzgünüm," demişti. Benim de muhtemelen "teşekkür ederim" demem gerekiyordu ancak müteşekkir hissetmiyordum. O nedenle bir şey dememiştim.

"İkiniz yakın mıydınız?"

Çenem acıyordu. Birinin çalkaladığı ve açmaya hazırlandığı bir şişe soda gibi hissediyordum. Kapıya bakmıştım. Üstünde parlak bir boya ve eskimiş lekeler, kilitte ise bir anahtar vardı. Aslında kalkıp gidebilirdim. Sonuçta benim keyfime kalmıştı bu.

Stevie gülümsemişti. Sudan bir yudum almıştım. Tadı plastik bardak gibiydi.

"Neden normal bardak kullanmıyorsunuz?" diye sormuştum. "Bunlar pek de sürdürülebilir değiller, değil mi?"

"Sürdürülebilir?" deyip kuş kaşını kaldırarak bana bakmıştı.

"Sürdürülebilir," demiştim tekrar. "Bilirsiniz. Gezegen falan. Atıklar. Kirlilik. Denizdeki Teksas'tan daha büyük plastik ada."

"Ah," demişti. "Sağlığımız ve güvenliğimiz için. Üzgünüm. Biliyorsun, böylesi daha hijyenik."

"Üşütmüş olan sizsiniz," demiştim.

"Seni rahatsız mı ediyor bu?" diye sormuştu.

"Plastik bardak kadar etmiyor."

Kafasını eğip kucağına bakmıştı. "İstersen bir dahaki sefere kendi suyunu getirebilirsin. Daha iyi hissedeceksen eğer."

O kadar çabuk havlu atmıştı ki nasıl hissedeceğimi bilememiştim. Plastik sudan bir yudum daha alıp "Pek konuşma havamda değilim," demiştim.

Bunu çok da sorun etmiyormuş gibi davranmıştı. Tıpkı bizim Knox'un sebzelerini yiyip yemediğini sorun etmediğimiz gibi. "Senin vaktin," demişti. "İstediğin gibi kullanabilirsin."

"Hiçbir şey söylemeden de durabilir miyim yani?"

"Kesinlikle. Burada öylece otururuz. Sana kalmış."

Bir süreliğine sessizce oturmuştum. Doksan saniyemi yemiş olmalıydım. Dışarıda bir kamyon geçmiş ve bina titremişti. Penceredeki stor perdeler rüzgâr esercesine sallanmışlardı ama rüzgâr falan yoktu.

Stevie'nin saati büyükannemin bakımevindeki yatağının yanında duran saate benziyordu. Dakikaları teker teker atlıyordu. Sona doğru yaklaştığında zaman onun için hiçbir şey ifade etmemeye başlamıştı. Pek şair ruhlu bir insan değildi ama örtüsünü boynuna kadar çekmiş halde yatarken "Denizine dönen su damlaları gibiyim," dediğini hatırlıyorum.

"Artık kimsede bu saatlerden yok," demiştim.

"Efendim?" demişti Stevie. "Kurmalı saatlerden mi?"

"Sadece yaşlılarda var. Diğer herkes telefonunu kullanıyor."

"Ben seviyorum," demişti. "Galiba ben de yaşlı bir insanım."

"Kaç yaşındasınız?"

"Elli üç. Yaşlıca. Orta yaşlı."

Kadınların kendilerini yaşlı hissetmeye başladıklarını her gün fular takmalarından anlayabilmek mümkündü. Bir ara annem de takıyordu. Ta ki erkek kardeşim hangi havayolunda çalışmaya başladığını sorana kadar. Babamın tostu boğazında kalıyordu neredeyse. Ama Stevie fular takmakla uğraşmamıştı. Boğazında saklamak isteyebileceği kocaman bir yara olsa bile. Kabarık ve hafifçe parlayan, onarılmış bir ipek parçası gibiydi yarası. Büyükannemin boynuysa buruşturulmuş kâğıtlar gibiydi. Ya da konuştuğunda sallanan bir hamak. Gözleriyse yılların kahkahalarıyla işlenmiş kanaviçeler gibiydi ve kazayaklarıyla doluydu. Güzel bir kadın olduğunu düşünürdüm.

"Sen de on dört yaşındasın, Elk, değil mi?" demişti Stevie. Onunla güven bağı kurabileyim diye adımı sık sık tekrar ediyordu. Telefonda satış yapmaya çalışan biri gibi. Lüks mallar satan bir mağazanın personeli gibi.

"On altı, Stevie," dedim ve Stevie defterini kontrol etti.

"Annem kırk dört yaşında," demiştim. "Babam kırk iki, büyükannem de öldüğünde yetmiş yaşındaydı."

Stor perdeler manzarayı net çizgilerle bölüyordu. Pencerelerde ve oluklarda yeşil boyalar. Eski bir flama. Mavi cam. Numaralara göre boyanmış gökyüzü.

Stevie beklemişti. O zaman anlamamıştım ama epey sabırlı biriydi.

"Onu gerçekten özlüyor olmalısın," demişti.

Seansımızın sonunda, bir sonraki buluşmamız için bir şeyler yazmam gerektiğini söylemişti. Böylece hazırlıklı gelirmişim ve konuşacak bir şeylerimiz olurmuş. Yorulmuş, tırnaklarımı yemeye başlamıştım ve içerisi bir sera kadar sıcaktı. Sanki o küçük, kasvetli odada oksijensizlikten ölecektik.

"Ödev gibi mi?" demiştim.

"Evet," demişti. "İstersen."

İstemiyordum.

Stevie üst üste yığılı kartvizitlerini düzeltmişti. Eşyalarını toparlamaya başlamıştı. Siyah saat saniyesiyle ve dakikasıyla yeni saati söylemek üzereydi.

"Sana kalmış," demişti. "Yardımcı olabilir."

"Tam olarak nasıl?" diye sormuştum.

Ayağa kalkmıştı. Duruşu muntazamdı, ayaklarını bileklerinden birbirine bastırmıştı. Boynundaki yara gümüşten pembeye dönmüştü. "Sana ne yapacağını söylemek için burada değilim."

"Siz bilirsiniz," demiştim. "Bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz aslında."

Diş hekiminden hâlâ oyma sesleri geliyordu. Dışarı çıktığımda annem ve Knox hemen karşımda beni bekliyorlardı.

Knox'un kolunun altında bir sürü çocuk kitabı vardı. Onları düşürmemeye çalışıyordu.

"Son bir saatin benimkinden çok daha iyi geçmişe benziyor," demiştim.

"Nasıldı?" diye sormuştu annem. İyileşmemi beklediğini anlayabiliyordum. Tüm yüzünü toplamıştı ve umutla bana bakıyordu. Sinir olmuştum.

"Bir dahaki sefer beni kapıda bekleme," demiş ve o an, ona bir zaferi ellerimle verdiğimi fark edememiştim. Çünkü yeniden buraya geleceğimi söylemiştim. Bu da beni bir kez daha sinir etmişti. Benimle bu konuda tartışmamıştı çünkü bunu yapmasına gerek yoktu. Knox'un kollarından kitapları almıştı.

Tek söylediği "Tamam, canım," olmuştu.

4. İŞARET LAMBASI

Mab benden biraz daha uzun ve üç ay daha büyük. Saçları uzun, koyu kırmızı ve gür. Tüm gece ayakta kalıp dişlerini fırçalamadığında yani çöp kutusu gibi kokması gerektiğinde bile yeni yıkanmış çamaşırlar gibi kokar. Her şeyle ilgilenir ve merak dolu sorular sorar. Kendini haklı çıkarmaya çalışan o insanlardan değildir. Yetenekli ve zekidir ancak bazen bu yanını unutur ya da hatırlatılmasına ihtiyaç duyar. Varacağı yeri bildiğinden emin bir tavırla yürür, bilmese bile öyleymiş gibi durur. Onun dünyasının benim dünyamdan çok daha renkli olduğunu düşünürüm hep. Daha iyi aydınlatılmış, daha odaklı bir dünyası vardır. Onun bu özelliğini çok severim. Bu özelliğini ve onun hakkında kalan her şeyi.

Öteki dünyada, Önce'sinde, bir cuma akşamıydı ve onun evindeydik. Oturma odasındaydık ve hiçbir şey yapmıyorduk.

Gözlerinde her zamanki ışıltıdan vardı. Bir tür işaret lambası gibi. Hiç sönmeyen bir ışık.

"Şu şey kız bir parti veriyormuş."

Ben yere oturmuş kart oynuyordum. O zamanlar *Once in a Lifetime* oyunuyla kafayı bozmuş durumdaydım. İnsanın kazanmak istediği kadar istemediği de bir oyundu. Çünkü insan bir kez kazandı mı bu oyunu, bir daha asla oynamaması gerekir.

"Şu şey kız mı?" diye cevapladım.

"Freya bilmem ne işte. Tanıyorsun."

Kalbime bir şey saplandı. "Fisher."

"Evet," dedi. "O."

Freya Fisher, yaşama amacı telefonu olmuş insanlardandı. Sanki bir şeyin fotoğrafı çekilmedikçe ve belgelenmedikçe o şey, onun için yaşanmamış gibiydi. Eğer Freya Fisher bir dağa tırmanmış ancak telefonunu yanına almayı unutmuş olsaydı, tırmanışını zaman ve efor kaybı olarak nitelendirir ve keşke hiç zahmet etmeseydim, diye düşünürdü. Manzaranın tadını bile çıkaramazdı. Dışarıdan bakıldığında hayatı mükemmelmiş gibi görünüyordu. Bu nedenle onun adına çok üzülüyordum. Etrafında kimse olmadığı zaman kendiyle nasıl başa çıktığını merak ediyordum. Kimsenin görmediği bir şey gerçekten yaşanmamış mı oluyordu onun için? Zihnimde bir vadinin kilometrelerce derinliğinden Freya'nın yardım çığlıkları attığı bir görüntüsü vardı. Benim de bir telefonum vardı. Uzaylı değildim sonuçta. Elimden geldiğince ben de vadiden uzak durmaya çalışıyordum. *Once in a Lifetime* aşkımın açıklaması buydu. Belki Freya Fisher'a göre ben hayatta bile değildim. Bu, bir çeşit özgürlüktü belki de. Elimizden bunu ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

"O kızı sevmezsin bile," dedim Mab'e.

"Evet."

"Ee?"

Aşağı bakıp kendini süzdü. "Yani, bir tarafta bu var." Kapüşonlu ve komik çoraplarını gösteriyordu.

"Harika görünüyorsun," dedim ona bakmadan. Çünkü bakmama gerek yoktu. Her zaman harika gözükürdü.

"Dışarı çıkmak istiyorum," dedi. "Giyinmek, deli gibi içmek ve birileriyle tanışmak."

"İstemiyorsun."

"İstemiyorum. Doğru söylüyorsun. Ama bir yandan da çok istiyorum."

France yukarıda, kendi odasındaydı ve bunu düşünmemeye çalışıyordum. Yukarıda, bir duvar, bir tavan ötemizde. Annesiyle babası dışarıdaydı. Mab kollarını açmış, kanepede boylu boyuna uzanmıştı. Tırnaklarını beyaza boyamıştı, tıpkı dökülmüş süt gibi duruyorlardı. O tırnaklar için gözyaşları dökmüştüm sonra.

Şu şey kız'ın partisinden daha kötü bir şey hayal edemediğimi söyledim ona. O da bunun, çok kötü bir hayal gücüm olduğundan kaynaklandığını öne sürdü.

"Gerçekten ama," dedim. "Kesinlikle hayır diyorum."

Biraz öfkeli, biraz da esneyen bir aslanınkine benzer bir ses çıkardı. "Herkes orada olacak."

"Herkes derken?"

"Freya'nın tanımlamasına göre insan olan herkes."

Ona baktım. Ona baktığımı hissedebiliyordu. Ayaklarını uzattı ve esnetti, parmaklarını köprücük kemiklerinde davul gibi çaldı.

"Sıkıldım," dedi. "Hem hiçbir şey yapmayacaksak yaşamamızın ne anlamı var?"

Ne laftı ama. Derste öğrenip etkisinin farkına vardığın ve sonra gerçek hayatta karşına çıkıp yüzüne tokat gibi çarpan türden bir laftı.

"Abartma," dedim. "O kadar da değil. Bir sürü şey yapıyoruz."

"Kanıtla o zaman."

"Freya Fisher'ın partisine giderek mi? Kanıtlamam için illa bunu mu yapmamız lazım?"

İç geçirdi ve koltukta daha da aşağı kaydı. "Ne diyebilirim, elimizde bu var. Düşündüm ama başka seçenek bulamadım."

Üst katta France'in adımlarını, rüzgârın ve yağmurun damlacıklarının sesini duyabiliyordum. Sanki hafta sonuna anestezi verip ondan geriye saymaya başlamışlardı.

"Dünyaya bir kez geliyoruz, Elk," dedi. "Bir kerecik. İyi değerlendirmemiz lazım."

"Bu gecelik kendiminkini ziyan etmekte bir sakınca görmüyorum."

"Hayır, görüyorsun," dedi. "Partileri sevmiyorsun sadece, o kadar."

"Doğru söylüyorsun," dedim. "Gerçekten de sevmiyorum."

Pencereden dışarı baktım. Gri, ıslak ve sefil olsa da bir mucize söz konusuydu çünkü orada durup dışarı bakabiliyordum. Mab her zamanki gibi haklıydı. Bir şey söylememi beklediğini hissedebiliyordum ve kabul etmek, reddetmekten daha iyi bir seçenekti hep.

"Ne yapmak istediğini biliyorum," dedim.

Kapkara gözleriyle bana baktı ve "Ne?" dedi.

"Dünyayı kurtardığımız bir gece yaşamak ve sabah uyandığımızda hiçbir şey hatırlamamak."

"İstiyorum," dedi. "Öyle geceleri çok seviyorum."

"Biliyorum," dedim, çünkü ben de öyle geceleri çok seviyordum.

Çantamda birkaç bozukluk, bir parça kâğıt ve diğer ıvır zıvırlar vardı.

"İçki dolabını yağmalamamız gerekecek," dedim.

"O iş bende."

"Ve giderken otobüse binersek, dönüşte yürümemiz gerekecek."

"France bizi almaya gelecek. Çoktan söyledim ona."

Dışarıdan kendi yüzüme baktım. İyi bir yalancı olmalıydım. Sfenks[1] gibi bir şeydim. Hata yapmadım. Kızarmadım bile.

"Tamam o zaman," dedim. "Kalk da güzel görünmem için bana yardım et."

"Gidiyor muyuz?" dedi Mab. "Ciddi misin?"

"Ben hep ciddiyim."

Bana sırıttı. "Hayır, değilsin."

Onun taklidini yaptım. Epey de iyi yaptım. "*Dünyaya bir kez geliyoruz, Elk. Bir kerecik.*" Ve havaya uçtu. Ellerimi tutup öpücüklere boğdu. Etrafında dönerek dans etti. Kısacık bir zafer kutlaması gerçekleştirdi.

"Seni bırakmayacağım," dedi.

"Bırakacaksın."

"Bırakmayacağım. Söz veriyorum."

Telefonunu aldı ve beni merdivenlere doğru çevirdi.

Kulaklarıma doğru "Yukarı," dedi. "Üstümüzü değiştirelim. Seni bilmem ama benim mükemmel görünmek gibi bir niyetim var."

---

1 Sfenksler her şekli alabilen yaratıklar olarak bilinirler. -*ç.n.*

"Ne zaman yok ki?" diye sordum.

"France!" diye bağırdı France'in kapısının önündeyken. Hareket etmeyi bıraktığını duyabiliyorduk. Beklediğini biliyordum. "Gidiyoruz!" Sonra bana döndü ve "Teşekkür ederim. Seni sonsuza dek seveceğim," dedi.

"İyi, güzel," dedim. "Sevsen iyi olur. Sevmelisin de zaten."

Gözlerindeki ışık parlıyordu ve başka bir tarafa bakmak imkânsızdı. "Belli mi olur, Elk, çok seversin belki de partiyi."

Dünyanın en iyimser insanıydı. Her zaman bardağın dolu tarafını görürdü. Onu çok özleyecektim.

5. METRONOM

Onunla on bir yaşındayken bir labirentte tanışmıştım. Yaz tatilinde annem ve büyükannemle sonu gelmeyen bahçeleri, rengârenk çiçekleri ve göz kamaştıran heykelleri olan görkemli bir eve gitmiştik. Her yerde tabelalar vardı. Dondurmacısı, hediyelik eşya dükkânı olan bir yerdi. Tıpkı şu an olduğu gibi yakıcı bir sıcak vardı ancak o gün güneş biraz daha nazikti. Çimenlerin üzerinde yürürken yüksek sesle "Tahmin ettiğimden daha yorgunum galiba," diyen bir adamın yanında geçmiştik.

Annem, adamın ne demek istediğini anladığını söylemişti. O zaman Knox'a hamileydi ve karnı ay gibi, ayakları da sıcak kum doldurulmuş balonlar gibi şişti. Kaşlarını çatarak sandaletin içinde kabaran mayalanmış hamura benzeyen ayaklarına bakıyordu.

Büyükannem "Pek bir şey kalmadı," demiş ve midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum o zamanlar. Tekmelediğinde bebeği annemin tişörtünün üzerinden hissediyordum.

Labirentten yüzlerinde gülümsemeyle çıkan insanlar vardı. Bu yüzden ben de tek başıma labirente dalmıştım. İlk başlarda fena değildi. Her an her şeyin olabileceği bir oyun gibiydi. Ve ben nelerle karşılaşacağımı merak ediyordum. Çalıdan duvarlara ellerimi dayayarak yürüyordum, yolda ilerlerken gözlerim

ayaklarımda ve gölgemdeydi, hâlâ benim bir parçamdı ama bu kez daha zarif ve uzundu. Bir deneyde gibiydim, yalnız ve kimsesiz olduğumun farkındaydım. Muhtemelen kendi kendime mırıldanıyordum da. Eskiden bunu çok yapardım. Labirentte ilerledikçe işler daha da zorlaşıyordu. Labirentin amacının bu olduğunu anlamamıştım galiba. Birbiriyle çarpışan ve gülüşen çocuklar vardı. Yetişkinler aynı yolları tekrar tekrar gidiyordu. Ve bir çocuk bana sürekli soldan gidersem sonunda labirentten çıkacağımı söylemişti. Oysa ona buradan nasıl çıkacağımı sormamıştım. Erkeklerin akıl verme merakı diye bir şey gerçekten de var sanırım.

Duvarlar yüksekti, güneşin altındaki çizgileri oldukça keskin ve belirgindi. Sıcaklığı ve gölgelerin altındaki serinliği hatırlıyorum, birbirinin zıddı, tıpkı bir piyanonun siyah beyaz tuşları gibi. Oradan nasıl çıkacağımı düşünmediğim sürece her şey çok güzeldi. Ama çıkmayı deneyip başarısız olduğumda işler değişmişti. O çocuğun dediği gibi sürekli soldan gitmiştim ama bunun beni istediğim yere götüreceğini düşünmüyordum. Rastgele insanların peşinden gidiyordum. Ama onlar da en az benim kadar kaybolmuş görünüyorlardı. Kendimi sürekli bir melek heykelinin yaprağa su döktüğü yosun tutmuş çeşmenin olduğu küçük meydanın ortasında buluyordum. Suyun düşüşünün çıkardığı sesi ve bu sesi duyduğumda yüreğimde tekrar tekrar açılan beyaz sayfayı nerede görsem hatırlarım. Zaman algım eskimiş bir lastik gibi gevşemeye başlamıştı. Ömür boyu burada mahsur kalmak nasıl olurdu diye merak ediyordum artık.

Lastiğim bir süre sonra kopmuştu, ben de pes edip kutu gibi küçük meydanda kendimi yere bırakıp sırtımı çeşmeye yaslamıştım. Gökyüzü tıpkı Manhattan fotoğraflarında göründüğü gibi küçük ve uzaktaydı. Gömleğim üzerime yapışmıştı, yosunlar da çeşme boyunca, yer yer yumuşak yer yer gevrek, yeşeriyordu. Dizlerimdeki yara kabuklarını soymaya başlamıştım

ve annem ile büyükannemin beni burada bırakıp eve gittiklerini hayal ediyordum. Aç olup olmadığımı düşünmüştüm. Kafamın içinde bir beyaz gürültü orkestrası çalıyordu.

Mab küçük kâbusumun içine girip bana gülümsemişti.

"Merhaba," demişti, ben de ona içe kapanık, süklüm püklüm ve bitkin bir halde karşılık verdim. Beni duymakta güçlük çekmiş olmalıydı. Sesimi dudaklarımın arasından zorla çıkarıyordum.

"İyi misin?" diye sormuştu bana.

Hayır anlamında kafamı sallayıp yan gözle akan suya bakmıştım. "Çıkamıyorum buradan," demiştim. "Dönüp dolaşıp buraya geliyorum."

Beni ciddiye alışını ve bunun için minnettar olduğumu hatırlıyorum. "İlk girdiğimde ben de çıkamamıştım. Hem de saatlerce. Ama sonunda çıkış yolunu buldum."

"Nasıl?" diye sormuştum ona.

Bir süre düşünmüştü. Kaşlarının ortasında bir çukur oluşmuştu düşünürken. Çenesinde de minik bir kıpırtı. "Hatırlamıyorum."

Bir yabancının önünde ağlamak istemiyordum. Ağlamamak için tüm gücümle çabaladığımı hatırlıyorum.

"Ben Mab," demişti sonra yanıma oturarak.

"Elk."

Gülümsedi. "Elk mi? Geyik gibi mi yani?"[2]

"Elena'nın kısaltması."

---

2 İngilizcede *elk*, Kanada geyiği anlamına gelir. -ç.n.

"Peki. Endişelenme, Elk." Bana göstermek için avucunu açtı. Ezilmiş çiçekler birbirine yapışmış ve keçeli kalemler gibi boyamıştı avuçlarını. "Arkamda iz bıraktım."

Ellerimden tutup beni kaldırmıştı. "Minotor[3] hikâyesindeki gibi ip kullanacaktım ama insanların takılıp yere düşmelerini istemedim. Zaten evde ip de bulamadım. O yüzden bunları aldım."

Hangi hikâyeden bahsettiğini bilmiyordum ama sormuyordum da. Öyle planlamıştı, önemli olan da buydu. Çiçekler bizim acil durum aydınlatmamızdı. Hansel ve Gretel gibi onları takip etmiştik. Omuzlarımız birbirine çarpa çarpa gülerek yolumuza devam etmiştik.

Elini uzatıp "Onları yiyebilirsin istersen," demişti. "Bak bir tanesinin tadına."

Tatları kurtuluş ve bal gibiydi. Kokulu ve tatlı.

Biz çıkışı bulana kadar gün gözlerimizin önünde doğmaya başlamıştı. Ufuk yine çok uzaklardaydı ve artık her şey mümkündü. Geniş, mavi gökyüzünün altında Mab'in yüzüne bakmıştım. Eğer yeniden labirente girmemi isteseydi hiç düşünmeden bunu yapardım. Bir tarafım bunu sormasını istiyordu.

Labirent sanki sadece ikimizden ibaretti. Ve gerçek dünya hiçbir zaman böyle olmayacaktı.

Annem ve büyükannem tuvaletlerin yanındaki bankta oturuyorlardı. Annem ayakkabılarını çıkarmıştı ve dümdüz toprağın üzerindeki ayakları tıpkı kasap tezgâhında gördüğüm ve asla

3 Yunan mitolojisindeki Minotor'un hapsedildiği labirente giren Theseus, çıkış yolunu bulabilmek için geçtiği yerlere Ariadne'nin ona verdiği ipleri bırakır. *-ç.n.*

unutamayacağım tavuk sarmalarına benziyordu. Söylediklerine göre ben ortadan kaybolalı sadece yirmi dakika olmuştu. Bundan çok daha uzun hissettirdiği kesindi.

"Bu Mab," demiştim. "Hayatımı kurtardı."

"Merhaba," dedi Mab. "Öyle yaptım."

Büyükannem gülümsemişti. "Buraya tek başına mı geldin?"

Mab, "Hayır," demişti. "Abimleyim."

Çimlerin üzerinde sırtüstü uzanmış, uzun bacaklı, dizleri bükük, bir kolu başının altında duran bir çocuğu işaret etmişti. Saç rengi onunkinden çok daha açıktı. Bir tür kehribar rengiydi. Ne uzun ne de kısaydı. Suratı görünmüyordu çünkü güneşle suratı arasına bir kitap koymuştu. Mab, kitabı yüzünden çekmesini sağlayacak kadar yüksek bir sesle adını söylemişti. Abisine el sallamış, o da kitabını selamlarmışçasına bize doğru kaldırmış ve esintide sayfalar hareket etmişti. Toprağı eriten günün sıcağında ayakkabılarımın altına küçük çakıl taşları sıkışmıştı. Avucunun içini hatırlıyorum. Aramıza giren ışıktaki planktonlar kadar küçük çimenlerin arasındaki tozları, gömleğiyle pantolonundaki kırışıklıkları ve kaşlarını çatışını. Kitabın kapağında bir kedi vardı ve yeniden okumaya koyulduğunda kedi, yüzüne doğru kıvrılıyordu.

"France," diye bağırmıştı ona, ben de "Nasıl yani? Ülke adı[4] gibi mi?" diye sormuştum.

"Galiba," demişti Mab. "Asıl adı Francis ama onu kullanmayı sevmiyor."

"Hiç Fransa'ya gitmedim," dedim.

---

4 *France*, İngilizcede Fransa anlamına gelir. *-ç.n.*

"Bir keresinde orada gerçek bir kurt gördüm," demişti bana. "Kamp alanında gece geç vakitte, ormanın içinde. Çok küçük ve hızlıydı. Belki de hayal görüyordum."

Büyükannemin gülümsemesi kaskatıydı. Annem de kaşlarını arşa kaldırmıştı. Daha önce böyle konuşan biriyle karşılaşmamıştım hiç. Şiir gibi konuşuyordu. Olduğu gibi. Peteğiyle birlikte gelen bal gibi.

"Olduğundan güzel bir hale gelmesini sağlıyorsun anlatırken," demiştim.

"Ama..." Esnemeye başlamıştı. "Öyleydi."

Annem "Abin kaç yaşında?" diye sormuştu.

"On üç." Mab'in gözleri kısa bir süreliğine öfkeyle dolmuştu. "Çok hınzırdır. Ama sadece bazen."

Hareketsiz yattığını ama ayağının bir o yana bir bu yana sallandığını hatırlıyorum. Metronom gibi. Kalp atışı gibi. Dakikada altmış kez.

Parlak çimlerde ikimiz baş başa oturmuş, çiçeklerden taçlar yapıp başımıza geçirmiştik. Ağızlarımızı çiçek yapraklarıyla doldurup şimdi hatırlayamadığım şeylere karnımıza ağrılar girene kadar gülmüştük. Annem geldiğinde, karnını düşürmemeye çalışıyormuş gibi tutuyordu.

"Gitme vakti geldi," demişti. Gitmek istemiyordum ama beni acele ettiriyordu. Büyükannemin de evine gitmesi gerektiğini söylüyordu. Mab el sallayıp gülümsemişti. Çimenlerin üzerinde yolu yarıladığımda dönüp ona bakmış ve kollarını açarak yerde uzandığını görmüştüm. Çiçeklerden tacı kafasında, gökyüzüne gözlerini dikmişti.

"Epey... Nasıl desem... Özgür yetişmiş bir çocuk," demişti annem sanki bu kötü bir şeymiş gibi. Çocukların esir olarak yetişmesini tercih ediyordu sanki.

Büyükannem elimi sıkarak "Ben sevdim onu," demişti. "Ben de sevdim," diye karşılık vermiştim ben de.

Geri dönmem gerektiğini fark ettiğimde sokak konserleri için kurulmuş sahnenin olduğu yeri çoktan geçmiştik. Ona numaramı vermemiştim. Anneme söylediğimde, otoparkın kapısının önünce uyuyakalacak ya da ağlamaya başlayacak ya da her ikisini birden yapacakmış gibi görünüyordu ama büyükannem beni yavaşça iterek teşvik etmişti.

"Hadi," demişti. "Koş. Ve hemen gel."

Hızlıydım. Sadece birkaç dakikamı almıştı. Ama çimleri görecek kadar yaklaştığımda Mab ve abisinin orada olmadığını fark etmiştim. Onları kaçırmıştım. Çoktan gitmişlerdi.

6. ELMA

Freya Fisher'ın partisinden önce iki hafta durmadan yağmur yağdı. O kadar çok yağdı ki yol kenarları nehirlere döndü. Hıphızlı akan ve temiz çamurlu nehirlere. Mab'in odasına dolan gürültü, yaklaşan fırtınanın gemiyi enkaza çevireceğini bilen gözcü tayfanın korkusu kadar şiddetliydi. Üstüne geçirdiği yeni elbisesini düzeltirken çok biliyormuş gibi Kaptan Ahab hakkında bir yorum yaptı.

"Beni kandıramazsın," dedim. "Daha *Moby Dick*'i okumamışsın."

Mab dil çıkardı. "Sonunda hepsi ölüyor," dedi ki bu da beni haklı çıkardı.

Sağanak altında partiye gitmek için yola çıktık ama şimdi, Sonra'sında, yeniden mezarlıktayız. Bize elma suyu satan yirmi dört saat açık otoparktaki adam gibi iri, kuru ve kirli sarı otları köklerinden koparıyoruz. Yeni bir gün, yeni bir sıcak hava dalgası. Sulama yasakları ve orman yangınları sürerken ülkenin her yerinde insanlar kendilerini binalara hapsediyor. Dünya yavaş yavaş buharlaşıyor. Eğer kısa bir süre içinde yağmur yağmazsa hepimiz bir olup toprağa dönüşeceğiz.

"Sıcaktan öleceğim," diyorum ama Mab bir taş gibi soğuk ve solgun duruyor. Tıpkı Önce'sinde olduğu gibi yine elbisesini düzeltiyor, manşetlerini çekiştirip yakasını ayarlıyor. Elbisesi beyaz bulutlar, uçan kuşlar, parlak kirazlarla dolu kalabalık bir kumaştan. Başka kimse bu elbiseyi onun gibi üzerine yakıştıramazdı ama elbise şimdi kirlenmiş ve mahvolmuş halde. Bulutlar kana bulanmış, kirazlar çiğnenmiş, kuşlarsa kaçışıyor. Parçalanmış eliyle üzerindeki katliamın etkilerini yok etmeye çalışıyor. Derin ama çok da dengeli olmayan bir nefes alıyor. Göğsü kabarıyor ve kaburgaları acıyla elbisesine değiyor. Hayaletlerin nefes alabildiklerini bilmiyordum ama burada, tam karşımda, nefes almaya devam ediyor.

"İyi misin?" diyorum. Aptalca bir soru.

Bana bakıyor. *Sana hiçbir şeyin isabet etmediğine inanamıyorum,* diyor. *Bir baksana kendine. Tek bir iz, tek bir yırtık yok.*

Ellerimi kaldırıyorum. Avuçlarım yukarı bakıyor ve boşlar. Suçlu hissediyorum. Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.

Mab iç çekiyor. *Şans diyebiliriz galiba.*

Toprağı sırtımda hissedebiliyorum, hâlâ ekşi ekşi gelen elma suyunun tadını da ağzımda. Gökyüzü üzerime yansıyor. Masmavi, sonsuz bir öğle vakti. Asla bitmeyen bir öğle vakti.

Elk, diyor Mab. Vücudunun hatları parıldıyor ve çatırdıyor. *Beni kafanda uydurmuş olabileceğini düşündün mü hiç?*

Tereddüt dahi etmiyorum. "Ne? Saçmalama."

Gerçekten mi?

"Bilirsin ki Mab, ben gerçekçi bir insanımdır. Ve sen de gerçeksin."

Gerçek gibi hissetmiyorum. Hiçbir şeymişim gibi hissediyorum.

"Ama öyle değilsin."

Ama kuantum fiziğini seviyorsun. Pek de gerçek diyemeyiz o konu için.

"Kuantum mekaniği," diyorum. "Ve diyebiliriz."

Ama tamamen saçmalık. Sen de öyle demiştin.

"Belki çelişkilerden söz edebiliriz. Ama rakamların yalan söyleyecek halleri yok ya?"

Yirmi bir gram, diyor. İnternette ruhun ağırlığı hakkında gördüğümüz şey buydu. O zaman bunu saçmalık olarak adlandırmıştı ama şimdi tırnaklarını yiyor, gözleri dolu dolu, uzaklara dalmış, bunun doğru olmasını umuyor.

"Bir fare yirmi bir gramdır," diyorum ve bu cümleyi gereksiz bilgiler veri tabanımın neresinden çıkardığımı bilmiyorum. "Belki tüm fareler hayalettir."

Gülümsüyor. *Yeterince fare var.*

Büyükannemin evinin duvarlarındaki fareleri düşünüyorum. O kadar hızlılardı ki onları ancak göz ucuyla görebilmek mümkündü. Temizlik yapmayı bırakıp mutfak zeminine yemekler serpiştirerek her yere onlar için yiyecek bırakmaya başlayınca çoğalmışlardı, hem de üslü sayılar gibi...

"Evde kalbi atan başka canlıların olmasını seviyorum," demişti. Babam sesini çıkarmıyordu çünkü onu yeteri kadar ziyaret etmediğinin farkındaydı.

Bil bakalım şimdiden neleri düşünmeye başladım, diyor Mab.

"Neyi? Söyle."

Kedileri, diyor kafasını sağa sola sallayarak.

Annem kuru toprağın üzerinde diz çökmüş, mala ile toprağı kazıyor. Kamburlaşmış sırtına bakıyorum. Ayakkabılarının tabanları kabarmış ve kirlenmiş, güneşse malanın çelik bıçağından yansıyor. Yanında bir şişe su var ve toprağı nemlendirmek için açtığı deliğe sürekli o suyu döküyor.

Hem niye buraya geldik ki yine, diyor Mab.

"Ben de aynı soruyu sana soracaktım," diyorum.

Bu bakım onarım işiyle niye bu kadar kendini heba ediyor ki, diye soruyor bana. *Kimin için?*

"Bu işlerden keyif alıyor," diyorum. "Sen de biliyorsun. Ayrıca, seni de seviyor."

Seviyordu.

Knox bizim olduğumuz yöne bakıyor. Bu çocuğun gözünden de hiçbir şey kaçmıyor. Küçük elini kuru toprak yığınının üzerine koyup, sıvazlayıp, sanki toprağı rahatlatıp "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Annem salkım salkım ve yumuşacık hercai menekşeler ekiyor. Mab onlara bakıp gülümseyerek dudaklarını yalıyor. Yolumu kaybettiğim o labirentte beni bulduğu gün sanki daha dün gibi, ya da üzerinden asırlar geçti. Belki de her ikisi. Bir yerlerden dondurma kamyonunun sesini duyuyorum, göremiyorum ama ses gittikçe yaklaşıyor. Su altında çalınan bir şarkı gibi, bir yerlere çarpa çarpa, sendeleyerek ulaşıyor kulağıma. Mab sesi gözleriyle takip ediyor, bulmaya çalışıyor. Knox ayağa kalkıp koşturmaya başlıyor. Annem topuklarının üzerinde oturup arkasına yaslanıyor ve onun uzaklaşmasını izliyor.

Çok acıktım, diyor Mab.

"Sen zaten hep açsın."

Sen değil misin?

"Hayır. Şu an değilim."

Suratını asıyor. *Açlıktan ölüyorum. Dikkatimi dağıt. Bana bir şeyler söyle. Bir şeyler anlat. Her şey olur. Hemen. Şimdi. Çabuk.*

"Bir zamanlar denizcilerin nerede olduklarından tamamen habersiz halde dolaştıklarını biliyor muydun?" diyorum. "Pusulanın icadından ve takımyıldızın keşfinden önce. Kuzey, güney, doğu, batı yokken."

Kollarını karnında buluşturuyor. Çenesi kasılıyor. Çatıları, solan çimleri ve Knox'u görebiliyoruz. Dondurmacının peşinden koşuyor. Çitlere daha çok yaklaşıyor.

Okyanusta mıyız, Elk?

Gün ışığı saçlarında ve yüz kemiklerinde parlıyor. Derisinin altı dünyalar kadar morarmış. Kan kahverengi, kırmızı ve altın rengine dönüşüyor, tıpkı sonbahar gibi. Bana bunun ne olmadığım söylemede epey iyiydi. İlk kez açıklamasını istediğim zaman bir dakika boyunca kendini vererek derin düşüncelere dalmıştı. Düşündüğünü görebiliyordum. Alnındaki o *v*-şekilli çukuru, parmaklarının birbirlerinin üzerinde bir çan kulesi gibi büküldüğünü... Masadaki elmayı işaret ediyor sonra. Kırmızı, parlak ve ondan dünyalar kadar uzaktaki elmayı. Ulaşılması imkânsız ve günün keskin aydınlığını yansıtan elmayı.

Bu elmanın içinde bir pencere var, diyor. *Ve o pencere bambaşka bir dünyaya açılıyor.*

İçime su serpen bir açıklama.

★

Bu, Stevie ile yirmi sekizinci seansım olacak. Mab'e olanlardan sonraysa ilk seansım. Mab'in hayaletinden bahsetmemi nasıl karşılayacak, bilmiyorum. Ama bu konuda pek de fazla seçeneğimin olduğu söylenemez. Ama hiçbir şeyin Stevie'nin moralini bozduğunu görmedim. Bu yüzden bunun da bozacağını düşünmüyorum.

Mab gülüyor. *Ona benden bahsedecek misin yani?*

"Ona her şeyi anlatıyorum. Olayımız bu zaten."

Sana inanacak mı?

"Bilmiyorum. Umarım inanır."

Ayağa kalkıyor. *Gidelim o zaman.*

Mezarlıktan çıkıp ağaçların yumuşak korumasını terk ederken güneş hararetle yakmaya devam ediyor. Gün ışığı onun içinden geçiyor, tıpkı elini bir meşalenin üzerine koyup parlamasını izlemek gibi. Mab mozaik camlar gibi, içinden aydınlanıyor.

"Onu seveceksin," diyorum. "Sonunda tanışacağınız için mutluyum."

Umarım, diyor ve kapıdan çıkıp kalabalık ve hayat dolu caddeye adım atıyoruz.

Dondurma kamyonu pembe ve beyaz renkte. Yaklaştıkça is lekesi, egzoz dumanı ve tozla kaplı olduğunu görüyorum. Biri arkasına kırık bir kalp çizmiş. Knox tezgâhın ötesine bakmak için parmak uçlarına yükselip daha ileriyi görmeye uğraşıyor. Şortunun ceplerinden bozuklukların sesi geliyor. Çöp kutusunun yanında yere atılmış bir lolipop var.

Üzücü, diyor Mab lolipopa bakarak. *Gerçekten de hüzünlü.*

Kir ve minik böcekler toplanmış üstünde. Mab dudaklarına dokunuyor. Ağzı kupkuru görünüyor.

"Onu alamazsın," diyorum.

Şeker sabırla erirken, *biliyorum*, diyor. Elinde olmadan bakmaya devam ediyor.

7. HAYALETLER

Stevie'nin bekleme odasında Mab dergilere bakıp boğazının bir yerlerinden hırıltı sesleri çıkarıyor.

İnsanlar hayatlarını boş şeylerle harcıyorlar, diyor ve bunu neden böyle öfkeyle söylediğini biliyorum. Çünkü kendisi artık hayatta değil.

"Yeterince zaman harcadık," diyorum. "Harcarken gayet de mutluyduk."

Eğer hayata dönme şansım olsaydı çok daha iyi değerlendirirdim zamanımı.

Okuduğum bir kitabı hatırlıyorum. Hayatını bozulduğu yerden yeniden başlatma şansına sahip olan bir adam hakkındaydı. Bu sefer daha başarılı olacağını düşünüyordu. Ancak aynı hatalan tekrar tekrar yapıyordu. Adamın ya da kitabın adını hatırlayamıyorum. Tıpkı büyükannemin son günlerindeki hali gibi sadece kitabın verdiği hissi hatırlayabiliyorum. Bu kitap beni hüzünlendirmişti.

Mab ayağa kalkıp doğruluyor ve tek kişilik koltukta oturan bana tepeden bakmaya başlıyor. Sandalye tam tırabzanların yanında. Uzanıp baktığımda merdivenlerden aşağıdaki katta yığın olmuş postaların toplandığı yeri görebiliyorum. Kısacık

bir anlığına başımın döndüğünü hissediyorum. Zemin yamulup tavan bükülüyor, sonra düzeliyor ve bu his de kayboluyor.

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyorum Mab'e.

En dibi görmeye çalışıyor olabiliriz, diyor Mab.

"En dip varsa o da."

Kafasını aşağı yukarı sallıyor. *Epey bir yol gitmek zorunda kalabiliriz.*

Stevie'nin kapısının diğer ucunda başka biri konuşuyor. Bir erkek sesi. Homurdanıyor ve zamanını aşıyor. Vakti çoktan dolmuş olmalıydı. Saatin beşi geçtiğinden eminim. Ne dediğini duyamıyorum ve bundan oldukça memnunum. Çünkü benden sonra buraya gelip bekleyecek ve söylediklerimi dinlemeye çalışacak kişinin de beni duyamayacağı anlamına geliyor bu.

İçeri girip onları korkutayım mı, diye soruyor Mab. Ve aslında bütün cesaretimi toplayıp Stevie dinlesin de üzerine kafa yorsun diye içimi dökmemin ne kadar zor olduğunu düşünüyorum. "Hayır. Rahat bırak onları. Şimdi işleri biter. Bekleyelim."

Beni fark edecek değillerdi zaten, diyor. *Kimse fark etmiyor.*

Ki bu doğru. Haklı.

Seans başlamadan önce bir şeyleri kâğıda dökmek istersek diye masanın üzerinde birkaç kâğıt var. Kimi zaman bu uygulamayı işe yarar bulduğum oluyor. Dergilerden bir tanesini kâğıdı yaslamak için alıyorum, sayfanın başına Mab'in adını yazıyorum ve bir kompozisyon başlığı gibi altını çiziyorum. Sonra bakışlarımı kâğıda dikiyorum ve zihnim boşalıyor. Tıpkı okuyacağım her şeye karar verip kitapçıya gittiğimde aklımdaki bütün kitapların adını unutmam gibi. Kalemimin arka ucunu çiğnemeye başlıyorum. Tükürük. Sıcak plastik. Boş kâğıdın arkasında derginin kapağını görebiliyorum. *Yaz Sayısı. Retro*

Yatak Odaları. Milyon dolarlık tatil evleri. Hepsi utanç verici. Her şey anlamsız geliyor.

Mab odada geziniyor. Aceleyle ancak bir hedefi olmaksızın. Eşek arısı gibi. Islık çalıyor.

"Sıkıldığında epey sinir bozucu olabiliyor, diye yazayım mı?" diye soruyorum.

Tabii. Hiç arkadaşı yok ve esprileri komik değil yazdıktan hemen sonra bunu yaz.

"Bir sürü arkadaşın var," diyorum ona. "İnsanlar seni seviyor."

Bana gülümsedi. *Ben de komik olduğumu düşünüyorum.*

Başlayamıyorum. Biraz günlük yazmaya benziyor. Yazmayı bitirip okumaya başladığımda kendi sesimi tanıyıp tanıyamayacağımı bilmiyorum sanki. Sevip sevmeyeceğimi de. Bu işlerde hiçbir zaman iyi değilimdir.

Nereden birkaç hayalet numarası öğrenebileceğimi sorar mısın ona?

"Nasıl numaralar?"

Bilmem ki. Hırsızlık. Kan dondurucu şakalar. İnsanları korkudan zıplatmak gibi şeyler, bilirsin. İş ağında belki tanıdıkları vardır.

"Bunu yazmayacağım buraya," diyorum.

Keyfin bilir.

Kâğıdın üzerindeki kalemim fare gibi gıcırtılı sesler çıkarıyor. Acaba Stevie'ye fare-hayalet teorimden bahsetsem mi, diye düşünüyorum. Hoşuna gidebilecek türden bir şey olabilir. Mab'in adının üzerinden, harfler Stevie'nin yarası gibi kâğıdın arkasında çıkana ve "Dibinizin düşeceği evler" dergisinin üzerinde oluklar açana kadar tekrar tekrar geçiyorum.

Bu kadar da sıkıcı olacağını düşünmemiştim, diyor Mab.

"Neyin? Ölmenin mi?"

Musallat olmanın.

"Üzgünüm."

Bu kadar kapana kısılmış hissedeceğimi de düşünmezdim.

Kapının arkasından gelen ses değişiyor. Seans sona eriyor.

Vakit doldu, diyor Mab ve kapının yanında durup geriye saymaya başlıyor. Bir keder dalgası daha geliyor bana. Hem de en ağırından. Kalemimi düşürüyorum ve almak için eğildiğimde bütün kan beynimde birikiyor. Ağlamaktan nefret ediyorum, bu yüzden ağlamayacağım. Kapağı sımsıkı kapalı bir kavanozum şu an. Taşmak istemiyorum.

Neyin var, diye soruyor bana.

"Her zamanki şeyler."

Babam bir şeye canı sıkıldığında onu bir balon haline getirip uçurur. Balonun uçup gidişini ve kendinden uzaklaşmasını izlerdi. Zihnimde bu balonu hep kırmızı olarak canlandırırım. Bazen annem bana söylenirken onun arkasından da yapar bunu. Beni tam da doğru anda gülümsetir bu hareketi. Annem iyi bir günündeyse eğer onu da gülümsetir. Babam buzları eritmede tam bir uzman. Gerçi bugünlerde o bile buzları eritmede zorlanıyor.

Bekleme salonundayken balonumu ben de salıyorum ancak tavana çarpıp orada kalıyor.

"Hiçbir şey değişmedi. Hâlâ seni özlüyorum."

Yanı başındayım, diyor ve göz kırpıyor, kalbim yine paramparça oluyor ve bana öpücük atıyor.

Stevie ve homurdanan adam dışarı çıkıyor. Adam orta yaşlı biri ve gözlerinin dışında vücudunda bir renk kalmamış gibi.

Onlar da ağlamaktan tavşan gözleri gibi pembe olmuşlar. Gözlüklerini temizliyor, kapkaranlık bir yerden aydınlığa çıkmış gibi sürekli gözlerini kırpıyor. Mab'e bakıyor ancak onu gördüğünden değil. Benim varlığımı fark bile ettiğini sanmıyorum. Stevie'nin elinde plastik bardağı var. İçi peçetelerle dolu. Sağlam bir tatile ihtiyacı varmış gibi görünüyor Stevie. Gülümsüyorum. Karaladığım kâğıda işaret parmağımla vuruyorum. Tok bir ses çıkarıyor.

"Kendine iyi bak," diyor Stevie ama tavşan gözlü adam pek de umursuyormuş gibi görünmüyor. Merdivenlerden düşüp boynunu kırsa bile umurunda olacağım sanmıyorum.

Stevie benim olduğum tarafa doğru bakıyor ve sonra tuvalete giriyor. Adamın yeşil bir paltosu var ve merdivenlerden inerken tepesinin açılmaya başladığını görüyorum.

İşte mutsuz bir insan evladı, diyor Mab. Merdiven boşluğunda adamın bıraktığı havayı hissetmek mümkün. Petrol dumanı gibi, sis gibi bir hava. *Yakalandı.*

"Ben de böyle yapıyor muyum?"

Ne yapıyor musun, diye soruyor Mab.

"Hislerimle mekânı kaplıyor muyum?"

Bana bakıp gülümsüyor. *Bu sorunun yanıtı kime sorduğuna göre değişir.*

Ben çıktıktan sonra annemin, babamın ve Knox'un oturduğu bir yeri getiriyorum gözümün önüne. Pencereleri ardına kadar açıp hava almaya çalışıyorlar. Büyükannemi ve onun getirdiği ışığı düşünüyorum sonra da. Son gününe kadar yanında taşımıştı o ışığı.

Mab'in gözleri hâlâ adamın üzerinde. Adam kapı koluyla cebelleşiyor. Dışarı adımını atmadan önce son bir kez duvara dayanıyor. *Stevie'nin bu adamla işi var.*

"Eh, işinde iyi biri."

Stevie'nin hayatını gözlerinin önüne getirsene bir. Dört duvar arasında sürekli yas terapisi vermek. Günde beş tuvalet molası hakkı.

"Yalnızca salı ve perşembe günleri çalışıyor."

Eminim haftanın yedi günü yükünü taşıyordur.

Stevie geldiğinde elinde bir bardak bitki çayı var. Yalnızca tek bir bardak. Benim sevmediğimi biliyor.

"Uygun bir bardak," diyorum. İç geçiriyor. Yorulmuş. "Plastik değil."

Dolu bir çuval gibi sandalyesine yığılıyor. Ağzından soluyor, bardağını sımsıkı tutuyor. "Ne gün ama."

Mab ceset gibi halının üzerine boydan boya seriliyor. Bunun komik olduğunu düşünüyor. Bir süre onu izliyorum. Göğsünün ahenkle yükselip inişini. Stevie de beni izliyor. Kimsenin ağzından tek kelime çıkmıyor. Huzurlu bir ortam diyebilirim.

Mab dört saniye kadar hareketsiz duruyor, sonra ayağa kalkıp dolanmaya başlıyor.

Huzursuz bacak sendromu, diyor ve Stevie'nin omzunun üzerinden defterine bakıyor. *Adamın adı Rigby'ymiş. Senin adın yazmıyor burada.*

"Ben müdavimiyim," diyorum. "Bana Elk diyor."

Stevie defteri kapatıp masaya koyuyor. Saat tık tık ilerliyor. Her parmak ucunu diğer eşiyle birbirine bastırıp elini masaya koyuyor.

"Evet," diyorum.

Açıkçası nereden başlayacağımı bilemiyorum. O kadar çok şey yaşandı ki... Kendi kara deliğimde sürükleniyorum.

Mab kâğıdımı işaret ediyor. Kalemle çok bastırarak yazdığım yerlerde oyuklar var.

Listen nasıl gidiyor? Stevie de bakacak mı?

"Hayır," diyorum Mab'e. Mühim bir şey değil zaten. "Şimdi görmesinin bir anlamı yok."

Stor perdelerin arasındaki boşluktan caddeye bakıyor. *Tozlanmış bunlar.*

"Daha önemli işleri var kadının."

Hiçbirimiz annen gibi olamıyoruz galiba.

Stevie göze çarpan sandaletler ve teniyle aynı renkte bir tayt giymiş. Sandaletlerinin ipleri sanki başka bir yara izi gibi parmaklarının üzerinde duruyor. Stevie'ninkiyle kıyaslandığında Mab'in yara izi ezilmiş bir meyve gibi kalıyor. Ağzının içi kadar açık, canlı, nar kırmızısı bir yara gibi. Sol omzu kendi halinde, kırık bir kanat gibi, sanki yerinden çıkmış. Parmakları kirli ve kan içinde. Topukları ysa çamura bulanmış ama bastığı yerde hiç iz bırakmıyor.

Öldükten sonraki dünyamın bu olduğuna inanamıyorum, diyor.

"Değil zaten," diyorum. "Bu olamaz. Çok daha iyi olur seninkisi."

Varsa eğer, diyor sağlam elindeki işaret ve orta parmaklarını birbirine dolayıp olmasını umarak. Bunun ona nasıl hissettirdiğini düşünüyorum. Bir kere öldükten sonra bir kez daha ölme ihtimalini. Bunca yükü nasıl sırtında taşıyabildiğini düşünüyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum Stevie'ye.

Bunu onun sana sorması gerekmiyor mu, diyor Mab. Kitaplığı inceliyor. *Şaka gibi kitaplar var burada.*

"Çok komiksin," diyorum.

Eh, birinin olması gerekiyor.

Kollarını sallıyor, parmaklarını şaklatıyor. Mab'in sessizlikle arası hiç iyi olmamıştı, zaten. *Nelerden bahsetmen gerekiyor buraya gelince*, diye soruyor. Ben de ona "Canım neden bahsetmek isterse," diyorum.

Nasıl yani? Canın bir saat boyunca solucanlardan bahsetmek istese bahsedebilir misin?

Küçük saate bakıyorum. "Artık elli üç dakikamız kaldı ama evet, istersem bahsedebilirim."

Solucanlar çift cinsiyetli midir, diye soruyor. *Bir de solucanı ortadan ikiye böldüğümüzde iki parça da ayrı ayrı yaşamaya devam ediyor mu?*

"Bunu sormamı mı istiyorsun?" diyorum. Mab, *hayır*, diyor.

Sence tam adı Stephanie midir yoksa Steven mıdır? Nasıl bir ev hayatı var sence? Tığ işlerini seviyor mudur? True Crime'ı *seyrediyor mudur? Kedisi var mıdır? Ben vardır diyorum.*

Stevie'nin ofis dışındaki hayatını hiç düşünmemiştim. Mab'in bu sorularını benden daha iyi bir insan olmasının kanıtı olarak görüyorum.

Hadi bakalım, diyor. *Ne yapacaksın, görelim.*

"Mab öldü," diyorum. *Vay, damardan girdin*, diyor Mab böyle söylediğimi duyunca. Stevie'yse bana her zamankinden daha iyi bir şekilde bakıyor. Başın sağ olsun bakışı. Meslek etiğine

aykırı hareketler listesine dahil bir hareket olmasaydı oturduğu yerden kalkıp bana sarılırdı diye düşünüyorum.

"Son birkaç randevuma bu yüzden gelemedim," diyorum. "Ama ilk fırsatta geldim buraya."

Stevie gözlerini yumuyor. "Elkciğim," diyor. Sesinden bunu gerçekten içinden gelerek söylediğini anlayabiliyorum. Nasıl hissettiğimi anladığım anlayabiliyorum. Eğer ona söyleyecek-sem bundan daha iyi bir zaman olamaz. Ya şimdi ya hiç. Şimdi yapmak zorundayım.

"O da burada bizimle," diyorum. "Yani hayaleti burada. Şu an onunla konuşuyorum. Zihnimden. Ya da başka bir yerlerimden işte." Mab'e gülümsüyorum. "Ve daha çok konuşan taraf hâlâ o."

Ayakkabılarını beğendiğimi söyle, diyor Mab.

"Storların tozlanmış diyor."

Stevie parmaklarını buluşturup çenesinin altına koyuyor. Bu, kelimeler ağzımdan dökülmeye başlayınca "konuşmaya devam et" deme şekli onun.

"Burada," diyorum. "Ve benden başka kimse onu göre-miyor. Annem zaten benden umudu kesmiş vaziyette. Sanki büyükannemle yaşadığım sorunları yeniden yaşıyorum ve bunu söylediğime inanamıyorum ama bu kez durum daha da kötü. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Mab işte. Ve bir anda oldu."

Çocukluğumuzda bizim de orada olmamıza rağmen yetişkinlerin odada değilmişizcesine hakkımızda konuşmaları gibi bir an yaşanıyor, diyor Mab.

"Evet."

Bu durum ona benzedi.

Knox da nefret ediyordu bu durumdan. Konuşmamız bitene kadar sıra kendine gelmesin diye suratında mimik kıpırdamazdı. "Üzgünüm," diyorum.

Stevie de "Üzgünüm," diyor. Kafasını sallıyor, gözleri yaşarıyor.

Senin söylediklerini mi tekrar ediyor sadece, diyor Mab. *Yani sen "tavuk" desen o da mı "tavuk" diyecek? Ya da "tek lokmalık" desen ya da "post-it" desen ya da ne bileyim "Armageddon" desen yankı gibi tekrar mı edecek?*

"İyi bir dinleyici," diyorum Mab'e Stevie için. "Ne dediği önemli değil. Onun işi bu değil."

Affedersin. Devam edin o zaman. Ben burada değilmişim gibi.

"Hayaletlere 'inanmadığını' biliyorum," diyorum Stevie'ye ve "inanmadığını" derken ellerimle tırnak işareti yapıyorum. O an hemen kendimden tiksiniyorum bunu yaptığım için. Kim böyle bir şey yapar ki? Böyle biri olacağımı düşünmezdim hiç.

Stevie'nin yüzü sorularla dolu. Daha önce buraya gelen diğer insanlar hakkında, onların sözleri, hisleri hakkında konuşmuştuk. Hayaletler hakkında ne düşündüğünü de söylemişti. Bu sırada daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıyor. Ayağa kalkıp pencereye doğru gidiyor. Bence çok bunalmış, onu suçlayamıyorum. Bu ana kadar epey yol katetmiştik. Şimdiyse en başa dönmüşüz gibi hissediyor eminim. Bir adım ileri, on adım geri. Ya da bunun gibi bir şey.

"Basit bir şey değil, biliyorum," diyorum. "Ama bu konu hakkında konuşmam gerekiyor."

Stevie yerine oturuyor. Çayından bir yudum alıyor. Kokusu burnuma geliyor. Grip olduğum zamanları hatırlatıyor bana.

Ağzımı bir açıyorum ve saat beni susturana kadar da kapamıyorum. Zamanımız bitene kadar. O zaman bile zor susturuyorum kendimi. Stevie'ye olanları anlatıyorum ve beni bir kere bile bölmeden dinliyor. Mab'in dahi sesi çıkmıyor. Ki bu görülmemiş bir şey. Bir ilk. Ellerini çenesine yaslayıp küçük halının üzerine oturmuş, dinliyor.

Ne kadar iyi bir seyircim var, diye düşünürken buluyorum kendimi. Keşke anlattığım hikâye de onlara layık olsa.

8. KALEM KUTUSU

Mab ile ikinci kez karşılaştığımızda eylül ayıydı. Yedinci sınıfın ve bütün ilklerinin, bizi bekleyen bütün kötülüklerinin başladığı aydı. Gergin olmak için zamanım yoktu. Kısa süre zarfında Knox dünyaya gelmişti, bombanın pimi çekilmişti ve evimiz havaya uçmuştu. Aile hayatımız bir anda gürültüden, aşınmış duvarlardan, bitmek bilmeyen çamaşırlardan, soğuk gelen yemek siparişlerinden ve etrafa dökülen bozuk sütlerden ibaret olmuştu. Knox'la alışverişe gittiğimiz ve onun kafasını verip yerine balkabağı aldığımız bir rüya görmüştüm.

"Bebek büyük bir sorumluluktur," demişti annem rüyamı duyduğunda. Babam da "En azından içimizde uyuyabilen biri var," demişti.

Bir gece onları oturma odasında benim hakkımda konuşurlarken duymuştum. "Yaşananları kaldırıp kaldıramadığımı" konuşuyorlardı. Başka bir şey konuşmalarını rica edip onlara iyi olduğumu söylemiştim. "Onu gerçekten seviyorum, o benim küçük sidiklim," demiştim ve babam da bunu duyduğu için memnun olduğunu, sidiklimin bizimle kalmasına müsaade edebileceğini söylemişti.

O ara büyükannemle çok fazla zaman geçiriyordum. Henüz muslukları açık bırakmıyor, mutfağını yakmıyor, basit

bir şey yaparken bile kendine zarar vermiyor ya da bir anda sokağa çıkıp kaybolmuyordu.

"Bırak onlar kendileri halletsin her şeyi," demişti bana. "Sen benim bu dünyada en sevdiğim kişisin. Hayata karışalım, biraz eğlenelim."

Şansımıza, eğlence anlayışımız benzerdi. Bana takımyıldızı öğreten, teleskop kullanmayı gösteren ve gece yarısı dışarı çıkartıp göğün en güzel halini görmemi sağlayan kişi büyükannemdi. Bana ilk kuantum kitabımı alan büyükannemdi. Hâlâ duvarımda asılı olan Einstein posterini de o almıştı. Biliyorum, herkesin seveceği türden bir şey değildi. Mab de o posterle dalga geçmekten kendini alamazdı ama umurumda değildi. Tam benlik bir şeydi.

Büyükannem Cambridge'de fizik okumuştu. Bölümdeki dört kadından biri olduğunu söylemişti.

"Bilim laboratuvarla sınırlı değildir," demişti bana. "Dünyayı düşünmenin ve izlemenin bir yoludur."

"Beğendim bu fikri," demiştim ben de.

"Chien-Shiung Wu'ya ilet o zaman teşekkürlerini. Onun lafı."

Dönemin ilk gününde eşyalarımın çoğunu evin kapısının önünde bırakmıştım. Stresliydim çünkü gerekli formları doldurmamıştık. Formları bulamamıştık bile. Formların kaybolması geç kalma nedenimdi. Okuldaki görevli kadının ani çıkışları ve ardı ardına gelen soruları vardı. Çok misafirperver biri olduğunu söyleyemeyeceğim. Annem ona "huysuz gebeş" derdi, hem de yüzüne karşı. Büyükannem de destek olurdu

anneme. Artık okula giderken yanımda kimsenin olmamasından memnundum.

Sınıfın duvarları soluk maviydi. Masaların metal ayakları vardı. Griydiler. Üzerlerinde tükenmez kalemle yazılmış mesajlar vardı. "Rezil RE" ve "BRADLEY BRADLEY BRADLEY" ve "Ya ŞiMDi Ya HiÇ". Kapının çerçevesi ufalanmıştı. Parlak beyaz renkteydi. Mab kapıdan içeri girmişti. Sakin ve ne yaptığını bilir bir hali vardı, tıpkı labirentte karşılaştığımızda olduğu gibi.

"Özür dilerim, geç kaldım," demişti hiç de bunun için üzüldüğünü belli etmeyen bir tavırla.

İkinci şans elde etmiş gibi hissetmiştim o an. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Gülümsememden suratımın aldığı hal güneş yanığı gibi hissettiriyordu. Ayağa kalkıp ona el salladım. İki elimle.

"İnanmıyorum," dedi ve doğrudan yanıma geldi. Kalem kutusunu masaya, benimkinin yanına koydu. Sanki Everest'e bayrak dikiyordu, ya da Güney Kutbu'na. Önümüzde upuzun bir gün vardı artık. Ufuk çizgisi yine çok uzaktaydı. Ve her şey mümkündü.

Kollarını bana dolayarak "Elk," demişti. "İnanamıyorum. Sensin."

Bana sarıldı ve bırakmadı. Elinden kaçıp gitmesinden korktuğu bir uçurtmaymışım gibi tutuyordu beni. Öğretmen bu sırada şu şişeleri ve telefonlarla ilgili bir şeyler söylüyordu. Bay Elliot'tı adı. Akşamdan kalmalığının kokusu üzerindeydi. Onuncu sınıfların öğretmenine koridorda anlatırken duymuştum.

Sonunda yerlerimize oturduğumuzda "Neler kaçırdım?" diye sordu Mab.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Hiç," dedim. Ciddiydim de. Çünkü gerçek hayat o an başlamış gibi hissediyordum. "Pek bir şey kaçırmadın."

Bay Elliot'ın akşamdan kalmalığı sayesinde yoklama esnasında konuşabilmiştik. Bilmem gereken her şeyi bana Mab anlatmıştı. Yemekhane nerede, sınıfa en kestirme nasıl gidilir, bahçenin en güzel yeri neresi, güvenilecek ve güvenilmeyecek öğretmenler hangileri...

"Yedinci sınıfların aşağıdaki tuvaletleri kullanmaları yasak," demişti. "Bize kapalılar. Görünüşe göre Bay Elliot ensesine vur ekmeğini al bir tip ama Bayan Bartlett ve Bay Winger'dan olabildiğince uzak dur."

"Neden?"

"Göz açtırmazlar," demişti. "İkisi de kötü polis."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"France bütün yaz beni eğitti," Burnunun kenarına dokunmuştu sonra. "İçeriden bilgiler."

Çimlerdeki erkek kardeşini düşünmüştüm. Ve içinde kurtlar banndıran ülkeyi.

"Seni bulmak için geri döndüm," demiştim. "Ama gitmiştin."

Ellerini dehşete düşmüş gibi yanaklarına koymuştu. "Geri geldiğini söyleyeyim de duysun."

"Neden?" diye sormuştum. "Ne yapacak ki?"

Kafasını yana eğmişti. "Duyduğunda mutlu olacak tabii ki. Sevinecek. Benim adıma."

Üç kez adresimle telefon numaramı alıp kalem kutusuna, gömlek cebine ve ayakkabısına koymuştu.

"Kaybetmeyi göze alamam," demişti. "Yedeklemem lazım."

"Yarın da buraya geleceğiz," demiştim ben de. "Ve sonraki günler de."

Gülmüştü. "Biliyorum, başıma gelmiş en güzel şey. Ve senin izini bir daha asla kaybedemem."

9. GRAFİTİ

Annemle telefonda konuşurlarken Mab'in annesi, Mab'in tanıştığımız günden beri beni dilinden düşürmediğini söylemiş. Ve bir gece onlarda yatıya kalıp kalamayacağımı sormuş. Annesinin adı Joss'tu. Knox sanki ağlamazsa ölecekmiş gibi ağladığı için annem kadının söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı. Belki de ağlamazsa gerçekten ölecekti. Daha önce hiç evim dışında bir yerde uyumamıştım. Çanta hazırladım ama içine ne koyacağımı bilmiyordum. Diş fırçası koyulur, pijama koyulur... Galiba kitap da koyulur. Buzdolabından bir parça çikolata koyulur.

Cumartesi günü babam Knox'un bebek arabasının altına çantamı koydu. Knox uyuyordu. Babam da uzun bir aradan sonra dünyadaki diğer şeyleri, kuşları, yaprakların hışırtısını ilk kez duyduğunu söylemişti. "Ya da kendi sesimi," demişti. "Ya da aklımdaki düşünceleri."

"Ben bebekken de mi böyle olmuştu?" diye sormuştum, o da gülerek "Hayır. Sen ilk çocuğumuzdun. İşler çok daha kötüydü o zaman," demişti.

Bu konuşmadan sonra bir süre sessiz kalmıştık. Dinliyorduk. Kaldırımdaki tekerleklerin sesini, bir arabanın geri geri gidişini, martıları, ayak seslerimizi, küçük bir uçağın denizaşırı bir yere uçuşunun sesini dinliyorduk.

Mab, Florence Gardens'ta yaşıyordu. Oraya vardığımızda babam ıslık çaldı. Büyük, yapraklarla örtülü, iğne atsan duyulacak sessizlikte bir yer. Düğün pastası gibi süslenmiş evlerle doluydu. Her şey pastel renkliydi, ağaç gövdeleri de su boruları da. Aynı mahallede olsak da, bizimkinden milyonlarca kilometre ötede bir yer gibiydi burası. Başka bir dünya gibiydi doğrusu.

"Seçimlerinde çok başarılısın," demişti babam ama biliyordum ki Mab beni seçmişti.

Ev, sağdaki son evdi. En büyük ve en beyaz olan. Yaklaştıkça bina sanki daha da pürüzsüz bir hal alıyordu. Bildiğim bir adı yoktu. Ya da numarası. Çatısı ve duvarları yamalıydı ve sağa sola sarkıyordu her şey. Posta için duvara asılmış bir dolap vardı ve eski püskü kırmızı bir araba binaya o kadar yakın park etmişti ki binanın bir parçasıymış gibi görünüyordu. Açık bir pencereden evin içini görmüştüm. Su mavisi ve eşyasız, hücre gibi küçüktü. Bir duvarının üst tarafına konumlandırılmış geniş ve kısa bir penceresi vardı. Güneş ışığı saksıdaki bitkiye vurarak testere dişli yapraklarını iyice keskinleştiriyordu. Dışarıda çitler yükseliyordu. Büyük, sık, balta girmemiş bahçesi üçgen şeklindeydi. Kırmızı-pembe bir kapı da menteşelerini bir dil gibi çıkarmış sallıyordu. Yapraklardaki boşlukların arasından, birbiriyle uyuşmayan sandalyeler dedikoducu bir grup insan gibi bir arada görülüyordu. Kır çiçekleri gibi saçılmış şişeler vardı çimenlerin üzerinde. Ve gerçekten ağlıyormuş gibi görünen bir söğüt ağacı. Kapıyı açtım ve babam, bebek arabasını içeri itti. Önce insanların sesini duydum ama henüz kimseyi görmüyordum. Yalnızca sesler vardı, tıpkı bir partide olduğu gibi ve biri trompetle durmadan *When the Saints*'i çalıyordu.

"Doğru yere geldiğimize emin misin?" diye sordu babam. Hiçbir şeyden emin değildim. Ta ki Mab parlak sarı eşofmanlarıyla bir füze gibi kapıdan fırlayıncaya kadar. Bana sarıldı ve

etrafımda dans etti. Sonra yüzünü Knox'unkine yapıştırdığında babam dondu kaldı.

"Nefesi çok temiz kokuyor," dedi. Hissettiğini açıklamak için doğru kelimeleri arıyordu. "Temiz hava ve şeker gibi."

Kardeşim uykusunda irkildi. Düşerken yaptığımız gibi.

"İrkilme refleksi," dedi. "Gerçekten mi?" dedim ben de. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

"Düşünsene," dedi ve gülümsemesinden ışıklar saçıldı etrafa, "bebekler nasıl rüyalar görüyordur."

Knox kaç haftadır benimleydi ama bu, hiç aklıma gelmemişti. Mab'in dünyayı kendi diline çevirmesi bir armağandı. Sayesinde ben de dünyaya o gözle bakabiliyordum. Benim için başından beri bir onurdu.

Kardeşimi çiçek gibi kokladı. Babam "Dur bakalım," dedi. Çok hoşuna gitmiyordu. "Bir şeylerin fitilini ateşlemeyelim şimdi. Canavar uyanmasın."

Mab'in annesi evden çıkıp bizimle tanışmak için yanımıza geldi. Kolunda boya izi vardı ve güneşte parıldayıp göz kırpan altın bilezikler takmıştı. Konuşurken elini omzuma koyuyordu. Yasemin, terebentin ve taze biçilmiş çimen kokusu vardı üzerinde. Babamsa Knox uyumaya devam etsin diye arabayı bir ileri bir geri sallıyordu.

Bana sarılırken "Uslu ol," dedi. "Kendin ol. Seni seviyorum. İyi eğlenceler."

Arabayı kapıdan geçirip kaldırım boyunca tıngırdatarak ilerledi. Sesi gittikçe azaldı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Bir anlığına endişelenecek gibi oldum ama sonra Mab beni içeri çekti. Evin içine. Dışarıdan içeri girince etraf kararda. Neredeyse gözlerim bir şey seçemiyordu, bayılmadan önce

insanların gözlerinin karardığı gibi. Ayakkabılarımızı çıkarıp parlak zeminde çoraplarımızla kaydık. Şu an o sesler kulağıma geliyor. Sanki şimdi yaşanıyor gibi. İkimizin gürültülü sessizliği. İçerisi bir galeri ya da bir müze gibiydi. Her duvarda durup bakılabilecek bir sürü şey vardı, ben de hepsine bakmıştım. Büyükannem ağzını kapayarak gözlerini kullanmak derdi buna. Tırabzanlar koyu renkli ve cilalıydı, yeni açmış eğrelti otu gibi, bir yumruk haline gelerek bitiyordu.

Mutfağa giden Mab'i takip ettim. Mutfak tencereler, blenderlar ve diğer aletlerle, doğrama tahtaları, keskin bıçaklar ve rafta duran bir sürü yemek kitabıyla doluydu. Tezgâhın üzerinde kocaman bir meyve kâsesi ve taze açan otların olduğu saksılar vardı. Güzel kokan bir şey ocağın üzerinde fokurduyordu. Bizim evimizin alt katındaki tüm odalar bu mutfağa sığabilirdi. Mutfağın ucunda ortada duran bir masa vardı. Ve her şeyden iki tane vardı mutfakta. İki ocak, iki lavabo, iki buzdolabı. Bir tanesinin yeterli olmayacağını düşünmemiştim hiç.

"Babam şef," dedi Mab.

"Annen?"

"Annem ressam. Yemekten anlamaz o."

France gelip buzdolaplarından birini karıştırmaya başladı. Üzerinde siyah bir tişört, şort ve delinmiş tenis ayakkabıları vardı. Ben onu izledim, Mab de beni.

"Gördün mü bak?" dedi. "Buldum onu."

"Hazine gibi," dedi France gülerek. "Tam da olması gerektiği gibi."

Çaprazımda duran tezgâha dayandı ve "İsmin neydi?" diye sordu.

Benden önce Mab yanıt verdi. "Elk."

Güldü. "Evet. Elk'ti."

Elinde tuttuğu elmayı ısırdı. Neredeyse yarısını. Dişleri bembeyazdı ve inci gibi diziliydi.

"Senden bahsetmekten bıkmadı, Elk," dedi.

"Kaybolmuştun," dedi Mab. Elini koluma koydu. "Ve seni ben buldum."

"Kaybolmuştum," dedim sonunda ağzım olduğunu hatırlayarak. "Ve sen buldun."

★

Oturma odasında Mab'in alt kısımlarına çizim yaptığı bir duvar vardı. Koltuğun arkasında kalan kısma. Süpürgelikte vücuttan ayrılmış bir kafa çizimi vardı. Yapraklarını döken bir ağaç. Kurdeleyle bağlanmış bir kutu ve çatal dilli bir yılan. Duvara ismimi yazdım ben de. Çok kötü bir at çizdim. Silmek ve yeniden çizmek istedim ama olmadı. Silinmiyordu.

Babasının geldiğini belli eden, davul tokmakları gibi sesler çıkaran ayakkabıları vardı. O sesi duyar duymaz doğruldum. Duvara yaptığım grafiti için azar işitecekmişim gibi hissettim ama öyle biri değildi. Büyük elli, tok sesli, yumuşak yüzlü biriydi.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim. Annem böyle söylememi tembihlemişti. Beni kutsar gibi elini başımın üzerine koydu. O da yasemin kokuyordu.

Mab'in odası çatı katındaydı. Kızarmış ekmek kadar sıcaktı çünkü duvarlarda uzun ve kalın perdeler vardı. Geceden bile daha karanlıktı o perdeler yüzünden. "Gerçek sahne perdeleri," dedi ve ben de bizden önce kimleri gördüğünü düşündüm bu perdelerin. Ve arkasında yaşanan onca şeyi.

Yerde bir lamba, gezegenleri ve yıldızları tüm odaya saçıyordu. Sessizdi ve yavaş yavaş dönüyordu. Mab'in kitaplığındaki

kitaplar değişse ve fotoğrafların yerini yenileri alsa da o ışık şimdi, beş yıl aradan sonra bile hâlâ orada. Eğer okuduğum şey doğruysa, bu kadar süre içinde vücudumuzdaki tüm hücreler yenileriyle yer değiştirmiş olmalı. Hâlâ aynı kişiyiz diyebilir miyiz kendimize bu kadar değişiklikten sonra, merak ediyorum.

"Artık karanlıktan korkmuyorum," dedi bana. "Eskiden korkardım. Küçükken."

Ben hâlâ korkuyordum ama bunu ona söylemedim.

"Ben senin kardeşinden korkuyorum biraz," dedim bunun yerine.

Güldü. Karanlıkta aniden parlayan tiz notalar. "Hayır, korkmuyorsun."

"Ve köpek balığı saldırılarından," dedim. "Ve ölmekten."

Sesi köşeden yükselen bir kıvılcım gibiydi. Sırtı bana dönüktü. Uzay boşluğuna yayılıyordu sesi. "Köpek balıklarıyla karşılaşma ihtimalin pek yok ama ölümle mutlaka karşılaşacaksın bir gün."

"Biliyorum," dedim. "Çok da korkmuyorum aslında. Ölümden çok ne zaman öleceğimi bilememek korkutuyor."

"Ah," dedi. "Başıma gelsin istemezdim. Bütün planlarım mahvolurdu."

Yüzlerce yatıya kalmanın ilkiydi bu. Onun evinde kalmayı sevdiğim kadar o da benimkinde kalmayı seviyordu. Okulda aynı sınıftaydık. İstesek de ayrılamadığımız için çok mutluydum. Başından sonuna kadar.

Büyükannem *ayrılmaz*ın kelime anlamı olduğumuzu söylemişti. "Fizikte buna ayrılmazlık derler," demişti. "Siz, ikiniz birbirine dolanmış parçalarsınız. Bağ kurmuşsunuz."

"Pek anlamadım ama," dedi Mab, "kesinlikle öyle olduğumuzu biliyorum."

Her gün birbirimiz hakkında yeni bir şey öğreniyorduk. Birbirimizi karşılaştırıyorduk. Benim saçım dümdüzdü, onunki değildi. Onun burnu dar ve küçüktü, benimkisiyse gemi pruvası gibi hep benden biraz önde giderdi. Ben taco gibi dilimi kıvırabiliyordum, o yapamıyordu. Ama o kaşını öyle bir kaldırabiliyordu ki... Ben de yapmaya çalışırken başımı ağrıttığımla kalıyordum. "Hayır, hayır, denemiyorsun bile. Hayır, kesinlikle olmuyor," diyordu.

Ortak bir konu bulduk mu saatlerce kutlardık bunu.

İkimiz de yumurtanın beyazından nefret ederdik. Mab o kısmı tabağın kenarına iterken göbek deliğine benzettiğini söylerdi. Dans etmekten hoşlanmırdık. İkimiz de uyurken sağ tarafımıza yatar, dizlerimizi kendimize doğru çeker ve sol kolumuzu sağ kolumuzun üstüne koyardık. Aynı şeylere gülerdik. Aslında birlikteyken her şeye gülüyorduk. Mab eğer mümkünse her şeyin tadını çıkarmanın önemli olduğunu düşünüyordu. Hayattaki belli başlı kurallarından biriydi bu. Çalışırken mırıldanırdık. Köpeklere, yaşlılara, geri dönüşüme ve birbirimize önem verirdik. Her şeyden önce de birbirimize.

İkimizin de sağ dizinin arkasında belirgin bir damar vardı. Solucan kalınlığındaydı ve bazen bir iki santimetreliğine yüzeye çıkıp sonra kayboluyordu.

France'te de aymsından vardı. İlk gördüğümde onuncu sınıfın yaz tatiliydi, onların bahçesindeydik. Sıcak havada kendinden geçmiş, yüzüstü yatıyordu.

"Mab, baksana," demiştim işaret ederek.

Durmadan tartışırlardı. O gün de şarj aleti ve kapının menteşesi hakkında tartışmışlardı. Önemsiz şeyler üzerineydi. Çok uzun sürmezdi.

"Şu an onunla ortak olan tek şeyim o."

France kafasını çevirip gözlerini açmıştı. Uykulu ve çimen lekeleri içindeydi.

Gülerek "Çok ortak noktamız var," demişti.

"Doğru," demiştim. "Öyle."

"Aynı damardan ikimizde de var," demişti Mab.

France eğilip bacağının arkasına dokunmuştu.

"Biliyorum," demişti. "Elk'te de yok muydu bir tane aynısından?"

"Kara El örgütü[5] gibiyiz," demişti Mab. "Sahiden, neyiz biz?"

"Solucan dizliler kulübü?" deyip kavgalarına resmî olarak son noktayı koymuştum. France sırtüstü uzanırken bana bakıp gülmüştü.

Başka kimsede bu tür bir damar görmemiştim. Arayıp bakmadığımdan da değil. Knox'ta yoktu. Annemde yoktu. Babamda yoktu. Yazın sahilde onca insan gördüm ama hiçbirinde böyle bir şey yoktu.

Demek ki sadece bizim grubumuzda vardı. Doğuştan gelen defomuz. O damarı bu işlere meraklı biri bıçakla kesse, üçümüz de kansız kalana kadar oramızdan kanardık, diye düşündüm çok kez.

---

5 Kömürle karartıkları ellerini iz olarak bırakan suç örgütü topluluğu. -ç.n.

10. SAATLER

Stevie'nin ofisinin sessizliğinde Mab, pencerenin kenarında duran deniz kabuğunu almamı istiyor. Daha önce orada olduğunu fark etmemiştim. Belki tavşan gözlü adam bırakmıştır. Elime alıp tutuyorum, pürüzsüz ve soğuk.

"Güzel bir his," diyorum. Mab yanımda durup yavaşça iç geçiriyor. Kıskanıyor. *Evet.*

Kulağına götür, diyor. *Denizin sesini duyabiliyor musun?*

Mab'in sesini duyuyorum. Nefes alışını. Uyurken olduğu gibi yavaş ve derin. Uykuya çok hızlı dalardı. Işık hızında. Uçurumdan düşer gibi. Bir an buradaydı, sonraki anda yoktu. Uykuya dalmayı beklerken gıpta ederdim bu özelliğine.

"Eğer dışarıda bekleyen biri yoksa, bir şey daha söylemek istiyorum," diyorum Stevie'ye. Dinlemek için öne eğiliyor. Oda sıcak, havası ise yumuşak, Mab de huzurlu görünüyor. Gözlerini kedi gibi kırpıyor.

"Zaman yolculuğu hakkında düşünüp duruyorum da," diyorum. "Ya da şöyle diyeyim, zaman diye bir şeyin aslında olmaması hakkında."

Stevie tekrar arkasına yaslanıyor. Mab de bu konuları açtığım zaman yüzüne takındığı o ifadeyi takınıyor yine.

"Dinle bak," diyorum. "Mümkün olduğunu söylüyorum sadece. Teorik olarak. Mab'in bir anda birden fazla yerde olması. Bu kanıtlanmış bir şey. Matematikte."

Devam et, diyor Mab. Duyduğum şeyi bir kez daha düşünüyorum. "Gerçekten mi?" diyorum çünkü bu konuyu açtığımda bana bir kere bile olsun böyle dememiştir. *Dinliyorum.*

"Aslında bir bakıma o hayalet değil," diyorum Stevie'ye. "Yani, kelimenin Victoria dönemindeki ektoplazmik[6] anlamındaki gibi değil."

Sağ ol.

"Ama Mab bunun canlı kanıtı."

Neyin?

"Evrenin hem burada olup hem de olmadığının. Hem mantıklı olduğunun hem de mantıksız olduğunun."

Stevie bir şey söylemiyor. Bir şey söylemesine de çok ihtiyacım yok. O, bu seansta bir ayna görevi görüyor sadece. Söylediklerimi yansıtmakla yükümlü. Stevie ile konuşurken insan kendi problemini kendi çözüyor.

★

Mab'in kardeşimi zaman yolculuğuna çıkarmasını hatırlıyorum. Knox dört yaşındaydı ve ona ben bakıyordum. Büyükannemin bebek bakımında güvenilmez olduğu zamanlardı. Okul çıkışı onu Mablerin evine götürmüştüm.

"Kaç dörtsün?" diye sordu ona Mab. Knox da uzun uzun soruyu ve vereceği cevabı düşünüp "Bu kadar," demekle yetindi.

---

6 Medyumların insan vücudundan çıkarabildiği söylenen açık renkli madde. *-ç.n.*

Köpek zamanına göre yirmi sekiz yaşında olduğunu söyledi Knox'a ama Knox, ona inanmadı. Hepimiz koridorda oturuyorduk o an. Derin mavi gözlerini kısarak Mab'e bakıp "Bir yıl herkes için eşittir," dedi.

"Evet, öyle," dedim ben de. "Ama Mab'in söylediği de bir bakıma doğru."

Mab gözlerini devirdi. Elleriyle Knox'un kulaklarını kapadı çünkü ne yapmaya başladığımı anlamıştı.

"Küçük kardeşine ders vermeye başlama," dedi ama Knox'un benden korunmaya ihtiyacı yoktu. Bu tür şeyleri seviyordu.

"Nasıl doğru?" dedi Knox.

"Çünkü zaman, yeryüzüne ne kadar yakın olduğuna bağlı olarak farklı akar herkes için."

Kaşını çatışını, yüzünün düşünürkenki halini çok seviyordum.

"Einstein'ın meşhur izafiyet teorisi mi?" diye sordu France yanımızdan geçerken.

"Karışma," dedi Mab ona. "Tanrım. N'olur başlamayın."

France güldü ve olduğu yerde kaldı. Ben devam ettim. "Mesela, ikizlerden birini deniz kenarına, diğerini de bir dağın tepesine koyarsak, zaman dağın tepesindeki ikiz için daha hızlı geçer. Nihayetinde de diğerinden daha yaşlı olur."

"Niye ikisinin birlikte olmasına izin vermiyorsun?" diye sordu Knox. O zamanlar çenesi başparmağım kadardı. "İkizler aynı kalmayı sevmezler."

Mab, "Güzel soru," dedi. "Doğru noktaya parmak bastın. Bilim çok acımasız."

"Bu sadece bir teori," dedim ona. "Gerçekten deneyecek değiliz."

"Köpekler insanlardan daha yakınlar yere," dedi Knox, "ama bazıları benden büyük."

Mab bana bakıp gülümsüyordu. "Bunları kafandan mı uyduruyorsun?"

"Doğrusu," dedim, "yere ne kadar yakınsan zaman o kadar yavaş geçer. Bizim için değişen çok bir şey yok. Ölçülebilecek bir değer değil. Ama yine de bunun doğru olmadığı anlamına gelmiyor. Eğer uzay boşluğundaki mesafeyle çarparsan, farkı görmeye başlarsın."

"Zavallı korunmasız çocuk," demişti Mab. "Knox, buna sürekli maruz kalıyor musun?"

Kalıyordu. "Ne mesafesi?" diye sordu Knox. Konuşurken dili dişlerine çarpıyordu.

"Mesela Dünya'daki bir saniyenin evrenin başka bir ucunda iki milyon yıl olması gibi," dedim. Knox bunu dinlerken bir saniyeliğine donup kaldı. Sonra gözlerini kırptı.

France bana bir şey söylemek istiyormuşçasına sırıtıyordu.

"Ne var?" dedim.

Kafasını salladı. "Fizikle bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum. Seni dinlemek hoşuma gitti."

"Kafayı bozmuş durumda," dedi Mab. "Tıpkı senin gibi."

"Hiç bilmiyordum," dedi France. "Bana sonra Schrödinger'in kedisini[7] de anlatır mısın?"

"Büyük ihtimalle anlatamam," dedim. "Ama bir denerim."

---

7 Avusturyalı fizikçi Erwin Schrödinger tarafından ortaya atılmış, çok tartışılmış bir düşünce deneyi. *-ç.n.*

France yine kafasını sağa sola salladı gülümseyerek. "Mükemmel."

Mab homurdandı. "Yeter. İkinizi bir kutuya kapatmamız lazım. Orada sizi kimse duyamıyorken istediğiniz kadar konuşursunuz."

"Bana uyar," dedi France. Ben, bu fikir çok hoşuma gitmiş gibi gözükmemeye uğraşıyordum. Renk vermemeye çalıştım.

Mab, Knox'un yanına eğilerek "Sen onları dinleme, beni dinle. Ben seni gerçekten zamanda seyahat ettirebilirim," dedi.

Knox, onay almak istercesine bana baktı. "Ettirebilir mi?"

"Senin ablan ve benim abim şimdi bunun hakkında konuşuyordu," dedi Mab ona. "Ama yapabilirim gibi. Tam burada, mutfakta. Gelmek ister misin?"

"Ne zaman?" dedi Knox.

"Şimdi."

Knox elini bana uzattı. Ayakları dans ediyordu, sabırsızlanıyordu gitmek için. "Elk, sen de gelecek misin?"

France telefonuyla bizi videoya çekiyordu. Binlerce kez en başa alıp izlemişimdir. Önce'sinde biz. Lavabolara arkamızı dönmüş, çift kapılı, bir tarafında buz makinesi olan derin dondurucu devasa buzdolaplarını sağımıza almış mutfakta duruyorduk. Uzay çağı lahitlerine benziyorlardı buzdolapları. İçlerini açıp Walt Disney ve Kraliçe Elizabeth'i orada donmuş, bir daha dünyaya gelecekleri zamanı bekler halde bulsam şaşırmazdım. Mab ve ben, ortamızda Knox ile buzdolaplarının yanında çok küçük kalıyorduk. Daha çok büyümemiz gerekiyordu.

Mab, buzdolaplarının önünde ileri geri zıplamaya başladı. Zemin siyah ve parlaktı. Kın kanatlıların sırtına benziyordu. Geniş ve mükemmeldi. Bir noktadan diğerine muhtemelen bir metreden daha az mesafe katetse de her atlayışını sonsuz bir uçurumdan atlıyormuşçasına yapıyordu. Tüm hazırlığı ve tehlikesiyle.

"Beni taklit et," dedi. "Ne yapıyorsam onu yap." Biz de onun arkasında harekete geçtik. Yüzümüzdeki ifade birçok şeyin karışımıydı: aşırı odaklanmanın, sersemliğin, cüretkârlığın. Mab'in mutfağında zıplıyorduk.

Eski hallerimiz. Kendi kıyafetlerimiz. Saçımı olmayacak tarafından ayırmak için zorlayışım. İki yıl bile geçmedi üzerinden ama o bedenlerin içinde biz vardık. Aynı bedenlerin içinde. Üstümdeki şey benim bedenime göreydi. Şimdi üstüme olacağından emin bile değilim.

Nefes nefese kalmış Knox "Doğru yapıyor muyum?" diyordu. "Böyle mi?" Ben sersemlemiştim, Mab ise kahkaha ardına kahkaha patlatıyordu. Keyfi çok yerindeydi.

"SAATLERE bakın," dedi bize ve kolları buzdolaplarının üzerindeki dijital rakamlara doğru yöneldi.

Kamera, saatleri görebilelim diye yakınlaşıyordu. Saatlerden biri 11:17, diğeri 13:23'teydi. France'in güldüğü duyuluyordu.

"BAK!" diyordu Mab. "Zamanda yolculuk."

İki saat ve altı dakika.

"Gerçekten." Gülüyordum. Doğrudan France'e ve kameraya baktım.

Knox ise erkek çocuğu formunda bir yıldırım gibiydi. "Hİİİ! BAŞARDIK!"

Diğerleri doğrudan geleceğe bakıyorlardı o zaman. France'e ve telefonuna. Ve hâlâ zıplıyorlardı. Mab'in burnu akıyordu ve kardeşimin elma yanakları al al olmuştu... Bense yüzümdeki saçları üflüyordum. Gözlerim kısılmıştı, sersemlemiştim. Olacaklardan hiçbirimizin haberi yoktu.

Stevie kutudan bir peçete alıp burnunu siliyor. Gözlüklerini çıkarıp peçeteyi gözlerine bastırıyor.

"Ah, Elk," diyor. "Ne büyük bir kayıp."

Benim tarzım olan zaman yolculuğunu duymak ister misin, diyor Mab, Stevie'nin gözyaşlarını havalı bir hayranlıkla izlerken.

"Evet," diyorum. "Anlat."

İç çekiyor. Artık tamamen bir yetişkin. Videodaki Mab ise daha bebekti.

İkimizin de o ormandan çıktığını görüyorum. İkimiz de hayattayız.

11. ŞİFRE

France okulda bizden iki üst sınıftaydı ve herkes onu seviyordu. Öğretmenlerden öğrencilere herkes. Bu yüzden az çok her şeyi yapma iznimiz vardı. Onun sayesinde kimse kız kardeşine ve kız kardeşinin en iyi arkadaşına bulaşmıyordu. İsimlerimizi bilmeseler bile güvendeydik. Gizli bir kabul gibiydi, sözsüz kural anlamında. Öyle bir şeydi işte. İlkokul yıllarım beni beğenmeyen popüler kızlardan kaçmakla geçmişti. Ama burada işler farklıydı. Kısacık bir zamanda kendim olarak her şeyden yırtabileceğimi öğrenmiştim. Okul binasının içinde bundan daha değerli bir şey var mı, emin değilim.

Mab, France'in yaşıtı kızların kendisini tanımasının ve ona iyi davranmasının ne kadar tuhaf olduğunu söyleyip duruyordu.

"Yani, hoşuma gitmiyor değil," diyordu. "Yanlış anlama. Ama yapmaya çalıştıkları bariz ortada."

"Ortada?"

"Başka amaçları var," dedi yüzüne o ifadeyi takınarak. "Bana iyi davranarak onunla flört etmeye çalışıyorlar."

"Aa," dedim tuhaf bir hayal kırıklığıyla.

"Değil mi?" dedi Mab. "İğrenç ama öyle."

France iri yarı ama sessiz biriydi. Sana bir şeyler fırlatan ya da odana gelip seni rahatsız eden abilerden değildi. "Öyle bir şey yaparsa onu öldüreceğimi biliyor da ondan yapmıyor," diyordu Mab. Haklı olabilirdi ama sebebi yalnızca bu olamazdı. İyi biriydi işte. Nazik. Bir kez olsun ağırlığını ortaya koyduğunu görmemiştim. Okul bahçesinde kaybolmuş ve ağlayan bir kediyi kurtardığım hatırlıyorum. Eline alıp kedi sanki cammış, kâğıtmış gibi nazikçe davranmıştı ona. Kedi de orada, avucunun içinde parlak gözlerini kırpıştırarak oturmuştu. Onun dışında her şeyden korkarcasına... O kadar yumuşak kalpli bir insanın bir canlıyı incitemeyeceğini biliyordum. Uzun bir süre haklı olduğumu düşündüm.

Annem ve babam ya işlerdi ya da tüm dikkatleri Knox'un üzerindeydi. Bu yüzden okuldan sonra çoğu zamanımı büyükannemde ya da Mablerde, her zaman hoş karşılandığım iki yerden birinde geçiriyordum. Büyükannemin evini mi yoksa Mablerin evini mi daha çok sevdiğime karar veremiyordum. İkisinde de dünyanın en mutlu insanıydım.

Büyükannem bu durum için "Çok zenginsin," diyordu. Mab ise "Çok ama çok seviliyorsun."

Güzel zamanlardı ve bunun farkında olduğum için mutluyum. Çünkü hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Her şey ilerler ve biter.

Mab de benim evime gelmekten hoşlanırdı. Odamı ve penceremin yüz tane diğer pencereye bakmasını severdi. Başka insanların neler yaptığına bakıp işlerine burnunu sokabiliyordu böylece. Onun odasından yalnızca kuşlar, ağaçlar ve gökyüzü gözüküyordu. Knox'un evi dağıtmasını da seviyordu. Ve sürekli bir şey kurmasını ya da yıkmasını. Tren setini ve oyuncak arabalarını severdi. Babamın siyaset konuşmasını ve annemin umursamıyormuş gibi yapmasını da severdi. Knox'un yata-

ğından hepimize iyi geceler demesini ve hepimizin koridorda yankılanan sesimizle ona cevap verişimizi de.

Mab ve France, ebeveynlerine Joss ve Jay diyorlardı. Onların evinde bu tuhaf karşılanmıyordu ancak ben çıkıp da kendimin-kilere "Merhaba Jack ve Alan," desem başım belaya girerdi. Joss bizi çiziyordu. Mab'i ve beni. Stüdyosundaki koltukta kafalarımızı birbirine yaslayarak oturup, birbirimize bakıp saçma sapan şeyler fısıldayarak sırlarımızı ortaya döküyorduk. Eh, Mab kendi sırlarını döküyordu. Ben Mab'e her sırrımı anlatamıyordum. Benimle dalga geçmesinden korkuyordum ve bu anlamda işleri ciddiye alan biriydim.

Jay'in alt katta hazırladığı yemeklerin davetkâr kokusu burnuma gelince "Ne zaman bitecek?" diye sordum Joss'a. Joss yasemin kokulu elleriyle saçımı omzumun arkasına attı ve "Asla," dedi. "Her zaman değiştirilecek bir şeyler bulunur. Bu ikiliyi hiç durmadan çizmek istiyorum."

France'e büyükannemin fizikçi olduğunu söyledim. Ona büyükannem gibi fizik okumak istediğimi de söyledim ve bana bazı kitaplarını ödünç verdi. Birkaç kez odasında oturmama ve Caltech'te 1960'larda verilen kuantum fiziği derslerini dinlememe izin verdi. Profesörün adı Richard Freyman'dı. France, bu kişinin ünlü olduğunu söyledi. Bir efsaneymiş. Ve ağzı iyi laf yaparmış. Hem komik hem de insanın aklını başından alacak derecede akıllıymış. Anlattığı çoğu şeyi anlamamıştım ama France bunun sorun olmadığını, önemli olan şeyin merak olduğunu, her şeyin fitilini bunun ateşlediğini söylemişti. İnsanı çeken buymuş.

"Uzmanlar da anlamıyor," dedi bana, "çünkü söylediği şeyler çok da mantıklı gelmiyor kulağa."

"*Senin* söylediklerin mantıklı gelmiyor," dedi Mab. Kapının önünde duruyordu. "Şu akıl almaz bilim muhabbetlerinle en iyi arkadaşımı çalmaya çalışmayı bırak."

Gülümsüyordu ama söylediklerinde ciddiydi. Böyle yaptı mı hemen kalkıp odadan çıkardım. Her seferinde çıkmayı daha az isteyerek çıkardım.

Büyükannemin hastalığı ilerleyen türde bir hastalıktı. Bu da işlerin durmadan yokuş aşağı gideceği ve bizim de durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımız anlamına geliyordu. Annem ve babam buna ne kadar hazırlıklıydılar bilmiyordum, ancak ben kesinlikle hazır değildim. Kafasının karışık olduğunu ya da dikkatinin dağınık olduğunu sanıyordum sadece ancak zamanla yokuş o kadar dikleşti ki bir uçurum haline geldi ve büyükannem o uçurumdan düştü.

Dokuzuncu sınıftı ve öğleden sonraları hava kararmaya başlamıştı. Bu zamanları hep sevmişimdir. Onun mutfağındaki küçük masada ödevimi yapıyordum, bir yandan da radyo açıktı. Küçük bir oyuncak bebek, suyun altındaymış gibi çıkan sesiyle radyoda çalan eski şarkılara eşlik ediyordu. Benim kafamsa matematik problemleriyle doluydu. Çarpanlar ve katsayılarla. Domates sosuyla kendi makarnasından yapıyordu bize. Sosun içinde domatesleri biraz daha tatlı hale getirmek için biraz sirke vardı. Daha önce yüzlerce kez yaptığı bir tarifti. İçi kaynar su dolu tencereyi ocaktan alıp lavaboya götürecekti ancak mutfağın ortasına gelince durup elindeki tencereden yükselen buharlarla bana baktı.

"Ne zamandır buradasın sen?"

Güldüm. Şaka yaptığını sanıyordum. "Üç buçuktan beri," dedim.

"Nasıl geçti uçuşun? Zor muydu?"

Ona baktım ve yüzündeki ifadeyi gördüm. Farklıydı. Tutuk ve dalgın. Bir an onu tanıyamadım.

"Uçuş mu?" dedim, bir anlığına yine birbirimize baktık ve yüzündeki ışıklar yeniden açılıp tekrar benim büyükannem olmadan ve ağzına "O" şeklini vermeden önce elindeki tencereyi yere düşürdü ve kaynar sular bacaklarına geldi.

Bacaklarının kıpkırmızı, yüzününse bembeyaz olduğunu hatırlıyorum. Sandalyeye oturup titrediğini ve ödü patlamış bir güvercin gibi sesler çıkardığını hatırlıyorum. Ona dokunmak istememiştim çünkü bunun, işleri yalnızca daha kötü hale getireceğini biliyordum. Bana doktorunu aramamamı, bunun başını belaya sokacağını söylemişti. Ya da onun gibi bir şey.

"Seni kız kardeşim zannettim," demişti. "Eğer onlara anlatırsan beni gelip alırlar hemen." Biraz geveliyordu. Bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Şok geçirdiğini anladım. Evi aradım ancak kimse yanıt vermedi. Babamın cep telefonu kapalıydı, annemse açmıyordu. Bu yüzden Mableri aradım ve telefonu babası açtı. "Alo, ben Jay."

Ağzımdan çıkan ilk şey "Yardım edin"di galiba.

Ona büyükannemin evine nasıl geleceğini anlatmak zorunda kaldım. France ile oraya gelmeleri on dakika bile sürmemişti. İkisi birlikte büyükannemi arabaya bindirdiler. Çoktan ağlamaya başlamıştı onlar gelene kadar. Canı çok yanıyor olmalıydı. Arka koltukta onun yanına oturdum ve elini tuttum. Ellerinin ne kadar yaşlandığını hatırlıyorum. Eğri büğrü, tıpkı bir kuşun pençesi gibiydi. France omzunun üzerinden bizi izliyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Kimsenin konuştuğunu hatırlamıyorum.

Acil katliam alanı gibiydi. Sırada önümüzde başparmağına çivi saplanmış bir adam ve içi dışına çıkmış olmasına rağmen önündeki kovaya kusmaktan kendini alamayan bir kadın vardı. Ebeveynleri aklını kaçırıyormuş gibi görünen cam gözlü bir bebekle uçurumda cesaretlerini yarıştırırken bisikletlerinden düşen birkaç çocuk da vardı. Kimsenin keyfi yerinde değildi burada. Hemşireler işçi karıncalar gibi oradan oraya koşturuyorlardı. Veznedeki kadınsa kimsenin derdine derman olmuyor gibiydi. Ortalığın haline bakıldığında bu, anlaşılabilir bir şeydi. Jay bizi bırakıp gitmişti çünkü aksatamayacağı işleri vardı ama babam yolda ve France yanımızdaydı. Büyükannem inanılmaz şekilde titriyordu. France ceketini çıkarıp ona verdi. Saçlarını okşayıp defalarca "Bir şey yok," diye ona fısıldadım. O da bana kısık sesiyle "Annemi istiyorum," dedi.

France o an yüzümün aldığı hali gördü ve elimi tuttu. Elimi sıktı ve orada öylece, bir kız, bir erkek ve bir yaşlı kadın, el ele tutuşmuş halde, dans eden kâğıttan insan zincirleri gibi oturduk. Babam vardığında hâlâ aynı vaziyetteydik. Babamın aklından geçirdiği her şeyi sakin bir gülümsemeyle geçiştirerek bir maskenin, gölün dibindeki bir gemi enkazının arkasına saklamasını izledim. Babam "Anne, ne hale gelmişsin, ne yaptın kendine böyle?" dediğinde büyükannem ona tamamen bir yabancıymış gibi bakıyordu.

Babam kollarını büyükannemin omzuna koyup onu tutarken France'e "Mab nerede?" demeyi ilk kez akıl edebildim.

"Joss'la çıktılar," dedi. "Yüzmeye gittiler galiba. Ya da alışverişe."

Ellerinden biri hâlâ benim elimdeydi, diğeriyle de tutturduğu ritimle dizine vuruyordu. Yere bakıyordu. France profilden iyi görünüyordu. Keskin burnu ve dudaklarıyla. Onu izledim. Zamanımı ve gözlerimi ona ayırdım.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim. "Çok nazik bir davranıştı."

O sırada elimi bıraktı. "Senin içi her şeyi yaparım, Elk," dedi sakin ve nahif bir tavırla. Sonra bana baktı ve bir şey oldu. Bilmiyorum. Normal ama sıra dışı bir şeydi. Kelimelere dökülemeyecek şeyler söylendi. Olanların dışındaydım ama bir anda değildim de. Bankadaki kasa dairesi gibi, şifreler girildikçe aramızda kapılar da tek tek açılıyordu.

12. ZORLU YOLLAR

Partiye giderken Mab'in bir sürü kıyafetini denedim. Geriye kalmış azıcık zamanımızı kıyafet denemek gibi şeylerle harcadığımız için üzgünüm şimdi. Her kıyafetini üstüme geçirdiğimde Mab'in kötü bir çakması gibi hissediyordum kendimi.

"Bunu dene," dedi. "Ve bunu. Siyah olanı. Bu sana çok yakışır."

Hiçbir şeyin bana yakışmasını istemiyordum. Fikrimi değiştirmek ve evde oturmak, çay içmek, belki film seyretmek istiyordum. Eşofmanlarımı üstüme geri giymek istiyordum.

"Karşı koymaya çalış bu dürtüne," dedi Mab, dibime girmiş, rimelimi sürerken. Yutkunurken boğazının aldığı hali görebiliyordum. Boynundaki minik suçiçeği izini de.

Dürtüme karşı koydum ve aşağı, France'in mutfakta artmış yemekleri yediği yere indik.

France "İyi görünüyorsun," dedi bana, Mab de ona "Sus," dedi. "Teşekkür ederim," derken vücudumdaki her hücreyle ona uzanmamaya ve kızarmamaya çalıştım.

Mahallenin diğer ucundaki Freya Fisher'ın evine bizi arabayla bıraktı. Birinin düşürüp almak için dönmediği bir şey gibi tek başınaydı ev. Ağaçların bir sıklaşıp bir seyrekleştiği

zorlu yollardan geçtik. Sokak lambasız. Kamerasız. Kanıtsız. Bahçede çok araba olduğu için köşede bir yere park etmek zorunda kalmıştı. Partinin sesini duyabiliyorduk. Ses sistemi, baslar, insanların uğultusu, hepsi bir anda çıkan, birbirine doğru yükselen yüzlerce ses. Hafif bir ıslık çaldım. Mab'in bir kaşı yükseldi.

"Freya Fisher gerçekten *parti* veriyor," dedi ve sesindeki şaşkınlık ikimizi de güldürdü.

Bir çekim vardı. Havada farklı bir his, heyecan veren, kendine çeken. Gürültülü. O kadar gürültülü ki tıpkı ışığın retinada bıraktığı ve karanlıkta gözün önünden kaybolmayan o iz gibi sonrasında hâlâ duyabildiğim bir gürültü.

"Sen de geliyor musun?" diye sordum France'e ve hayır anlamında başını salladı.

"Sanmıyorum."

"Üf, gelsene," dedi Mab. "Kısa bir süreliğine. Freya Fisher o kadar mutlu olur ki büyük ihtimalle ağlar."

France güldü ve sonra motoru kapattı. Yağmur arabayı ıslatırken ve ışıklar ağaçların arasından yanıp sönerken arabada oturduk.

"Bir, iki, üç," dedim ve üçümüz de aynı anda dışarı çıktık.

Yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığına yemin edebilirdim. Sanki biri kova kova su döküyordu havadan.

"Kimin fikriydi ki buraya gelmek?" dedi Mab. Kapüşonumun altından bana dil çıkardı. Ona bakmak için döndüğümde yüzüm ıslanıyordu. Ben de ona bakmamayı seçtim çünkü ona bakmak için çok az zamanımın kaldığını bilmiyordum.

Köşeyi döndüğümüzde evin tamamen ışıklarla kaplı olduğunu gördük. Işığın parlaklığı ve yansıyışı, birbirine geçmiş

ellerin, kolların, bacakların silüetleri, tek bir yaratık gibi aynı ritimde hareket edişleri, bir anda dağılıp sonra yeniden bir araya gelişleri... Mab elimi tuttu ve koşarak kendimizi onların ortasına attık. France'i arkamızda bir yerlerde bırakmıştık. Herkes orada birbirini görmekten mutluydu. Okul bittiği ve hayat yeniden başladığı için de keyiflilerdi.

Biri "Abin mi?" dedi ve başka biri "FRANCE!" diye bağırdı.

Mab bütün gürültünün üzerine "Kim haklıymış?" diye bağırdı.

"Sen her zaman haklısın," diye bağırdım ben de ona.

Mab'le birlikte yukarıdaki koridorda, tuvalet sırasında ne kadar zaman sonra dikilmeye başladık, bilmiyorum. France, kurt sürüsüyle birlikte dışarıdaydı. Kurt sürüsü, okuldaki alfa erkeklere taktığımız isimdi. Yeni yetişen kadın düşmanları için bir isim var mı bilmiyorum ama kurt sürüsü iş görüyordu. Tuvalet sıramız ikişerli üçerli kızlar halinde yavaşça ilerliyordu. Mab'in başının ardında Freya Fisher ve kız kardeşinin fotoğrafları vardı. Sanki bir tarikatta yetişmişler gibi, aynı kıyafetler içinde oldukları fotoğraflardı bunlar.

"Çocukluğu böyle olan bir kızı nasıl sevmezsin?" diye sordu bana.

Kıyafetleri tüllerle uyumlu olsa onu daha çok sevebileceğimi söyledim. O da bana "İstesem de seni daha çok sevemem," dedi.

Önümüzdeki kız "Abin nerede?" diye sordu.

"Evet. Yakışıklı abin," diye lafa girdi başka bir kız.

"Dışarıda," dedi Mab. "Kurtlarla oynuyor."

Kaşlarını çattılar. "Konuştuğu biri var mı?" dedi ilk kız.

Onlardan nefret etmemeye çalıştım.

Mab tatlı tatlı gülümsedi. "Sanmıyorum," dedi. "Neden gidip kendin sormuyorsun?"

Tuvalete girme sırası bize geldiğinde Mab göz makyajını düzeltti. Benimkinin yanında gösterişli kalan göz makyajını. Freya Fisher duvara o sevimli el yazısıyla bir not iliştirmişti. Sifona iki kez basın, diyordu.

"İyi görünüyoruz," dedi Mab aynada ikimize de bakarak. Telefonunu çıkarıp ikimizin son kez fotoğrafını çekti. Moda fotoğrafçısı gibi direktifler veriyordu çekerken. "Suratını as. Üzgün dur. Savunmasız. Kızgın bak."

"Eğer böyle gülmeye devam edersen makyajın bozulacak," dedi bana. "Gülmemi engelleyemiyorum, ne yapayım," dedim ben de.

Benimle konuşurken aynada kendine bakıyordu. "Sen olmadan ne yapardım ben, Elk?" dedi. Ben de "Bunu bilemeyeceksin asla," dedim ve sırada tuvaleti kullanmak için bekleyen kızlar kapıya vurdular.

Sanki çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kimden?"

"Abimden, sersem."

"Aa," dedim. Ona o zaman söylemeliydim. *Evet. Hoşlanıyorum. Hoşlanmaktan da fazlası hatta.* Ona birkaç hafta önce France ile aramızda başlayanları anlatmalıydım. Hem üstümden atmış hem de dürüst olurdum. Keşke yapsaydım.

"Yeni bir duygu beslemiyorum ona karşı," demekten fazlasını söyleyemedim çünkü fark ettim ki bu söylediğim ne yalan

ne de gerçeğin tamamıydı. Konu bu noktaya gelince tam bir korkak oluyordum. Bu testi geçememiştim.

Mab, "Onu öpmek ister miydin?" diye sordu beni aynada baktığı yere mıhlayarak.

"Niye soruyorsun?" dedim.

Saçlarını eliyle düzleştirdi. Gözlerini kırpıştırdı. "Havada aşk kokusu var."

Bir anda nabzım yükseldi. Kalbim çekiç gibi vurmaya başladı. "Gerçekten mi? Hiç fark etmedim."

Mab güldü. "Tabii fark etmezsin, Elk. Hiç fark etmiyorsun ki böyle şeyleri."

Bunu bir iltifat olarak düşündüm, sonra Mab, "France gerçekten hoşlanıyor senden," dedi ve bunu duyduğuma çok sevinmemiş gibi görünmek istedim ama gülümseme, yüzümü ele geçirmişti.

Mab karşılık olarak bana gülümsemedi. Halinde bir sertlik vardı o an. Kaşları çatılmıştı.

"Bil diye söylüyorum, bu durum hoşuma gitmiyor," dedi.

"Aa," dedim. "Peki."

O an banyodaydım ama aynı zamanda kendimin dronu gibiydim. Yukarıda uçuyor ve olanları gözlüyordum. Bir anın içinde iki kişiydim. Ben ve France'in birlikteliği düşüncesi hakkında çelişen fikirlerim vardı.

Neden birlikte olamıyoruz? Ama aynı zamanda, nasıl birlikte olabiliriz?

Bütün evren dengesiz ve kendisiyle çelişiyorken ben neden kendimle çelişemiyordum?

"Affedersin," dedi Mab. "Sadece açık sözlü olmaya çalışıyordum. Hislerimi açıkça söylemeye falan işte."

"Tabii," dedim. "Takdir ediyorum bunu." Ancak etmiyordum. Banyodan çıkmak istedim. Mab'in bana ne yapacağını söylemeyi bırakmasını istedim.

"Elk..." Elimi tuttu. "Hiç hoşuma gitmezdi."

"Boş ver, hadi çıkalım," dedim. Boş verip "Tamam," dedi o da. Koridorda yürürken onun önüne geçtim.

"Sana kötü yanlarını anlatmamı ister misin?" diye sordu.

"Neyin?" dedim.

"France'in."

"İstersen," dedim ama gönülsüzce dinliyordum.

"Bir başlarsam durmam ama," dedi.

Güldüm. "Ne zaman durdun ki?"

"Domuz gibi yemek yiyor," dedi.

"Gördüm."

"Horluyor."

"Biliyorum. Odandan duyuluyor."

"Ayakları çok çirkin."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

"Biraz küstah biri. Bir de sekiz yaşımdayken scooter'ımı kırmıştı."

"Küstah değil," dedim.

"Elk. Scooter'ım."

Güldüm. "Bana scooter son günlerini yaşıyordu, demişti."

"Evet. O da son çiviyi çaktı."

"Bitirdin mi? Bu kadar mı?"

"Komik değil," dedi Mab. "Dalga geçmiyorum. Çok tuhaf olurdu. Lütfen bir şey olmasın."

"Bir şey olmayacak," dedim ancak o an bile yalan söylediğimi biliyordum.

Mutfaktaki kaosun içinde bize tatlı yeşil biber tadında içecekler hazırladı. Anlaşma yapar gibi el sıkıştık ve bardaklarımızı tokuşturduk.

"Söz veriyor musun?" dedi.

Cevap vermedim.

"Hayatın üstüne yemin eder misin?" dedi.

Şişeyi elime aldım. "Bir çılgınlık daha yapalım mı?"

Yüzünü astı. "Tadı çok iğrenç."

"Bir kez ve son kez," dedim ki bu lafı Knox eskiden çok kullanırdı.

"Tamam," dedi. "Bana kızdın mı?"

"Ben mi?" dedim. "Hayır."

"Seni seviyorum," dedi. "Ve seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni kaybedemezsin. Beni sen buldun."

13. HEYKEL

Knox'un tırmanmayı en çok sevdiği şey, sonunda becerebilir hale geldiğinde, şehir meydanındaki devasa büyüklükteki mermer kadın heykeliydi. Heykelin kapüşonlu bir pelerini vardı ve bir elinde bir tomar kâğıt, diğer elinde de sivri bir pergel tutuyordu. Tepeden tırnağa kuş pisliği ve diğer tür pisliklerle kaplı halde, tüm hareketsizliği ve olup bitenden habersizliğiyle ve bazen de kafasında bir trafik konisiyle orada öylece duruyordu. Adı Mary bilmem neydi ve hayatın doğal akışına uygun olarak birinin eşi ya da kız kardeşi olduğundan dolayı burada bulunuyordu. Onu seviyordum. Giysisinin dökümü taştan ziyade ipek gibiydi. Pelerininin kıvrımları merdivenler şeklinde yukarı çıkıyordu. Yüzündeki detaylar bir tür boşluğa dönüşmüştü. Tıpkı burnu düşene ve insanlar oraya sigaralarını söndürmeye başlayıncaya kadar iskelede balık ve patates kızartması satan yerde duran cam elyaftan sarı şapkalı balıkçınınki gibi.

Ona eskiden Zavallı Mary derdik. "Saat altıda Zavallı Mary'nin orada buluşalım," dediğimiz gibi mesela.

Knox'un ona tırmanmasının nedeni aslında bulduğu her fırsatta bir şeylere tırmanıyor olmasıydı. Bir tür dünyayı keşfetme gezisinde gibiydi. Tıpkı konuşmayı öğrendiğinde yalpalayarak ulaştığı her şeye kendince isim vermesi gibi. Biber, merdiven,

masa, içecek. Bir arı gibiydi. Açtı. Dünyanın haritasını çıkarıyordu.

O gün Knox'a Mab ve ben bakıyorduk. Üçümüz gönlümüzün istediğince etrafta geziniyor ve Knox'un planına uyuyorduk. Knox'un planı yoğun detaylı ve amacı olmayan şeylerin bir karışımıydı.

Mab, "Kardeşinle zaman geçirmeyi seviyorum," demişti. "Birazdan başımıza ne geleceğinin tahmin etmemizin imkânı yok."

Onun Zavallı Mary'ye tırmanmasına izin verdiğimiz için insanlar bize ayıplayan gözlerle bakıyorlardı. Bir kadın söyleniyordu. Annem ona aşağı inmesini söylerdi, bundan eminim, ama tırmanma konusunda iyi iş çıkarıyordu ve tehlikede değildi. Ayrıca oranın manzarasını da seviyordu.

İnsanlar bize bakmaya başladıklarında Mab, "Aman ne yüksek," dedi ve insanlar başlarını çevirip yargılayacak başka şeyler aramaya başladılar.

Zavallı Mary'nin kaidesi kirlenmiş, adının yazdığı levha da eskiyen bakırlar gibi yeşillenmişti. Ama güzel görünüyordu. Harflerse döşemelerin arasındaki pisliklere benzer şeylerle dolmuştu. Biri üzerine sakızını yapıştırmıştı. İnsanlar, ZENGİNLERE ÖLÜM, BENİ YIKA 07/05 gibi şeyler yazmıştı.

Knox, Zavallı Mary'nin bileğine tutunmak için uzandı ve birkaç dakika içinde de elbisesinin merdivenlerini tırmanarak omzuna çıktı. Tırmanma işini gerçekten çok iyi beceriyordu bu çocuk. Güneş yaprakların arasından sızarken ve diğer tarafta trafik neredeyse durma noktasına gelirken onun yüzüne baktım. Mary kıpırdamıyordu. Işığın dansı bile etkilemiyordu onu. Olduğu gibi duruyordu.

Mab anahtarıyla sakızları kazımaya çalışıyordu. Çok sinirliydi. "İnsanlar neden böyle bir şey yapar ki?" dedi. "Çok yanlış bir hareket."

Knox bir kelebek yakalamıştı. Siyah kanatlı bir kelebek. Yaz geldi mi her yerde olurlardı. Onları pencerelere yapışmış ya da halının üzerinde halsizce yatarlarken bulurdum. Dışarı yollardım bulduklarımı.

"Şuna bakın," dedi Knox ve yanımıza ışınlandı. Bize uzattığı elinin içindeki kelebek, yavaş bir alkış gibi bir açılıyor bir kapanıyordu.

"Tuzlu olduğun için," dedi Mab.

"Tuzlu muyum?"

"Evet. Terlisin. Tuzu severler."

Knox, kelebek rahatsız olmasın diye hareketsizce durdu ve onu yakından izledi.

Büyükannem siyah kanatlı kelebeklerin iyi şans getirdiğini söylerdi. Onları bu dünyadan göçmüş kişilerden bir mesaj olarak görürdü. Onlardan gelen ufak bir merhaba. Bir anlığına bu kelebeğin büyükannem olduğunu düşündüm. Knox'un ne kadar büyüdüğünü görmek için gelmişti. Benim hatırladığım gibi hatırlamıyordu Knox onu. Büyükannemle benim kadar yakın değildi. Bunamaya başladığında o çok küçüktü. Yeterli vakitleri olmadı hiçbir zaman.

France ile sahilde buluşacaktık. Onu görmeye dair isteğim haddinden de fazlaydı. O sırada aramızda neler olup bittiğini bilmiyordum. Bir şeyler olduğunu biliyordum sadece. Bunca zamandır büyüyen bir şey vardı, yer altında, gözden uzak bir

şey ve şimdi tıpkı bahar gelince bir anda açan yeşiller gibi ortaya çıkmaya başlıyordu. Umutlar da yeşeriyordu benim için.

Oraya vardığımızda geç olmuştu, saat dört civarıydı ve epey kalabalıktı. Mab birkaç kişiye el salladı ve konuşmak için yanlarına gitti. Knox doğrudan suya koştu, ben de bir gözümü onun üzerinde tutarken diğer gözümle France'i arıyordum. Deniz, ayak bileklerime bağ gibi sarılıyordu. Köpürüyor, velvele kopuyor ve sonra kendi kendini susturup kayboluyordu. Günün sıcaklığı yakında yitip gidecekti. Bulutlar yerlerini aldılar ve ışıktaki değişim gitgide hızlandı.

Mab geldi ve ıslak ayağıyla beni dürttü. "Abim neden hep geç kalıyor?"

"Öyle mi yapıyor?" dedim hiç umurumda değilmiş gibi davranarak.

"Belki gelmeyecektir," dedi. "Tam onluk bir hareket."

Kafamı sallayıp devam ettim. "Evet, unutmuştur belki."

Bunu sorun haline getirmeyi bırakmıştım. Yakında dalga gelecek ve her şeyi alıp götürecekti. Yarın yeni bir gündü. Her anında korkunç şeylerin yaşandığı bu dünyada yeni bir felaket bu sahilde yaşanmayacaktı.

Mab, "O kaybeder," dedi.

"Bence de."

"Onu öldürdüğümde de öyle olacak."

Güldüm. "Tamam, dramalar kraliçesi. Bu kadarına da gerek yok."

Deniz ve gökyüzünün aynı renk olduğu, o rengin de hiçbir anlamı olmayan vakitleriydi günün. Dünyanın en uç köşesinde yaşıyormuş hissi veriyordu insana. Knox kendini dalgalara

atıyordu. Görünmez bir güç onu içine çekiyor sonra da geri fırlatıyordu. Dalgalarda ıslanmış, kolları sağa sola çırpılıyor, elleri minik yıldızlar gibi genişçe açılıyordu. Gülerken köpek balığı gibi oluyordu dişleri ve gözleri dönüyordu. Dalgalar onu boş bir hamburger kutusu gibi fırlatıyor, o da bağırıyor, çığırıyor, her anından zevk alıyordu.

Mab, France'i işaret etti. Denizin kenarından yürüyerek bize yaklaşıyordu. "İşte," dedi Mab, "kendi hayatını kurtarıyor."

"Özür dilerim," dedi France.

"Sorun değil," dedim. "Zaten biz geleli de çok olmadı."

Mab bana baktı, gözlerini kocaman açmıştı. Sonra da France'e baktı. "Çok oldu aslında," dedi. "Çok geç kaldın."

France eğilip ellerini kalçasına koydu. "Özür dilerim," dedi yine. "Gerçekten koşarak geldim."

"Burnun kanıyor," dedi Mab ve France elinin tersiyle burnunu sildi. Ceplerini bir şey bulabilme umuduyla karıştırdı. Rüzgâr ısırıyor ve iğne gibi değiyor, kumlarla birleşip daha da keskin hale geliyor ve sanki şarkı söylüyor gibiydi. Gömleği siyahtı ve inci düğmeleri vardı. Işık vurdu mu parlıyorlardı.

Bu arada kardeşim, France'in bir nevi kahraman olduğunu düşünüyor. Kitaptan fırlamış bir kahraman. Onu ne kadar sık gördüğü fark etmeksizin her karşılaştıklarında hayranlık dolu bir çocuk ile kahramanının tanışma sahnesini izliyoruz sanki. O an France'e körfezde sıralanmış kulelere benzeyen kocaman yatlara bakan insanlar gibi bakıyordu. Gıpta, merak ve şüpheyle. Knox tüm benliğiyle devlere inanıyordu. Devlere, öcülere ve trollere. Bataklık otları ve kar taneleri kadar gerçeklerdi onun için. Satürn ve Grönland kadar gerçekti. Yer çekimi ve kendi annemiz kadar gerçekti. Suyun hemen kıyısında, göbeğinin üzerine yatmış, hareketsiz, yüzünün yarısı gözükmez halde

bekliyor, deniz mağarası gibi kulakları ve yanmış gözleriyle France'in onu fark etmesini umuyordu.

France eline bir mürekkep balığı kemiği aldı, üzerindeki kumu silkeledi. Kaşıktan yapılmış bir yüzük takıyordu. Düzleştirilmişti ve kendi etrafında kıvrılıp uyuyan bir hayvana benziyordu yüzük. Hayata bir şekilde başlayıp başka bir şekilde devamı etmek mümkündü demek ki. Bir yolu varmış. İnsanlar mürekkep balığı kemiğinin bir deniz kabuğu olduğunu düşünüyor ama bu, aslında kaldırma kuvveti olan bir iç organ. Parlak, yumuşak ve hafif. Yüzmeyi öğrenirken kullandığımız köpük tahtalar gibi. Sahil çoğu zaman bunlarla dolu olur. Toz halinde satılan bu ürün evcil hayvanları beslemek için de kullanılır.

"Sudan çık artık, balık çocuk," dedi Mab. "Gel de bize katıl."

Knox ayağa kalkıp temkinli bir tavırla ilerledi. Gözlerini kısarak France'e baktı. Boşta olan eliyle gözlerini güneşten koruyordu. Onun izlediği şeyi izledim. Gördüğü şeyi görmeye çalıştım. France'in elleri bir heykelin elleri gibiydi. Siperimsi boğumlarıyla muhteşem et parçaları ve hassas, yaralı avuç içleri vardı. İçlerinden geçen, sımsıkı tutunan sıcak ipler hayal ettim. Knox da gördü onları. Gözbebeklerinin kocaman kapılar gibi açılmasını izledim. Şimdi daha fazla soru geliyordu.

"Ne oldu sana?" dedi Knox.

France ellerini yumruk yaparak kapattı. "İş kazası," dedi ama Knox, dik dik bakmaktan kendini alamıyordu, çocuklar hep böyledir zaten. Şimdi tek ayağının üzerinde, tuz tarlalarında bekleyen cılız bir flamingo gibi duruyordu. Titriyordu da. Mab, omuzlarının üzerine bir havlu koydu.

"Bu ne demek?"

"İş yaparken olan kaza demek," dedim ben de.

"Kral Harold'ın[8] başına gelenler gibi mi?"

Mab güldü, ben de "Bir bakıma," dedim.

Knox, Bayeux İşlemesi'ni[9] çok severdi ve Kral Harold favorisiydi. Gözünden vurulmuş bu küçük adamın ve karınca ordusu gibi akan kanların resmini çizerdi sürekli. Bakmaya doyamıyordu. Bu dev acaba hiç savaşa gitti mi, bir kralı gözünden şişledi mi, diye düşünüyordu. Gözlerinden bunu anlayabiliyordum. Pür merakla doluydu.

"Nasıl bir iş?" dedi Knox bu sefer.

"Bahçemizde bir şeyler yapıyordum," diye cevap verdi France.

Mab gülerek "Abim bahçedeki ağaçlarla güreşmeyi seviyor," dedi.

"Büyük olanlarla," dedi France. "Bazen ısınıyorlar."

"Beş yaşında olacağım," dedi Knox. Çünkü bu etkileyici bir şeydi. En azından onun için. Birçok kişiye kaç yaşında olacağını söylerdi. Kasa sırasındayken ya da otobüste karşılaştığımız insanlara mesela. Önemli geliyordu ona. Sanki beş yaşına basmak, kimseden yardım almadan, kendi başına başardığı bir şeydi.

France yere doğru eğildi, Knox da parmaklarıyla kumun üzerine baş aşağı bir beş çizdi, ayaklarının dibine bayılıvermişti sanki.

Kafaları neredeyse birbirine değecekti. Kehribar ve kum.

Knox gülümsedi.

---

8 Savaş esnasında gözünden vurularak öldürülen bir İngiliz kralı. *-ç.n.*

9 Kral Harold'ın ölümünün resmedildiği işleme. *-ç.n.*

France, "Baksana," dedi sesinde bir şaşırma tınısıyla. Ve ellerindeki kemiğin canlıymış gibi zıplamasını izledik. Sanki kemiğin tek istediği suya atlamak ve yüzmekti.

"Ne yapıyor?" diye sordu Knox ve bir kafese kafasını sokup bir fareye, yılana ya da tavşana bakar gibi France'in kâse olmuş avuç içlerine doğru eğildi. Mürekkep balığı kemiği zıpladı ve Knox'un burnuna değdi.

"Beni öptü!" dedi Knox. Mutluluk kalem kollarından, dal parmaklarından ve puf mantarı dizlerinden akıyordu.

"Hiç küçük kaplumbağaların yumurtalarından çıkışlarını gördün mü?" diye sordu France, Knox da hayır anlamında başını salladı.

France iyice çömeldi ama hâlâ Knox'tan uzundu. Bir kaya gibiydi.

"Yumurtalar kumun altında gömülüdür," dedi. "Bu sayede vahşi hayvanlardan ve hava koşullarından kendilerini korurlar."

Kolu, bir ağacın kökü gibi dururken mürekkep balığı kemiğini kuma derinlemesine soktu. Knox'un dudakları tuzluydu ve kurumuşlardı. Gözleri parlıyordu. Ayaklarımızdan bir metre ötede, kumda titremeler oluşmaya başladı.

France, "Ve hazır olduklarında çıkmaya başlarlar," dedi. Sadece Knox'a bakıyordu. Knox da kör burnuyla yüzeyi yaran mürekkep balığı kemiğini, tırmanışını, yaşam gibi dopdolu bir amaç uğruna tırmanışını izliyordu. Ancak biz, bunun böyle olmadığını biliyorduk. Hepimiz gerçeğin farkındaydık. Ölü bir balık parçasından başka bir şey değildi bu.

Mab bile kumdan suya doğru ilerleyen bu yeni doğmuş ve titreyen adımları takip etti.

"Ne yapacaklarını çok iyi biliyorlar," dedi France. "Hem de dünyaya gelmeden çok zaman önceden. İçlerinde var. Tamamen içgüdüsel. Binlerce yıllık bir birikim bu."

"Binlerce mi?" diye fısıldadı Knox.

France "Yüzüyorlar," deyip kıyıya doğru gitti ancak durmadı. Mürekkep balığı kemiği, onun verdiği azimle dalıp çıkarken o ilerlemeye devam etti. "Onları takip edebildiğim kadar takip ettim. Yüzerek ilerlemekten başka bir şey yapmıyorlar."

Knox'un yüzüne bir aydınlık geldi. "Onları gördün mü? Gerçek hayatta?"

Yüzeye daha fazla mürekkep balığı kemiği çıkmıştı o sırada. İlkine ayak uydurup deniz yüzeyinde dolaşmaya başladılar. France'in cebinde onlardan bir sürü olmalıydı. Aklıma gelen tek makul açıklama buydu ama Knox, benim gibi bir sebep aramıyordu. Anın büyüsüne kaptırmıştı kendini. Hayretten fal taşı gibi açılmış gözleriyle olduğu yerde dönüp duruyordu.

"İlk başta şu kadarcık oluyorlar," dedi France. "Küçük tohumlar kadar. Sonra kocaman oluyorlar."

"Ne kadar kocaman? Elk gibi mi?" dedi Knox ve France'in gözleri kısıldı.

"Daha bile büyük."

"Yok artık," dedi Knox.

"Elk ile Mab'in toplamının on katından bile daha büyük oluyorlar," dedi France. "Senin de kırk katından. Ve yüz yaşındalar."

"Nereye gidiyorlar?"

"Kilometrelerce yüzüyorlar. Ama sonunda her zaman doğdukları yere dönüyor ve yumurtalarını bırakıyorlar. Sonra döngü yeniden başlıyor."

Su, Knox'un beline kadar geliyordu. Yüzü mutluluktan ışık saçıyordu Bana baktı. "Bu hikâyeye bayıldım."

Mab, "Bu bir hikâye değil, Knox," dedi. "Abim bu tür şeylerde uzmandır. Anlattığı da yüzde yüz gerçek."

Kardeşimin yüzünde kelimelerle anlatılamayacak türden bir gülümseme vardı. Bize bir yengeç yakaladı. Minik bir şey. Bir kıskacı ağır ağır hareket ediyor, havada hâlâ yürümeye çalışıyordu.

"Şuna bakın," dedi. Önce France'e yöneldi tüm ışığıyla, sonra bana, sonra da yengeci France'in avucuna koydu. "Sana."

France, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ama denize geri bırak," dedi Knox. "Gitsin. Yoksa Elk başının etini yer."

"Öyle mi yapar?" dedi France gülümseyerek. Ama Knox ciddiydi. Bir kriket hakemi gibi ellerini arkasında birleştirdi ve alt çenesini dışarı çıkardı. "Gerçekten yapar."

France üstünü çıkardı.

"Market Caddesi'ndeki gibisin," dedi Knox.

"Ne gibi?"

"Orada üstü çıplak olan var ya. Büyük olan."

"Heykelden bahsediyor," dedi Mab gülerek.

"Aa," dedi France. "Sağ ol. İltifat ettin galiba."

Knox bir sağa bir sola, biber öğütücüsü gibi dönüp duruyordu. "Bir şey değil."

Güneş batarken ve sahil artık gölgeler altında kalıp karanlık bir havaya bürünerek boşalırken, France'in geldiği yoldan, suyun kıyısından biz de yürümeye başladık. Mab ve Knox önümüzde yürüyorlardı. Mab, Knox'un elini tutmuştu, Mab'in bir adımı onun iki adımı ediyordu. Her zamanki gibi konuşmaya doyamıyorlardı. France bana o kadar yakın yürüyordu ki aramıza bir kâğıt bile giremezdi. Ancak birbirimize temas etmiyorduk. Henüz. Dalgalar gelip gidiyor, ardımızda bıraktığımız ayak izlerimiz anında yok oluyordu. Güneş çok alçalmıştı artık, neredeyse bugünü terk ediyordu. Mab'in Sonra'sında yürümek için günün en sevdiği anındaydık. Böylelikle ikimiz de hayaletmişiz gibi davranabiliyor ve tek kalmamış oluyordu. Tüm heyecanıyla geri geri koşuyor, bağırıyor, çağırıyor. *Bak! Neredesin, Elk? Nereye kayboldun?*

14. HAVAİ FİŞEK

Partiden iki hafta önce, France'e açgözlü demiştim. Nihayet böyle başlamıştı her şey. Bu kelime ağzımdan boş yere çıkmadı, o da üstüne çok alınmadı. Mesele bundan ibaretti. France ve ben ağacının yeni tohumları...

Daha tatlı bir kelime seçebilmiş olmayı dilerdim, mesela *bal*. Daha pak bir kelime, *gökyüzü* gibi. Ama hayır. Ona *açgözlü* dedim. Yaşanmış bir şeyi değiştirmenin imkânı yok. Kimse bunu yapamaz. Olan oldu.

Mab kafede çalışıyordu, ben de onsuz sahilde zaman öldürüyordum. Kumlar sıcaktı. Sözde kitap okuyordum, ikide bir telefonumu kontrol ediyordum, biraz su içip denize bakakalıyordum. Uzandım ve gözlerimi kapadım. Kendi derimin ötesinde görebildiğim renk için bir isim bulmakla uğraşmıştım biraz. Elbisemin düğmeleri önümde sıralanmıştı, boğazımdan belime kadar soğuk düğmeler. Bileklerim ve bacaklarım açıkta kalmış gibi hissediyordum. Hiçbir sebep olmamasına rağmen çok ses vardı. Dışarıdan bakınca uyuyor gibi gözüküyor olmalıydım ama aslında hiç bu kadar uyanık olmamıştım. Şiirdeki o şey gibiydim. Dönen dünyanın sabit noktası. Her neyse. Uzaklarda bir yerlerde hâlâ tıkırdayan bir saat vardı. Doğrulduğumda oradaydı. Ben ve deniz arasındaki kumda, tanıdık, dağ silüetli bir erkek uzanıyordu. Sahne görevlisi gibi siyahlar giymişti.

Sessiz ve renksizdi. Yaz bittiğinde buradan gidip üniversiteye başlayacağını biliyordum. Ama şu an buradaydı, tüm benliğiyle, ayakkabıları olmadan, kaya gibi sabit, sanki hareket etmek imkânsız hale gelmiş gibi duruyordu. Sanki hiç gidemezmiş gibi. Gözleri kapalıydı ve huzur doluydu. Olabilecek en iyi şekilde, tek başına.

Martı olmasa onu kendi haline bırakırdım. Küçük ve aptal martı. Henüz bembeyaz olmamış, daha çok puslu gri, yağmurlu bulutların içi gibi tüyleri olan martı. Henüz çok acımasız bakışları da yoktu ama belli ki o yönde ilerliyordu. Martı olmanın kuralları katıdır. Önce harekete geçer sonra düşünürsün. Ye/pişman ol, ye/pişman ol, ye/pişman ol. France'in arkasından yaklaşıp ayakkabısından çorabım alışını izledim. France farkına bile varmadan çorabını aldı ve yuttu. Ben her şeyi izlerken France yalnızca çorabın sonunun kuşun boğazından inişini, sonra da hayvanın şüphe ve telaşla çırpınışını gördü.

Kısa ve keskin bir ses çıkardı. Kötü bir kâbustan aniden uyanan birine benziyordu. Kuş, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Düğme gibi olmuş gözleri, titreyen vücudu, yaptığı şeyi inkâr eden ve biraz da bundan utanan bakışlarla.

"Ne oldu?" diye sordu eşyalarına uzanırken. Olanlardan sonra sesi beklediğimden daha yumuşak çıkıyordu. Goliath[10] gibi kuştan sinirini çıkaracağını düşünmüştüm ama hiç de öyle bir şey yapmadı. Etrafındaki eşyalarını topluyordu. "Diğerini de mi yiyeceksin? Olmaz. Benim."

İşte o zaman dedim. "Açgözlü."

---

10 Tanah'ta beklenmedik şekilde kendisinden güçsüz birine karşı giriştiği kavgayı kaybetmesiyle tanınan karakter. Güçlü ve güçsüz olarak nitelendirilen iki kişinin karşılaşmasının güçsüz tarafın galibiyetiyle sonuçlandığı durumlarda bu hikâyeye çokça atıfta bulunulur. *-ç.n.*

Ağzımdan çıkana kadar bunu söyleyeceğimi bilmiyordum Anlık kararlar büyük gölgeler oluşturur, albatroslar gibi kanatlarını genişçe açar ve bu sırada dünya sırtını çevirip dönmeye devam eder.

Bana dönüp gülümsedi. Elinde eşini kaybetmiş çorabı tutuyordu.

"İnanılır gibi değil."

Suyun kıpırdanışını hatırlıyorum, arkasında duran denizin o sesini. Sonra bundan keyif duyarcasına "Elk," dedi. Sanki varlığımdan mutluydu.

"Merhaba," dedim ben de.

"Ne zamandır burada oturuyorsun?"

"Çok olmadı."

"Özleyeceğim," dedi.

"Neyi özleyeceksin?"

Bakışlarındaki o ışığı hissettim, canlı elektriğin sesini duydum sanki.

"Bu sahili," dedi. "Buradaki deli kuşları." Gözlerimin içine baktı. "Evimi."

Martı gırtlağına kadar tıkalı, yarı koşar yarı uçar, biraz da dağınık ve telaşlı vaziyette olay yerinden uzaklaşıyordu. France de doğrulup onun gidişini izledi.

Sahil gürültülü ve kalabalıktı. Yaz doluydu. Ama suyun kenarında kendi sessizliğimizi yaratmıştık biz. İçimde balon gibi büyüyen bir gülümseme vardı.

"Ee?" dedi. "Şimdi ne olacak?"

Kolundaki saate baktı. Eski moda bir saatti. Sallayarak kurulan modellerden.

"Sen burada otur," dedim. "Diğer çorabına göz kulak ol."

France'in kahkahası her zaman bir ödül gibi olmuştur. Başlar ve biter, havai fişek gibi gürültülü ve hızlıdır. Bitirir bitirmez yeniden kazanmayı isteten türdendir. "Martıyı kastediyorum," dedi.

Omuz silktim. "Daha kötü şeyler de yemiştir."

"Olsun," dedi bana bakarak. "Yine de endişeleniyorum."

Onu ne zaman yanında Mab olmadan görmüştüm, hatırlayamıyordum. Hafif dalgalar gelip gidiyorlardı. Ondan önce uzaklara ben daldım, ayağımla kumda bir şeyler çizdim. Deniz alıp götürene kadar orada duran, yarım kalmış bir parantez yaptım. Bitiremediğim şeye bakıp gülümsedi. O an yanımda olmasından mutluydum. Galiba yalnızca o an değil, hep.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu.

"İşte."

"Kötü kahveler yapmakla meşgul."

Güldüm. Gerçekten de başarılı olduğunu söylemek mümkün değildi. "Evet. Flat white'ın ne demek olduğu hakkında tartışmakla da."

"Bana çok kızgın şu sıralar," dedi.

"Neden? Bu sefer ne yaptın?"

Güldü. "Hiçbir şey."

"O zaman?"

Bir taş alıp denize fırlattı. "Önemli bir şey değil."

Bir grup çocuk neon bir topla oynuyordu. Sesleri bir anda bizi böldü, sanki şarkının sesi bir anda açılmış gibi.

"Üniversiteye hazır mısın?" diye sordum.

"Henüz değilim. Hazır hissetmiyorum."

"Yapacak bir sürü şey vardır diye tahmin ediyorum," dedim. "Gitmeden önce. Kafa yoran bir sürü şey."

Bana "Beni özleyecek misin?" diye sorduğunda ellerine bakıyordu.

"Ben mi?" dedim.

"Evet, Elk. Sen."

"Biliyorsun," dedim.

Güldü. "Hayır," dedi. "Bilmiyorum."

Ne kadar açık olabileceğimi bilmiyordum. Mab benim bu dünyadaki en iyi arkadaşımsa France de onun gibi bir şeydi. Ne zaman onlara gitsem oradaydı. Her zaman aklımdaydı, öyle ya da böyle. Belki de artık zamanı gelmişti.

"Evet," dedim. "Tabii ki seni özleyeceğim."

"Gerçekten mi?"

Ona söylemek iyi hissettirmişti. "Evet, France. Özleyeceğim."

"Teşekkürler," dedi. "Çok şey ifade ediyor benim için."

Ellerimi ceplerime koydum. "Rica ederim," dedim.

Hafifçe güldü. "Kardeşim de bu yüzden kızgın işte."

★

İkimize de dondurma almaya gittim. Kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı. Bir anlığına da olsa ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Başımı döndürmüştü.

Yolumun yarısında kurt sürüsünün saldırısına uğradım. Kendi küçük dünyalarının efendileri, Tanrı'nın toplu armağanı gibi Ay'ın yüzeyi haline dönmüş kumun üzerinde bana doğru ilerliyorlardı. İyi görünüyorlardı. Hep iyi görünürlerdi. Erkek şarkıcı grupları gibi, 24 karat. Ancak dürüst olalım ki iyi görünmeleri, kişiliklerinin ya da görgüsüz oldukları gerçeğinin üzerini örtmüyordu. Mab eskiden bir gün uyanıp kendini bu çocuklardan birinin bedeninde bulmayı isteyebileceğini söylemişti. Sadece bir günlüğüne, nasıl bir duygu olduğunu anlamak için. Bence içleri rüzgârda sürüklenen kuru çalılarla doluydu. Bu ve bir de daha karanlık, anca kendini düşünmenin sinsi bir hali.

"Elena," diye seslendi grubun önünde duranlardan biri. Galiba adı Tom'du ama benim için hepsi aynıydı. "N'aber?"

"İyiyim," dedim.

"Tek misin?"

"Eh," dedim kalabalık sahile bakarak, "pek sayılmaz."

Yanlarına yaklaştım. Tek bir varlık gibi, bir sürü gibi ya da bir gölge gibi hareket ediyorlardı. Beni sardılar ve hep birlikte bir yere gidiyormuşuz gibi benimle birlikte yürüdüler. Böyle takılmaya karar verdiklerindendi herhalde. Kendi gerçeklerini yaratıp onu yaşıyorlardı. Kendi dünyanın hâkimi olmanın ve başına bir şey gelmemesinin verdiği hissi hayal ettim.

İçlerinden biri "Arkadaşın nerede?" diye sordu. Bir diğeri "Mab," dedi, keskin bıçaklar gibi bütün özgüveni ve göz kamaştırıcılığıyla.

"İşte," dedim.

Biri "Elbisen güzelmiş," dedi. Ellerini bana yaklaştırdı, kaldırdığında elbisemin de eteği kalktı ve dizimin üstlerine çıktı. Eline vurarak ittim.

"Yapma," dedim. Güldü. Kısık sesle ve dalga geçer gibi. Yüzümü başka yöne çevirdim çünkü çok sinirlenmiştim ve onun, bunu görüp bu zaferi tatmasını istemiyordum.

Çok büyük bir olay değildi aslında. Okulda da herkese böyle davranırlardı. Yırtıcı hayvanların dünyasında sıradan bir gün. Onlarla yalnız kalmamamız gerektiğini, pusuya düşmememiz gerektiğini biliyorduk. Güvende olmak bizim sorumluluğumuzdaydı. Güvensizlik yaratmamak onların düşündüğü bir şey değildi. Bizlere karşı onlar vardı. Ve her nasıl oluyorsa her zaman biz suçlu çıkıyorduk. Dünya değişene ve beklentilerimizi sıfırlayana kadar da bu böyle olacaktı.

France'in bize doğru geldiğini görünce onlardan uzaklaşıp France'e yaklaştım. İçlerinden birinin elini belimden ittim.

France, "İyi misin?" diye sordu bana.

"İyiyim," dedim.

Hepsi birbirine baktı. "İyi misiniz?" dedi France, arkadaşça bir meraktan ziyade kibarlıktan sordu. Ben de onların birden uzaklaşmalarını, bütün o kendine güvenlerinin ve kabadayı hareketlerinin solmasını izledim. Geri çekildiler. Bunu o kadar kolay başarmıştı ki...

"Emin misin?" dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Alıştım artık."

Gözünü onların üstünden ayırmamıştı hâlâ. "Nasıl bir yer burası... Geç fark ettiğim için özür dilerim."

"Zamanlaman harikaydı," dedim. "Bu konuyu burada kapatalım."

Son iyi günlerinde büyükannem eşyalara bakar ve onların renginden bahsederdi. Sevdiği bir tepsi "yeşil" olurdu, yatağıysa "pembe ve beyaz". France'in gözlerine bakardı ve koyu turkuaz ile üzüm rengi, mağara ağzı, akşam, hava kuvvetleri ve maun derdi. Çok güzel bir çocuktu. (Hâlâ da öyle.)

Ona dondurmayı ben ısmarladım. Hatta ısrar ettim ısmarlamak için. "Beni kurtardığın ve yaptığın diğer her şey için." Söylediklerimde ciddi olmakla beraber hafif alaycı bir tavır takındığımın farkındaydı. Yüzüne kahraman ifadesini takındı.

Mab ile buluşacaktım. Yarım gün çalışıyordu o gün.

"Gitme," dedi ve kollarını kanat gibi iki yana açtı, etrafında döndü. Biraz en iyi arkadaşımın abisi, biraz da Kuzeyin Meleği'ydi[11]. "Benimle kal."

Hemen cevap vermedim. Bu sırada "Unutma ki bugün bir kuş tarafından soyuldum. Biraz iyi şansa ihtiyacım var," dedi.

"İyi şans ne oluyor bu durumda?"

"Sana söyledim."

"Ama beni bekliyor."

"Mesaj at."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

Bir anlığına elimi tuttu. Bunu yaparken onu izledim. Parmaklarımızın birbirine geçişini izledim.

"Bunu yapmamamız gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedim.

Bana bakmadı. "Bunu Mab diyor."

"Sen ne diyorsun?"

---

11 İngiltere'de bulunan, dünyanın en büyük melek heykeli. -*ç.n.*

"Duygulara karşı gelinmez diyorum."

Birden bütün cesaretini, bütün utangaçlığını kendi tenimde hissettim. Aklımı başımdan almıştı.

"İşlerin buraya varacağım uzun zamandır biliyorduk," dedi, ben de "Evet, katılıyorum," diye onayladım.

"Ne zaman başladığını konuşabiliriz."

"Acilde belki," dedim. "Daha önce bile olabilir," derken yanağıma dokundu. "Benim için o zaman başladı," dedim.

Bir bulut hızlıca güneşin önünden geçti.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu. "Mab'in yanına."

"Bu olanlar hoşuna gitmeyecek."

"Gitmek zorunda değil."

"Aramızda bir şey olamaz, France," dedim.

"Öyle," dedi. "Peki ya çoktan olmuşsa?"

Bana gülümsedi, doğruldu ve çantasını sırtına geçirdi. Boynunda uzanan çantanın sapları, omuzlarındaki parlak taşlı göller gibi görünen çukurlar... Bu çocuk bir sütundu. Uzun bir ağaçtı. Onu böyle görmekten asla vazgeçemeyecektim.

"Seni sevmek için başka bir neden," dedi.

"Ne? Kardeşine sadık olmam mı?"

"İyi bir arkadaşsın," dedi.

"Onu gerçekten seviyorum."

"Biliyorum."

Ufukta ışık titreşti. İkimiz de izledik.

"Yine de," dedi, "seni sonunda kendime ayırabildiğim için mutluyum."

"Ne yaptığın için?"

"Beni duydun."

Duymuştum.

Geç kalıyorduk. Mab bekliyor olmalıydı. Birlikte sahilden yukarı yürümeye başladık. Üç çorap. Dört spor ayakkabı. İki atan kalp. Günün rengini çok net hatırlıyorum.

Yine elimi tuttu.

Tanrım, dedim. *Yandık*.

Sonra gülümsememi ondan gizlemek için yüzümü güneşe, denize döndüm.

15. IŞIK

Freya Fisher'ın partisi her şeyin yolunda gittiği, yeşil ışıkların yandığı ve her taşın yerine oturduğu türden bir geceydi. Nasıl olduysa her şey mükemmeldi, ta ki artık öyle olmayana kadar. Müziğin yüksekliği ve türü iyiydi. Küçük bardaklarda yapış yapış meyve kokteylleri vardı her yerde. Bazı insanlar gecenin keyfine erkenden vardılar, bazılarıysa ne yaptığını bilemez hale geldiler. Ama aynı zamanda hepimizi saran güzel bir his de vardı. Ve hepimiz olacakları, olabilecekleri düşünüyorduk. İçerisi sıcaktı. Herkesin üstünde bir ışıltı vardı. Herkes parlıyordu.

Bahçede ondan ayrıldığımızdan beri France'i görmemiştim. Gittiğini düşünmüştüm. Bir ara üzerinde "Lütfen Kullanmayın" yazan kapılardan geçip hava almak için bahçeye çıktım. Yağmur artık durmuş ve biri binanın öbür tarafında ateş yakmıştı. Ateşten yükselen vahşi şeyler çatı boyunca uçuşuyordu. Havada şekerleme ve barbekü kokusu vardı. Pencerelerden Mab'in beni içeride aradığını görebiliyordum. Elbisesinin içinde, odada ilerliyordu. Bir şekilde herkesi gülümseten, bir şeyleri beğendirten bir havası vardı. Beni gördüğünde suratında beliren gülümsemeyi hatırlıyorum. Yüzünün aldığı ifadeyi ve parmaklarının harekete geçişini.

O partinin gürültüsünün hâkim olduğu içerideyken ben sessiz sakin dışarıdaydım.

Bir saat sonra artık ikimiz de dışarıdaydık. Ona betelgözü[12] gösteriyordum. Gökyüzünde sıra dışı bir parlaklığı vardı. Hakkında bir şeyler okumuştum. Garip davranan bir yıldızdı ve kimse nedenini açıklayamıyordu.

"Görünüşe göre ölmek üzere," dedim. "Ve gün gelip öldüğünde o kadar parlak bir hal alacak ki onu gündüzleri bile göreceğiz. Güneş gibi düşün. Gölgeler oluşturacak."

"Ne zaman?" dedi Mab. "Yakında mı?"

"Daha ziyade binlerce yıl sonra."

Mab güldü. "İlgilendiğin şeyler çok fazla sabır gerektiriyor. Gezegensel zaman ya da derin zaman, ne diyorsanız adına."

"Ben sabırlı bir insanım," dedim. "Ne diyebilirim ki?"

Biri şarkı söylüyor, biri gülüyor, biri dişlerinin arasından yüksek sesle ıslık çalıyordu. Uzaktan bir köpeğin havladığını da duyabiliyordum. Parti için güzel bir mekândı. Komşudan, tanıklardan uzakta. Ücra.

Betelgöz sözcüğünün Arapça olduğunu ve "devin omuzları" anlamına geldiğini söyledim.

"Bunu sana kim söyledi?" dedi.

"Büyükannem."

Orada öylece duruyor, gökyüzüne bakıyorduk ve Mab'in yüzünde bir gülümseme vardı. Kolunu bana doladı, bunu yaptığı için çok mutlu oldum.

---

12 Avcı Takımyıldızı'nın en büyük ikinci yıldızı olan kırmızı, parlak yıldız. *-ç.n.*

"Şu an gördüğümüz ışık altı yüz yaşında. Yani aslında yıldız çoktan ölmüş ancak haberi bize ulaşmamış olabilir."

"Burada böyle bekliyoruz," dedi. "Her şeyden bihaber. En son duyanlarız."

Ayışığı Kitaplığı

16. EĞER

Eğer gözlerimi kaparsam, onun karanlık gecede gözlerindeki yıldızlarla orada durduğunu görebiliyorum.

Ya da caddede beraber yürüyüşümüzü, bir kulaklığı paylaşarak, önce kafayı bozduğu Rosa Luxemburg, sonra feminist devlet teorisi hakkında bir podcast dinlediğimiz zamanı. Görünüşe göre kendimizi eğitmemiz gerekiyormuş. Zaman değişiyor, diyordu, ama yeterince hızlı değişmiyordu. Kulaklıklar kulaklarımızdan çıkmasın diye birbirimize yakın durmak zorundaydık. Mab benden uzaklaştıkça onun kulaklığının çekildiğini hissediyordum. Göz ucuyla baktığımda uzayan bir sakıza benziyordu.

Aklında bir tek hazır noodle hayaliyle eve doğru gittiğini görüyorum.

Karanlık bir yolda, kollarım açmış, tek parça halinde bunu beklediğini görüyorum; sona gelmeden önce.

Dönemin sonundaydık, bitmesine günler kalmıştı. Yemek molasında banklarda tek başına otururken, gündelik sorunları görmezden gelip benimle aynı kitabı okuyormuş gibi yapıyordu. Ona haftalardır anlattığım yeni başlayanlar için kuantum fiziği kitabı. İlk okuduğumda bitirir bitirmez hemen en baştan bir kez daha başlamıştım.

"Hâlâ sıkılmadım kitaptan," demiştim. "Belki de hiç sıkılmam."

Mab'in kitabı ciltli edisyondu. Azıcık kıskanmıştım. Sonra kenarlarını kıvırdığım, eski püskü ve en az bir aydır kütüphaneye teslim etmeyi geciktirdiğim ucuz edisyonu düzleştirerek cebimden çıkardım.

"Okuyorsun," dedim, o da bir kaşını kaldırarak "Okumayı deniyorum," diye karşılık verdi.

"Ee?"

Sayfalardan gözlerini kaldırıp bana baktı. Ağırlaşmış göz kapakları, uzun ama sınıfımızdaki kızların taktığı, balina kemiklerine benzeyen türden sahte olmayan, gerçek kirpikleri vardı. Mab'in gözleri yumuşak renkteydiler. Arkasıysa saf demirdendi. Kasanın önüne çekilmiş bir perde gibi. "*Bayıldım*," dedi.

"Gerçekten mi?"

Kafasını aşağı yukarı sallayıp okumaya döndü ve ona nerede olduğunu sorduğumda tüm yüzüyle olduğu yeri işaret edişini izledim.

"Dördüncü bölüm. 'Çapraşıklık. Galiba bu cümleyi on üçüncü kez okuyorum."

Başka bir şey söylemek üzereydim. Konuşmak için ağzımı açtığımda Mab, bir piyanonun kapağının düşüşü gibi, kitabı bir anda sertçe kapadı.

"Sana yalan söyleyemem," dedi.

"Hangi konuda?"

"Herhangi bir konuda."

"Hmm."

"*Nefret* ettim."

Güldüm. "Gerçekten mi?"

"Hiçbir şey anlamadım," dedi. "Gerçekten. Tek kelimesini bile anlamadım."

"Sorun değil," dedim. "Ben de anlamıyorum. Yazarı bile anlamıyor ve bu alanda uzman biri o."

"Çok saçma değil mi bu?"

"Pek değil aslında."

"Yani sen bu hiçbir şey anlamayan yazarı takdir ediyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Gülümsedi. "Ve bu kitabı imzalatabilsen çok mutlu olurdun."

"Tanrım," dedim. "Düşünsene."

Mab kendi kitabını bana verdi. "Benimkini al."

Önde bir ada çizimi vardı. Taşsız ve ağaçsız bir ada. Fırtınayla orada mahsur kalmış.

Bir şeyler söylemeye başladım ama Mab "Sus da kitabı aç," dedi.

Okul bahçesinde bir yerlerde birinin çantası çalınıyordu, birinin kalbi kırılıyordu, biri haddi olmamasına rağmen bir sırrı açığa çıkarıyordu, biri de başkasının yüzüne bir top fırlatıyordu. Ve ben de orada, hiçbir sebep olmamasına rağmen, en sevdiğim kitabın imzalanmış halini Mab'den hediye olarak alıyordum.

"Ciddi misin?" dedim. "Bu gerçek mi?"

"France'in yardımı dokundu tabii ki," dedi. "Ama evet, gerçek. Mutlu perşembeler, seni inek."

Eğer gözlerimi kaparsam, gündüz vakti çırılçıplak denize girdiğimizi görebiliyordum. Sabahın erken saatleriydi ve sahilde

kimse yoktu. Yoksa asla böyle bir şey yapamazdım. Büyükannemin ölümünden sonra çok vakit geçmemişti. Mab'in fikriydi ve bir bakıma büyükannemin anısınaydı sanırım. Büyükannem bir şey giymeden yüzmeyi severdi. Bunamasının çıplaklığa vurduğu dönemlerdi, bizimkileri çok kızdırırdı. Niye bu kadar büyüttüklerini hiç anlamazdı.

"Yanlış bir şey yok ki bunda," derdi. "Vücut işte." Babam kendini prizlerle uğraşmaya verirken annem "Çocukların önünde olmaz, anne, lütfen," derdi. Sanki bizim kendi vücutlarımız yokmuş gibi.

Onun alışveriş listesini yazmak için bir şeyler ararken kargacık burgacık el yazısıyla insan içinde soyunmanın yedi adımını yazdığı notlarını bulmuştum. Kalemi nasıl tutacağını hatırlamıyordu ama bu adımların hepsi aklındaydı.

"Öncelikler," demiştim ve o da "Evet, Jackie," diye karşılık vermişti.

"Ben Jackie değilim. Elk'im," demiştim. "Jackie'nin kızı." Büyükannem de "Elk mi? Ne biçim bir isim o öyle?" diye sormuştu.

Vücuduna bakmaktansa vücudunu hissetmenin muhteşem olduğunu söylemişti.

"Gerçekten mi?"

Elindeki kalemi babamın kendini saklamak için yaptığı dolaba doğrultmuştu. "O gergin kocana söyle de o da bir denesin."

"Büyükanne," demiştim. "Saçmalama. O benim babam."

"Hayır, Jack," demişti. "Senin baban içten biriydi. Pantolonunu giymeden çocuklar gibi etrafta dolaşırdı. Hiç olmadığı kadar gülerdi."

Mab, "Onun için yapalım," demişti. Çünkü zorlandığımı biliyordu ve benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu artık. "Hep yapmak istediğim bir şeydi," demişti. "Ve dünyaya bir kez geliyoruz."

Büyükanneme göre birinci adım:Kıyafetlerini çıkar ve yüzüstü uzan. Bu gayet kolaydı.

İkinci adım: Dön ve sırtüstü uzan. Karnın yukarıda olsun. İşte o zaman savunmasız hissetmiştim. Çıplak. Her an birinin beni fark edebileceğini düşünmüştüm. Mab kıkırdıyordu.

"Şimdiden çok yol katettik," demişti.

Kimse yoktu. Bir gözüm kıyıdaydı, gözetliyordum.

"Kimse yok," demiştim. "Ki bu güzel bir şey."

Üçüncü adım: Doğrulup otur. Bu da düşündüğümüz kadar kötü değildi. Sudan gelen bir esinti vardı ve güneş sırtımızı yakıyordu.

"Hoşuma gitti," demişti Mab. "Şu an mutluyum."

Dördüncü adım: Ayağa kalk. Kalktık. Mab bana bakıp gülmüştü.

"Mirketlere benziyorsun," deyip taklidimi yapmıştı. Çok iyi bir taklitti ve ikimizin de gülmekten gözlerinden yaşlar gelmişti. Bu, bize beşinci adım için güç verdi: Suya yürümek.

"Ama kendimizden emin şekilde," demişti Mab. Hakkını vererek. "Kendimizi çok beğeniyormuşuz gibi."

"Beğeniyoruz," demiştim. "Ben beğeniyorum."

"Biliyorum," demişti. "Ben de. Büyükannen çok zeki."

İyi bir şey olmak üzereydi. Halka açık bir yerde, kendi vücuduyla barışık bir halde rahatça hareket etmesi her kızın

elde edebileceği türden bir fırsat değildi. Biz de orada bunun tadını çıkarıyorduk. Bir lütuf gibi hissettiriyordu.

Altıncı adım en iyisiydi:Yüzmek. Su beni yukarı kaldırıyordu ve serindi ama soğuk değildi. Nefes alıp verir gibi geliyor, gidiyor, kabarıyordu ve biz de bu deneyimin bir parçası olmuştuk. Hem gülüşümüzden kalan hem de suda mevcut tuzu yüzümde hissediyordum. Mab sırtüstü duruyordu, bir balina gibi suyu püskürtüyor ve sonra dönüp derinlere yüzüyordu. Ayaklarının tabanı kayıyor ve parlıyordu.

Yeniden yüzeye çıktığında "Hazır mısın?" diye sormuştu.

"Ne için?"

"Yedinci adıma geldik. KOŞMALIYIZ, Elk. Geri KOŞMALIYIZ!"

Benden daha hızlıydı. Sağ salim vardığımızda hem acizdik hem ciyaklıyorduk hem de zafer kazanmış hissediyorduk.

"Başardık," demişti havluya sarınırken.

Birbirimize bakacak şekilde kumda uzanmıştık. Gözleri gözlerime çok yakın duruyordu.

"Yüzün," demişti. "Koşarken."

"Cesur hissettim," dedim. "Sen hissetmedin mi?"

Sırıtmıştı. "Bayıldım. Büyükannen gurur duyardı."

17. EJDERHA

Hayatlarımızı derinden etkileyecek, bükülemeyen, kalıcı mı kalıcı bir ana dört nala gittiğimizin bilincinde olmadan partiden ayrıldık. Bazen hâlâ gecenin bir vakti kendimi bu andan nasıl kaçabilirdik diye düşünürken buluyorum. Neyi farklı yapabilirdik... Değiştirilebilecek bir sürü ufak tefek şey olabilirdi.

Mab sinirliydi. France'in olduğu arabaya binmemek için ısrar ettiğinden yürüyorduk. Arkasındaydım ve ona yetişmeye çalışıyordum.

"Daha. Yeni. Söyledim." Kelimeleri söylemek için sabredemiyormuş gibi konuşurken kelimeler arasında uzun boşluklar bırakıyordu. "Resmen. Daha. Yeni."

"Zaten buraya gelmek istememiştim," dedim ona, o da "Niye geldin o zaman?" diye sordu.

"Çünkü seni yüzüstü bırakmak istemedim."

Bu söylediğime güldü. Kaba bir tavırla. Her hakka sahipti bunu yapmak için.

"Bıraktın ama, Elk," dedi. "Tamamen yüzüstü bıraktın."

İşte böyle oldu.

Betelgözden sonra Mab dans etmek için içeri girdi. Ben ateşe bakıyordum, France de arkamdan gelmişti.

"Gittin sanıyordum," dedim ona.

Ateşin ışığıyla dolmuştu gözleri. Ve bana "Merhaba," dedi. Söyleme şeklinden çok hoşlanmıştım, sanki baş başaymışız gibi. Sonra onu öptüm. Bunu yapmaktan kendimi vazgeçirmeden önce. Bunun yanlış olabileceğine karar vermeden önce.

Mab'in neden bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Neden haklı olabileceğini biliyordum. Eğer dünyada sadece France ve ben kalsaydık, o zaman sorun olmayabilirdi. Bundan memnun bile olurdum.

Ona bunu söylemenin güzel bir yolunun olduğunu düşünmek istiyorum. Doğru düzgün açıklasaydık, bizim için çok mutlu olacağını biliyorum. Ama öyle yapmadık. Kesinlikle öyle gelişmedi olaylar.

Arkamızdaki kapının açıldığının farkında gibiydim. İçeriden gelen ses yükselmişti ve kapının bir hışımla kapandığını duymuştum. Farkındaydım ancak önemi yoktu çünkü o an diğer her şey önemsizdi.

Mab'in "Dalga mı geçiyorsunuz benimle?" diyen sesini duydum.

İkimiz de aynı anda ona döndük. "Ne oluyor burada?" diye sordu.

"Selam, kardeşim," dedi France gülümseyerek.

"Kimi kandırıyorsunuz?"

"Mab," dedim ve o an bana, sanki beni hiç tanımıyormuş gibi baktı.

"Bana yalan söyledin," dedi. Parmağını bana doğrultmuştu, abisine değil. "Yalancısın."

France onu durdurmaya çalıştı ama ellerini iterek France'ten kurtulmayı başardı.

"Söyledim," dedim. "Galiba gerçekten de yalancıyım."

"Bunu nasıl yaparsın? Senden yapmamanı istemişken bir de."

"İstedin mi?" diye sordu France. Sinirlenmişti. "Ne söyledin, Mab?"

Ellerini beline koymuştu ve burnundan zorla soluyor gibi görünüyordu, bir aygır gibi. Canı benimle kavga etmek istiyordu sanki.

"Özür dilerim," dedim. France, "Dileme," dedi.

Hani çok sinirlendiğimiz bir şeye öfkemizi ancak gülerek gösterebiliriz ya, Mab'in kahkahası tıpkı öyleydi. "Şu ikiliye bakın. Ne kadar da güzel. Sizin adınıza ne güzel bir şey." Sesinden öfkesi belli oluyordu.

Bir süre orada öylece durduk. France'in nefes alıp verişini duyuyordum.

"Ve işler kötüye gitmeye başlayınca," diye söze başladı Mab, "artık birbirinizle konuşmayı kestiğiniz zaman ben kimin yanında olacağım? Ne yapacağım?"

France, "Bencillik ediyorsun şu an," dedi. Mab de "Bu kötü bir şey mi? Kendimi düşünmeye hakkım yok mu?"

Bir kez daha özür diledim ve bana bakıp "Eve gitmek istiyorum," dedi.

France, "Seni bırakayım," dedi.

"Kalsın. Kız arkadaşını bırak. Ben iyiyim. Yürüyeceğim."

France'in gözünün kenarındaki bir kas titreşip durdu, tıpkı bozuk bir lamba gibi. Geç olmuştu. Ve çok soğuktu. Mab çok dik başlı davranıyordu. Öfkesini böyle belli ediyordu.

Durup büyük resme bakarsak aslında ne kadar da önemsiz bir olaydı. Birazdan olacaklardan sonra bir daha bahsi geçmeyecekti.

France'e "Onunla birlikte gideceğim," dedim ve Mab, bunu duyunca benden uzaklaştı. Ellerini sıkıp bıraktı. Omzunun üzerinden "Sağ ol, tek başıma gitmeyi tercih ederim," dedi hem kibarca hem de buz gibi bir sesle.

Yürümeye başladı, France ise ağzının içinden olanlara söyüyordu. Parmak uçlarımı avuçlarına aldı. Belli belirsiz dokunuyordu.

"Özür dilerim," dedim üçüncü kez.

"Hayır. Söyleme şöyle. Dileme."

"Onunla konuşacağım," dedim. "Düzelecek. Her şey düzelecek."

Ellerimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı.

"Elk," dedi.

"Efendim?" Yüzü, yüzüme çok yakın duruyordu. Ait olduğum yer gibi, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sığınağım.

Gülümsedi. "Hepsine değecek."

Onu öptüm. "Görüşürüz."

Ve ellerini bıraktım.

Ağaçlı yoldan eve giderken Mab konuştu, ben dinledim. Montunu orada bırakmıştı. Aptal sarma sigaralardan birini

içiyordu ve kelimeler ağzından tıpkı bir ejderhanın ağzından alevler çıkarmak için hazırlandığındaki gibi dumanlar eşliğinde çıkıyordu.

"Bunu yapmaya ne zaman karar verdin?" diye sordu bana. "Bunda bir sorun olmadığını kendine ne zaman söyledin? Bunun beni ne kadar aptal gibi hissettirdiğinin farkında mısın? Yalan söyledin, Elk. Seni tanıyamıyorum artık. Ne kadar zamandır sürüyor bu? Bana söylemediğin başka ne var? Nerede durman gerektiğini bilmen gerekiyordu, Elk. Çok basit. Hissettiklerini kontrol edemeyebilirsin, anlıyorum. Ama davranışlarını kontrol edebilirsin ve buna karşı koyup bana söyleyebilirdin. Neden böyle yaptın? Neden bunu aklından bile geçirdin? Sadakatine ne oldu? Tanrım. İnanamıyorum sana, Elk. Seni seviyorum. Ve sen, benim en iyi arkadaşımsın. Ama bana gerçekten büyük bir kazık attın."

Konuşarak öfkesini dışarı attı. Böyle olmasını bekliyordum. Sakinleştiğini hissedebiliyordum.

"Ben de konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır, konuşamazsın."

"Açıklama yapabilir miyim?"

"Hayır."

Yol yumuşak ve çamurluydu. Sürekli bir şeylere takılıyor ve duraklıyordu. Ayakkabılarını çıkardı. "Bunlar da mahvoldu."

"Mab," dedim ama beni susturmak için elini kaldırdı.

"Konuşmanı duymak istemiyorum çünkü yine çapraşıklık ve her şeyin aslında birbiriyle ilintili olması hakkında bir şeyler geveleyip kafa açacaksın. İki aslında üçtür falan diyeceksin ve atom altı düzeyde bunun mantıklı bir açıklamasının olduğunu

ve abimle arandakileri ve bana söylememeni. Mazur. Görmemi. Söyleyeceksin."

Yumuşadığı için rahatlıyor gibiydim. Ona gülmemek için kendimi tutuyordum.

"Bunların hiçbirini söylemeyeceğim."

"Söylemeyeceksin çünkü ben senin yerine söyledim."

"Abin ve ben," diye başlayacak oldum ve hemen "Üff. Gerçekten mi?" dedi.

"Evet, gerçekten."

"Ne olmuş abim ve sana?"

"Sana söyleme ihtiyacı hissetmedim," dedim. "Gerçekten. Çünkü sen biliyordun. Ben bilmeden önce bile biliyordun."

"Tanrım," dedi. Elini koluma koydu, ben de durup onun karşısına geçtim. "En iyi arkadaşlardan biri daha iyi birini bulunca, seni terk eder," dedi.

"Sana böyle bir şey yapmayacağım," dedim.

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Tanrım. Lütfen. Lütfen onu benden daha çok sevip beni bırakma."

Dibimdeydi. Omuzlarının düşüşünü görüyordum. Azıcık da olsa. Saçları lavanta ve sigara dumanı kokuyordu.

"Onu sevmeyi bırakmayacağım," dedim. "Bırakabileceğimi sanmıyorum. Ama gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum," dedi başını öne eğerek. Öfkesi geçmişti. "Ben de."

"Sana sarılabilir miyim?" dedim ve kollarını genişçe açtı, kafasını eğdi, dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. Her şeyin düzeleceğini böylelikle anlamıştım.

18. ÖTEN KUŞLAR

Bu anın iki yüzü var. Önce'si ve Sonra'sı.

O zamandan beri rüyalarımdan çıkmıyor bu. Olay gerçekleşirken bile içimde bir rüyanın kıvılcımı vardı. Önce gürültüsü geliyor. Sonra da etkisi. Bir anda. Yerde olan bir sarsıntı, derinlerde bir patlama, madenin en dibinde dinamitler patlatılıyor gibi hissediyorum. Tek başımayım, ona ulaşmaya çalışıyorum, boğazımın derinlerinden vahşi hayvanlar gibi bağırıp çağırıyor ve ağzıma geleni söylüyorum.

Kendimi Mab'in bedeninin üzerine eğilmiş görüyorum. Bana bakışını, şarkı söyleyen balinalar gibi, vurulmuş bir tavşan gibi yaşlanmış, dehşet içinde ve vahşice inleyişini görüyorum. Kan, burun deliklerinde fokurduyor ve ay ışığı yüzüne vurdukça ağzı yağla dolup taşmış gibi kaygan gözüküyor.

Ona tutunmaya çalışıyorum ama o kayıyor. Sağır edici gürültüsü ise bir anda kesiliyor.

Donup kalıyor.

Mab, donup kalıyor.

Ama aynı anda yanımda beliriyor. Diğer Mab. Yanımda duruyor, elleriyle yüzündeki kanları siliyor.

Bu an hakkındaki her şey o kadar şok edici ve gerçek dışı ki sorgulayamıyorum bile. Olduğu gibi kabul ediyorum.

Aman Tanrım, diyor, *bu ben miyim?* Kafamı kaldırıp ona bakıyorum ve nefesim ciğerlerimden çıkarken betonmuş gibi, çakıl taşıymış, lastik gıcırtısının ve frenlerin iç burkan sesiymiş gibi hissettiriyor. Galiba ona "Evet," diyorum, ama hiçbir şey dememiş de olabilirim.

Hiç beklenmedik bir anda oldu, diyor. *Nerede oldu? Bütün bu kanlar benim mi?*

Ellerimi onun boynuna koymuştum. Boylu boyunca yerde yatıyor, sırtı bana dönük ve kollarıyla bacakları sağa sola savrulmuş. Gözlerinde bomboş bir ifade var. Burada, ayrıca kulağımdan birkaç santim ötede ve aynı zamanda hiçbir yerde. Konuştuğunu duyabiliyorum ama aslında konuşmuyor. Kıpırdamıyor bile. Ormandaki kısa, sık çalılı ve ladin çamlı yolun olduğu dönemeçteyiz. Yürüyerek iki dakika, arabayla otuz saniye süren bu yol, bizi sonsuza dek içine hapsediyor artık. Saat neredeyse sabahın üçü. Tam olarak 2.37. Bunu nasıl hatırladığımı bilmiyorum. Tam o sırada saatime bakmış olmalıyım.

Mab titriyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama aynı zamanda yollar, taşlar, ormanlar kadar da sessiz ve sakin bir halde yanımda yatıyor. Elbisesinde kalçasından eteğinin ucuna kadar uzanan bir yırtık var. Yırtığı kapayarak kendini örtmeye çalışıyor ancak başaramıyor. Onun yerine yaklaşıp ben kapatıyorum ve bana fısıldayarak soruyor: *Ne oluyor? Elk? Tüm bu olanlar da ne?*

Bastığımız yolun ayaklarımın altındaki hissini ve ormandan gelen sessizliğin gürültüsünü hatırlıyorum. Bol hışırtılı ve çıtırtılı. Tartışmamızın sonunda bana sarılmak için kollarını uzattığında derinlerden yüksek bir sarsıntı sesi geldi ve bunun ne olabileceğini merak ediyorum. Aklıma denizaltılar, depremler, yer altında testler yapan gizli istasyonlar geliyor ve ona

seslendiğimi çok net hatırlıyorum. Ama bana cevap vermiyor. Asla cevap vermiyor. Sessizliğin en dibindeyiz. Ayaklarının altı kapkara, ıslanmış yapraklar ve ufak taşlar yapışmış. Ve bunu bilmemin tek sebebi bir anda başka bir hayatta oluşum. Yukarıdan onlara bakıyorum ve yolun kenarında ölü balıklar gibi yattıklarını görüyorum. Montumu çıkarmış olmalıyım çünkü artık montumu giymediğimi görüyorum. Montum onun üzerinde. Bense soğuktan titriyorum ve cep telefonumun yerini, bunların nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kendi parmaklarımı hissedemiyorum çünkü onlar da soğuktan donmuşlar. Sert bir şeylerden yapılmış, eklemlenmiş gibi hissettiriyorlar. Kuklaları yöneten eller gibiler. Kukla benim, Mab'in içi boşalmış ve içimizden boş metallerin, boş kemiklerin sesleri yankılanıyor. Bu, ölümün ta kendisi.

Beni yerime koy, diyor. *Beni geri götür, eski yerime götür.*

Benim başımda dikiliyor. Ve kendi bedeninin başında. Ellerim kan revan içinde. Kafatasının şekli değişmiş. Çöktüğü yere dokunuyor.

Şimdi bayılacağım, diyor ama bayılmıyor. Ben hayvanlar gibi bağırıp patlamamak için kendimi zor tutarken o, orada öylece titreyerek ve kanayarak duruyor.

O geceye dair anılarımı parça parça hatırlamaya başlıyorum. Her şeyi anlatabilecek kadar hatırlayamıyorum, kendime bile. Sesler vardı. Coşmuş motorun, çıtırdayan odunların, bedenlerimizin sesi; Mab artık nefes almazken, ağaçlar devrilip çatırdarken ve bir baykuş yalvarırcasına bağırırken hemen ardından gelen büyük sessizlik de vardı. Onu hem başımda hem de yerde yatarken gördüğümde boğazımda biriken sesim de vardı. Bir arabanın uzaklaştıkça azalan ışıkları, kıvrımlı yolda uzanan ağaç dallarını aralıyor ve sonra ışık tamamen kayboluyordu.

Kaçırdığım şeyin derisi çok ince görünüyordu, sanki ona ulaşıp dokunabilirmişim ve yerine geri koyabilirmişim gibiydi. Arabayı görüp gerçekleşmesini engelleyebilirmişim gibi. Uzaklara gidişini durdurabilirmişim gibi.

Mab hem orada öylece uzanıyor hem de dikilmiş bir şeyler geveliyor. *Siyah araba. Büyük siyah araba. Kırılmış far. Parlak aynalar.* Defalarca tekrarlayıp duruyor. *Büyük siyah araba. Siyah pencereler. Kırık far.* Dudakları, taşların üzerinde akan su gibi kelimelerin üzerinde geziniyor.

Bir yerlerden su sesi duyuyorum. Ağaçların arasından geçen rüzgârın sesini, birkaç sokak ötedeki diğer dünyada, bunlar yaşanmadan önceki, henüz hiçbir şeyden haberi olmayan ve mahvolmamış, arkamızda kalmış dünyada geçen arabaların sesini duyuyorum. Ambulansın mavi ışığını görüyorum. Açılıp kapanıyor. Ağaçlar aydınlanıyor ve kararıyor. Aydınlanıyor ve kararıyor. Mab bir siren gibi, bir ölüm perisi, bir kurt gibi feryat ediyor. Sonra kenara çekiliyor, acil doktorlarının gelip bize dokunmalarını izliyor. Yolun üstünde, tüm o araç gereçler ve biz varız.

France'in arabası çekilmiş şeritlerin oraya yaklaşıp duruyor. Arabadan çıkarken görevli bir polis onunla konuşuyor.

"Mab?" diyor. "Elk?"

Sonra bizi görüyor. Ona sesleniyorum.

"Bu, benim kız kardeşim. Benim... Elk?" diyor bizi göstererek ve kolu boydan boya titriyor, sesi yıkılıyormuş gibi çıkıyor.

"Ben de geleyim. Ben de onlarlaydım. Bırakın, geçeyim. Ne olur."

Ama izin vermiyorlar. Sonra da vermeyecekler.

Kara bir okyanusun en vahşi noktasındayım. O an, o fırtınanın karşısında, bir şeyleri fark ediyorum. Gökyüzünün karanlık örtüsü incelip hafiflemeye başlıyor, nar bülbülünün sesine ardıç kuşuyla karatavuk da eşlik etmeye başlıyor. Bu çok seslilik doruk noktasına ulaşana kadar onlara çalıkuşu, dağ bülbülü ve serçe de katılıyor. Ben küçük bir çocukken ve henüz kötü hiçbir şey olmamışken kuşların isimlerini bana büyükannem öğretmişti.

France kenarda kusuyor.

Bense bir depremim. Boşluğum. Kuru gürültüyüm.

★

O sabahki şafak birkaç şeye tanıklık etti. Partinin közlerine, sönmekte olduğunu tahmin ettiğim ateşe... Yanmış lastiğin etrafta uçuşan zehirli kokusuna ve yola sıçramış yapış yapış kanın bıraktığı ize... Onun bedeninin benimkinden önce ağır bir çuvalmışçasına kaldırılıp ambulansa yerleştirilmesine, balık karnı gibi ayağının örtünün kenarından dışarı sarkmasına, "Ölmüş," derlerken aramızdaki kapının kapanıp artık bana bakmayan yüzüne ve tüm bunlar yaşanırken feryat eden sesime...

19. SU

Elk, diye uykumda bana seslendiğini duyuyorum. Kafamı çevirip ona bakıyor ve onu hemen yanımda, ezilmiş ve kırılmış halde buluyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. Her bir göz kırpışım hırçın dalgalar gibi âdeta. Bu yüzden göz kırpmayı bırakmıyorum. Bütün bu olanların bitmesini bekleyerek orada öylece uzamyorum.

ELK, diye sesleniyor bana tekrar. Bu kez daha aceleci, daha ısrarcı bir tavırla. Sonra hırçın dalgalar yeniden vuruyorlar, ardından kendimi kupkuru bir kara parçası üzerinde buluyorum ve artık uyanığım.

Mab orada. Bir nefes alıyor bir almıyor. Sesini duyabilmek için elimden geldiğince kulağımı ona veriyorum ama bedeninden yalnızca sessizliğin gürültüsü yükseliyor. Kendi ciğerlerimin sesini duyuyorum, lime lime olmuşlar, kalbimin sesi de odanın içinde gümbür gümbür duyuluyor. Ağrıyan boğazımdan, kuru ağzımdan, pamuk pamuk olmuş dilimden ibaretim o an. Onun öldüğünü ve karşımdakinin onun hayaleti olduğunu biliyorum ancak ondan korkmuyorum. Ne şimdi ne de ileride ondan korkacağım. Nasıl korkabilirim ki? Söz konusu Mab çünkü. Sesim bozuk plak gibi çıkıp yankı yapıyor. Sesimin ona söyleyebileceği tek şey defalarca ve arka arkaya "üzgünüm"ler yalnızca.

Boş ver şimdi bunu, diyor bana, sanki ne olduğunu anlamamışçasına. *Kafamızı toplayalım. Neredeyiz biz?*

Sol gözü kan çanağına dönmüş ve patlamış damarları canlı lavlar gibi. Sağ gözüyse öyle kapanmış ve şişmiş ki bir boks eldivenine benziyor artık. Yavaş ve uzun nefesler alıp veriyor. Ben hissedemiyorum ama bir yerlerde, nefesiyle bir kâğıt parçasını hareket ettirebildiğini ya da en azından bir perdeyi havalandırabildiğini umuyorum.

"Korkunç gözüküyorsun," diyorum.

Sen de çok iyi gözüküyor sayılmazsın.

Bana dokunmaya çalışıyor ama eli içimden geçiyor. Boş parmakları yanaklarımdan içeri akıyor.

Bu da neydi, diyor ve yeniden deniyor. *Elk. Ne oluyor? Sen öldün mü?*

Cevap vermiyorum.

Neden sana dokunamıyorum?

"Burada değilsin," diyorum. "Teknik olarak."

Ne diyorsun sen? Tabii ki buradayım.

Üzerindeki devasa morluk denizini ve kemiklerine kadar açılmış yaraları yeniden görüyorum. Dünya dönmeye devam ediyor ve ben, her nasıl oluyorsa bunu hissedebiliyordum. Bu, doğru değil. Bu, gerçek olamaz.

"Tanrım, Mab," diyorum. "Kendini gördün mü sen?"

Elbisem parça pinçik olmuş, diyor. Sanki tek sorun buymuş gibi. *Diktirmem gerekecek.*

"Sadece elbisen değil," diyorum. "Fazlası var."

Ellerime bakıyorum, kafamı eğiyorum, aşağıya, ayaklarıma bakıyorum. Ben yaralanmamışım. Kanayan bir yerim bile yok. Panikatağım yine baş gösteriyor. Mab, bana bakıyor. Alnı neredeyse benimkine değecek. Yutkunuyorum ama ağzım hâlâ tükürükle dolu. Her an kusabilirim.

Ne oldu, diye soruyor.

"Sana araba çarptı."

Bana mı? Araba sesi duymadım hiç.

"Evet. Ben de duymadım."

Ve bana çarptı?

Yavaş yavaş olanları hatırlayışını izliyorum. Bu dünyada izlediğim en acı verici şey.

Daha önce bir şeyi bu kadar yakından gördüğümü hatırlamıyorum, diyor. *Bütün ışığı kesti bir anda.*

"Işık yoktu," diyorum.

Ay ışığı vardı.

"Evet. Ve betelgöz."

Yürüyorduk.

"Evet."

Başka?

"Ayakkabıların vuruyordu. Ellerimiz buz gibiydi."

Başka, Elk?

"Sinirliydin."

Kafasını aşağı yukarı sallıyor. *Öyleydim. Sana ve France'e.*

"Hiç de önemli bir konu değilmiş gibi geliyor bu şimdi, değil mi?"

France'i göremiyorum, diyor. *Sen görebiliyor musun?*

"Bekle," diyorum. "Geliyor. Buralardaydı. Yanımıza gelmesi çok sürmez."

Söylediğim şeylere inanıyorum ancak şu an ne onun ne de başka birinin geleceğinin bir emaresi var. Mab bana sarılmayı deniyor hâlâ. Üzerindeki kan çok taze. Kafası sanki üzerine yeni boya sıçramış gibi parlıyor. Gözlerini kapıyor. Kâğıttan göz kapakları güve kanatları gibi titreşiyor ve onları açıp gözlerini durduğum yere diktiğinde beni görmeksizin boşluğa bakıyor. Benden doğru uzaklara...

Ağaçlar. Sanki ufuktaki bir şey onu bölüyormuş gibi konuşuyor.

Öldüm mü, diye soruyor.

Cevap vermeden önce ona dokunmayı deniyorum ama burada değil. Dokunacak bir şey yok.

"Evet. Galiba. Galiba öldün."

Gözleri doluyor. *Gerçekten mi?*

"Yaşanırken gördüm," diyorum. "Ölüşünü izledim."

Niye canım acıyor o zaman, diye soruyor. *Artık bir bedenim olmadığına göre?*

Açıklama yapamıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sen, diye soruyor. *Sana ne oldu, Elk?*

Onunla konuşmadan bir anlığına her şey kayboluyor. Bir kara delik her şeyi yutuyor ve ne varsa yok ediyor.

Parmaklarımı hissetmiyorum. Başım ağrıyor. Ben de ölmüş gibi hissediyorum ama şokun böyle bir etki bırakması normal. Daha önce de şoka girdiğim olmuştu.

Bunların hiçbirini Mab'e söylemiyorum. "Ben hayattayım hâlâ," diyorum sadece.

Yeni bir gerçeklik dalgası göz göre göre geliyor. Dünyadaki sesler eski yerlerini alıyor ve harekete geçiyorlar, tıpkı önceden olduğu gibi. Akış, olanlardan bihaber yeniden kabarıyor. Duvarları seçebiliyorum. Hemen ötemizdeki odadan gelen sesleri duyabiliyorum. Bir dev feryat ediyor sanki. Biri küfrediyor. Biri ağlıyor. Bir ses ise listedeki maddeleri sayıyor.

Hem birlikte hem ayrı, bir pencereden mükemmel bir günün detaylarını takip ediyoruz. Duvardan duvara mavi, özellikle kenarlarda masmavi. Kollarını kaldırmış ağaçlar, çatıların üzerindeki altın sarısı güneş, denizin aynasında parlıyor ve kırılıyor.

Mab sessizce, *bensiz nasıl yaşayacaksın*, diye soruyor.

Ona cevap vermiyorum. Güçlü, dayanıklı ve kahramanvari bir duruş sergilemeyi ve bunun altından nasıl da kalkamayacağımı düşünüyorum.

Duzenleme
Ny.ozlem

20. KÖPEK ISLIĞI

Acil ekiplerine Mab'in hayaletinden bahsetmeye çalışıyorum ama onun bedeniyle ilgilenmekten beni duyamayacak durumdalar. Annemi ve babamı görür görmez onlara söylüyorum ama annem kollarını kendine dolayıp doktoru dinlemekle, babam da cümlelerini içinden çıkamayacağımız, sonu gelmez bir labirent, bir orman haline getirip konuşma başlatmaktan ziyade sohbeti sonlandırmakla, kâğıt gibi rengiyle şoktan bahsetmekle meşgul.

Kafam acıyor, diyor Mab ve ben de onlara "Görmüyor musunuz? Konuşuyor. Emin misiniz onu duyamadığınıza? Tam burada işte. Kafası acıyormuş. Ona yardım edemez misiniz? Bunu duymamış olamazsınız," diyorum.

Bana hayal görüyormuşum gibi davranıyorlar. Ya da delirmişim gibi. Ya da her ikisi de. Birbirlerine bakıyorlar ve sonra sanırım hemşire bana bir şey veriyor ya da ben bilincimi kaybediyorum. Çünkü bir anlığına duraklayan, görüşümü yavaş yavaş karartan ve sonra tamamen simsiyah olan bir his beni ele geçiriyor.

Evde gözlerimi açtığımda sabah mı akşam mı olduğundan emin değilim. Çok da önemli değil çünkü her şey büyük bir belirsizlik. Ev o kadar sessiz ki metruk bir yerdeyim sanki. Biz

de hayalet aileyiz. Annem odama geliyor. Kapıyı vurmuyor, sessizce içeri giriyor. Her şey pamuk ipliğine bağlı. Konuşmuyor bile. Beni kontrol etmek için yastığıma dokunuyor. İki büklüm halde duruyor ve sonra doğrularak dışarı çıkıyor.

Mab'in de yanımda yattığını görmüyor. Buna asla inanmayacağını biliyorum.

Kardeşimin doğduğu günden bile daha uykusuzuz. Ağızlarımız kapalı ama gözlerimiz parıldıyor. İkimiz de nereye gittiğimizi hatırlamaya, yolumuzu hissetmeye çalışıyoruz. Alt katta Knox bir kurt sineği gibi tek başına dolanıp duruyor, kendini oradan oraya atıyor, hızla ilerliyor. Onu mutfakta buluyorum, ya da onun kalıntılarını demeliyim. Bütün atıklar ve tabaklar... Meyvelerin üzerindeki sinekler... Üzerinden birkaç hafta geçti sadece ama yıllar gibi geliyor. Önce'sinde ve Sonra'sında. Hepimiz değiştik ve bu ev, eski ev değil artık. Knox daha vahşi, tutsak edilmiş ve kelimelerini kaybetmiş, komşunun kedisine saldırıyor. Orada kollarını açarak kendi ekseninde bir jet pilotu gibi öylece duran ve ona bakan, sıkılmış, istifini bozmadan oturan, mağrur bir tavırla göz kırpan kedi var. Mab'i görür görmez yıldırım hızıyla pencereden atlayan kedi...

Bunu gördün mü, diye soruyor Mab bana.

"Galiba seni gördü," diyorum ben de.

Peşinden gidebilirim, diyor ve kuyruğunu hasır otu gibi dikerek bahçenin sonuna kadar gidişini ve dönüp gözlerini kırpıştırarak çalıların arkasına saklanışını izliyor.

"Ona minnettar ol," diyorum. "Ne diyorsa yap. Varlığını kanıtladı."

Pijamaları içindeki Knox'un gözleri tamamen açık, yüzü kızarmış, pis ve terlemiş. Olup biteni anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Mab'in öldüğünü ve bir daha geri gelmeyeceğini.

Kendimin anlamadığını biliyorum. Onun da benim gibi Mab'i buralarda hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum ama şimdi ona bunu soramam. Onun yerine yemek yiyip yemediğini soruyorum. Bu yeni Knox yarı aç gözüküyor ve daha işe yarar türden bir yardıma ihtiyacı var.

Tezgâh Jackson Pollock[13] tablosu gibi. Mab kanıtları topluyor. *Çikolata parçaları*, diyor. *Şeker kırıntıları*.

"Tanrım, Knox," diyorum, o da siren sesi çıkarıyor. Ona kızdığım için beni uyarıyor. "Sana bir şeyler hazırlayacağım."

Etrafta temiz çatal kaşık arıyorum ama sadece kirli çatallar var. Yemek artıkları üzerinde kalmış, kurumuş. Mab tezgâha çıkmış oturuyor. Bir gölge gibi üzerime çökmüş. İkimizin de üzerine. Bir anlığına Knox'un bir şey söyleyeceğini sanıyorum ama bir şey söylemiyor. Uçmaya devam ediyor, havacı, tek kişilik savaşında keskin dönüşler gerçekleştiriyor.

Babam mutfağa giriyor. Bir amacı, hedefi yokmuş gibi duruyor. Etrafın ne kadar dağınık olduğunu görüyor ama sanki bunun etkisi beynine ulaşmıyor. Bir şeye dokunmuyor bile. Su ısıtıcısını çalıştırıyor ve annem merdivenlerden inip sabahlığının içinde, yalınayak, duştan sonra saçları ıslak halde dışarı çıkıyor. Bahçenin ucuna gidişini izliyorum. Ağaçların arasında dolanıp duruyor. Sabahın ilk ışıklarında çimler gümüş renginde. Adımları karıncalar gibi düzensiz ve sonu gelmez türden, tıpkı işlerine karışıldığında dağıldıklarındaki gibi, yollarından saptıklarındaki gibi. Dirseklerine tutunuyor, bir gece bahçede üzerinde uyuduğumuz delikli yatak veya Knox'un halının kenarlarında bulduğu kıvrılıp gitmiş tahta bitleri gibi kambur ve ortadan bükülmüş halde duruyor.

---

13 Amerikalı ressam Jackson Pollock, fırça kullanmak yerine boyayı tuvale dökerek, damlatarak veya fırlatarak resimler yapan soyut dışavurumcu bir ressamdı. *-ç.n.*

Knox uçağını önce masaya sonra sandalyeye indiriyor. Bir bardak su alıyor ve hepsini bir dikişte içiyor. Su boğazından geçerken gözlerini yumuşak ve genişçe yüksek bir inilti, ıslık ya da mırıltı gibi bir ses çıkarıyor.

Mab parmaklarıyla kulaklarını tıkıyor. *Aman.*

"Knox," diyor babam onu uyarırcasına. Yeniden başlamadan önce bir anlığına duraklıyor.

"Ben insan köpek ıslıkçısıyım," diyor Knox.

Üzerinde dinozorlu tişörtü var ve dinozorlar gülümsüyor.

On kilometrelik yarıçapımızdaki köpekleri düşünüyorum. Toplanmış Knox'un mesajını çözmeye çalışıyorlar. "Onlara ne söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Knox'un bakışları deniz mavisi ve dosdoğru. İçine düşmek istiyorum.

"Gel buraya," diyor boğuk ve peltek bir fısıltıyla. Bir anlığına beni kastettiğini düşünerek ona yaklaşıyorum. "Bütün köpekler benimle gelsin."

Ah, çocukcağız, diyor Mab.

Yanağından öpüyorum ve yana doğru eğiliyor, ağırlığını benden yana vererek gülümsüyor. Sonra mırıldanmaya devam ediyor.

Babam, "Yeter, oğlum," diyor, Mab de bu fikri destekliyor. *Balık gibi kulağımı dikiliyor.*

Tanıdığımız bütün köpekleri sayıyorum. Hepsini dışarıya sığdırabilir miyiz diye hesap yapıyorum.

Annemin arkadaşı Julie köpek gezdirir. İyi bir gününde on ikiye kadar köpek gezdirebilir. Onu parkta bütün köpeklerin ipleri elindeyken görmüştüm. Yürüyen bir spagetti yumağı

gibiydi. Şu an sadece Knox'u mutlu etmek istiyorum. Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. Kendimi on iki köpek yeterli olur muydu diye düşünürken buluyorum.

Annem içeri geliyor ve uzattığım çayı alıyor. Oturuyor ve Knox'un ellerine uzanıp onu kendine sımsıkı sarıyor. Başparmağıyla işaret parmağının arasına çenesini alıp nazikçe sıkıyor ve Knox, parmaklarıyla masadaki pirinç tanelerini teker teker ayıklarken ona bakıyor. Hayatımda ilk kez, kardeşime değil de bana öyle bakmasını diliyorum. Ama sanırım bunun farkında değil. Eğer bana öyle baksaydı da bakışlarını kovuştururdum. Ne yapacağı belli olmayan bir haldeyim, tezatlıklarla doluyum ama sanıyorum ki bunun için bir sebebim var. Annem onu okşarken alyansının izi yanağında çıkıyor.

Bir anda aklıma geliyor. Mab'e de söylüyorum. "Kimse benim nasıl olduğumu sormuyor."

Beni baştan aşağı süzüyor. Yıkanmadım, yemek yemedim. Uyudum ama uyumamış gibiyim. Enkaz alanına döndüm. Hayat bir yıkım güllesi sanki. *Sormadan da nasıl olduğunu biliyorlar.*

"Ama sormalarına gerek olmadığı anlamına da gelmiyor."

Bana gülüyor. *Doğru söylüyorsun*, diyor. *Haklısın.*

Annem, "Mab'in ailesini gidip görmeliyiz," diyor. "Öyle mi yapmalıyız?" diyor babam da.

"Birbirlerinin en yakın arkadaşlarıydılar," diyor annem. Babamsa "Ama onları tanımıyoruz bile," diyor.

"Fark etmez. Bu zor günlerinde yanlarında olduğumuzu göstermemiz gerek."

"Bu konuyu şimdi konuşmasak mı?" diyorum. Babam, "Sonra konuşuruz, Jackie, eğer senin için de uygunsa," diyor. Annem "Bu olanları birileriyle konuşuyor musun?" diye soruyor.

"Pek değil," diyorum. Ki bu bir yalan. Çünkü Mab ile konuşuyorum, o ne zaman isterse. Babam buzdolabına bir şey koymak için onun içinden geçiyor. Ağzı çelik kasa kadar sıkı kapalı. Tıpkı annem hoşuna gitmeyen bir şeylerle ilgili ağzını açmak üzereyken tartışmadan kaçındığındaki gibi. Mab parçalarına ayrılıyor ve tekrar birleşiyor. Başım dönüyor.

"Düşüncelerimizi rafa kaldırmamalıyız bence," diyor annem. Sanki düşünceler öyle kolay rafa kalkıyormuş gibi.

"Düşüncelerimi rafa kaldırmıyorum, anne," diyorum. Babam da "Haklısın," diyor.

"Kaldırıyorsun ama," diyor annem. "Öyle yapıyorsun."

"Mümkün değil," diyorum. Mab ona bakarak iç geçiriyor. *Deniz. Biliyorum. Düşüncelerden koca bir deniz var içinde.*

Babam musluktan su dolduruyor. Annem ona bakıyor. Önce bakışlarını kaçıran annem oluyor. Bana sinirlendi. Hissedebiliyorum. Böyle üstüme geldiğine inanamıyorum.

"Ne dememi bekliyorsun?" diye soruyorum ona. Parmaklarını davul çalar gibi masaya vuruyor. Ona soru sorduğum için artık konuşmaya bir son verebilir.

Lavabonun içindeki su birikintisi saflığını yitirmiş ve yağlı gözüküyor. Babam elini daldırıp bir avuç dolusu çatal kaşık çıkarıyor. Annemin yüzünü yandan görüyorum. Ağzının ve gözlerinin yanındaki çizgileri, yıllar önce ona aldığım gümüş küpeleri... Alabilmek için haftalarca para biriktirmiştim.

Mab elleriyle gözlerine bastırıyor. Ben ve geri kalan her şey arasındaki boşluğun yeniden büyüdüğünü hissediyorum. Devasa, bahsi geçirilmeyecek bir boşluk.

"Öyle diyorsan öyledir," diyor babam. "Ama bu, onu geri getirmeyecek."

Mab merdivenin ilk basamaklarına doğru gidiyor. Yüzü gün ışığında saydam, gözleri açlıktan ölüyor.

Benimle gel, diyor. *Çok yorgun görünüyorsun. Uyuman lazım, çok açık.*

"Daha yeni uyandım."

Evet ama hiç uyumadın.

Bir anda kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki haklı olduğunu anlıyorum.

"Yatmaya gidiyorum," diyorum ve kimse bana karşı çıkmıyor. Çünkü hepimiz farklı insanlarız artık. Bütün kurallar değişti.

Annemin "Akıllarından ne geçiyordu ki o yolda öyle yürürken? O çocuk da ne diye onları yalnız bırakmış ki?" dediğini duyarken daha kapıdan çıkmamıştım bile.

"Boş ver, Jackie. Onların suçu değil olanlar," diyor babam.

"O kadar sinirliyim ki..." diyor sonra annem. Ben de sinirliyim. Ona. Bir anda öfkeleniyorum.

"Çok yardımcı oluyorsun, anne," diyorum. "Bizi suçla. France'i suçla. Süper. Senin desteğin olmasa ne yapardım, bilmiyorum. Dünyalar kadar değerli."

Babam konuşmaya başlıyor ama ben dinlemeyi bırakıyorum.

"Örtbas etmeye kalkma onu," diyorum. "Uğraşma. Çok geç."

Sürüklenen çalı topağı tekrar içimde dolaşmaya başlıyor sanki odaya döndüğümde. Sessizlikten başka bir şey yok.

Mab merdivenleri yarılamış bile.

Gidelim, diyor. *Boş ver. Hadi.*

Ben de onunla gidiyorum ve diğerlerini arkamda bırakıyorum. Babam ve dağ olmuş bulaşıkları ile annem ve barda-

ğına yavaşça üfleyişlerini. Sohbet şimdilik sona eriyor. Kimse konuşmuyor. Konu, olay yeri gibi şeritlerle çevrilmiş. Yetkisi olmayan giremez. Bakmaya izin var ama dokunmaya yok. Knox gerinip sırtını dikleştiriyor, gülümseyen dinozorları bu sırada titriyor. Yine o yüksek ıslık sesini çıkarmaya başlıyor ve ben de dünyadaki tüm köpeklerin su kaplarının içine umutsuzca uluduklarını hayal ediyorum.

21. ARTIKLAR

Büyükannem bana *Mary Celeste*'ten bahsettiğinde daha küçük bir çocuktum. Terk edilmiş bir gemiden, olduğu gibi kalmış ama boş, filikalarının kaybolduğu, mürettebatının bulunamadığı bir gemiden bahsettiğinde de. Ve Bermuda Şeytan Üçgeni'nden. O da başka bir dünyaya açılan onlarca yıllık bir geçitti. Açık denizlerde on üç yıl boyunca sürüklenmiş Octavius. Eskiden sırrı çözülmemiş gizemli olaylar hakkında konuşmayı severdik. Ta ki kendisi de o olaylardan biri olana dek.

Benimle gel, diyor Mab. Eve gitmek istiyor.

Korkuyorum. Bizim ev yeterince kötü. Orası ise olayın merkez üssü. Yas bölgesinin tam ortası. France'in olayın olduğu geceki yüzü gözümün önüne geliyor. Bize ulaşmaya çalışması ve görevliler tarafından engellenmesi... Ve gördükleri. Bunu atlatmanın bir yolu yok. Biliyorum.

"Hazır olduğuna emin misin?" diye soruyorum.

Tabii ki değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Gidelim hadi.

Büyükannem öldüğünde, insanlar bizimle konuşmak için önümüzü kesip durdular. Doğru cümleler kurmaya çalışıp başarısız oldular çünkü söylenecek doğru bir şey yoktu, konuşmamaktan başka. Bu kez ben kapüşonumu geçirdim ve başımı

eğip kimseyle göz teması kurmadım. Kimse önüme çıkıp da Mab ile ilgili bir şey demedi. Bunu bir zafer sayıyordum.

Büyükannemin de dediği gibi, hafif merhametten dolayı minnettardım.

Kendimizi hazırlamıştık ancak boşunaymış. Eve girdiğimizde içeride kimse yok. Eğer benim evim gübrelik yığınla doluysa, Mab'inki de hayalet gemisi. Benimki kuru ağırlıksa, onunki içi boş bir kabuk. Evdeki insanlardan izler var: yarısı içilmiş kahveler, banyo sonrası buğulanmış ayna, buzdolabına kaldırılmış yemek artıkları. Her girdiğimiz oda daha yeni terk edilmiş. Sanki ikimiz onların peşindeyiz.

Mab'le bir türlü tamamlanamayan resmimiz şövalenin üzerinde duruyor. Resimde, Mab eğilerek kulağıma bir şey fısıldıyor. Söylediği şey, eskiden söylediği sayısız şey, beni gülümsetiyor. Dinlerken ve hareket etmeden durmaya çalışırken ne kadar da zorlanmıştım... Bu resimde çok farklı yaşlarımızdan haller var sanki. Çizilmeye başlandığından, on bir yaşımızdan, iki hafta önceye kadar. Resim de bizimle büyüyüp değişti ve sanırım artık durdu.

Burada Mab'in olduğu başka resimler de var. Şöminelerinin üzerindeki resimde Mab bir sandalyede oturuyor, kapağı kapalı bir kitabı sımsıkı tutuyor. Belli belirsiz bir geriye yaslanma, bir rahatlama hali var. Tam uç noktasında, çokça ama o kadar da değil. Her zaman gördüğüm nazik, düz bakışlarını da taşıyor resimde.Ve aç görünüyor. Biraz da ürkek. Sanki yemekten ziyade biri onu beslesin istiyor. Merdivenlerdeki resminde siyah bir elbise giyiyor ve ellerinin arkasından geçen bıçak gibi keskin manşetleri var. Parmak eklemleri kemik renginde, kurşuni ve gölgeli. Merdivenleri çıkan benim tam da gözlerimin içine bakıyor ve çenesinin yukarı doğru yaptığı açı bıçak kadar keskin. Onun bu haline bakmak zor çünkü tam da o an onu

sinirlendirmiştim. Onu sinirlendirdiğim tek andı. Bir resmi de ebeveynlerinin odasında. Loş ışığın hâkim olduğu, yüzeye suyun altından bakıldığında görülen o yeşil renginde. İki sandalyede Mab ve France oturuyor. Mab'in sandalyesi hafifçe yana kaymış. France ona uzanıyor. Anne ve babanın artık bu resmin altında uyuyabildiklerinden şüpheliyim.

Evi terk ettikleri için onları suçlamıyorum. Ben de aynısını yapardım belki de. Onun yokluğunun varlığıyla dolu bu evde durmak yerine burayı terk edebilirdim. Yanımda Mab'in hayaletiyle aslında gayet şanslı olduğumu biliyorum.

Ve onları bulursam eğer bunu onlara söyleyeceğim. Ama bana inanıp inanmayacaklarını kestiremiyorum. Ya da bana inanmalarının bir yararının olup olmayacağını. Ev boş hissettiriyor. İçinde canlı bir şey yok, kendini sürekli pencereye vurup duran eşek arısı dışında.

Deliliğin tanımı, diyor Mab.

"Nedir o?"

Aynı şeyi deneyip farklı bir sonuç beklemek.

Bensiz bir yere gittiler. Onlar için ölüyüm ben artık. O yüzden buraya tekrar gelemem, diyene kadar eşek arısından bahsediyor sanıyorum.

22. ALFABE

Neredeyse hemen, hayat geri kalan her yerde eski akışına dönmek istiyor. Bu bir hakaret. Ama böyle olması gerekiyor galiba. Görmeye tahammül edemiyor olsam dahi hayatın mantığı bu, devam etmesi gerekiyor. Ana caddede hâlâ çok fazla trafik var. Hâlâ turistlerle dolu, hava durumu, gece kulüpleri, Knox'un legolarının büyüklüğünde gözüken, açıklardaki gemiler... Annem sabahları radyoyu açmaya devam ediyor. Sesiyle evi dolduruyor sabah saatlerinde ve her saatte, sel felaketleriyle, mültecilerle, alınan kararlarla, seçimlerle, maç sonuçlarıyla, kodamanlarla, endüstriyel ölçekte kayıplara alışmış bir dünyanın basınıyla...

"Bak, Elk," diyor haberleri okuyan kişi. "Bunlar herkesin başına geliyor. Silkelen ve kendine gel."

Ama yapamıyorum. Kehribarın içine sıkışmış bir sinek, çimentonun üzerinde kalmış bir ayak izi gibiyim. Sabahları uyanıyor ve gökyüzünün neden mavi olmakla uğraştığını merak ediyorum. Güzelce solusam da havanın varlığının amacını sorguluyorum.

Annem iş yerindeki vardiyasına gidiyor, çocuk bakıyor ve yarı zamanlı okuluna devam ediyor. Beş dakikada bir kız kardeşini arıyor, aklına gelen her konu hakkında onunla konuşuyor, gözyaşlarını tutamıyor, sürekli menopozunu suçluyor. Babam

uyanıyor, işe gidiyor, eve geliyor ve sandalyesine oturup kitap okuyor. Hafta sonları da bahçeyi suluyor. Bazen cuma günleri bara gidiyor. Knox, okulda Rusların uzaya bir köpeği tek başına gönderdiklerini öğrenmiş ve çok öfkeli.

"Şimdi Mab'in yokluğu hakkında nasıl hissettiğimi anlamışsındır," diyorum.

Annemin bana bir bakış attığını görüyorum. Sanki "Dünya senin etrafında dönmüyor," demek istiyor. Avazım çıktığı kadar çığlık atarak ona karşılık vermek istiyorum. "Öyle, anne, dönüyor."

Mab'i göremediklerinin farkındayım. Asla göremeyecekler. Mab evde bizimle dolaşmaya başlayalı haftalar oldu. Görünmez misafirimiz. Duman gibi nesnelerin etrafında geziniyor. Koltukta kıvrılıyor, komşunun kedisinin ödünü patlatıyor.

Hava fırtına öncesi, şimşek sonrası bir halde. Herkes durakliyor, nefesini tutuyor. Mab, başıboş bir kedi gibi yemek yerken bizi izliyor, açlıktan ölüyor, sol kolu yerinden çıkmış bir kanat gibi sarkıyor, göğsünde koyu bir kan haresiyle bekliyor.

Babam eskiden sabahları pankek ve omlet yapardı ama eski alışkanlıklarımız artık kesinlikle değişiyor. Masada hiç tasvip etmediği yemekler var şimdi, hepsi bir araya gelmiş, karnımızı doyurmak için oradalar. Hiçbirini görmek bile istemiyorum.

Mab mısır gevreğini göstererek, *tadı nasıl*, diye soruyor bana.

"Yemiyorum," diyorum. "Aç değilim."

Yemek yemeyi özlüyorum.

"Eh, bu pek de yemek sayılmaz. Sayısız işlem görmüş, kıyamet alameti gibi bir şey bu. Yolunu kaybetmiş bir aşçı yapmış bunu."

Knox sanki bir havuzu temizliyormuş gibi kaşığını tutuyor ve kimse ona bir şey demiyor. Hâlâ çatal kaşık nasıl kullanılır öğrenemedi ama birinin öldüğünü çoktan öğrendi.

Daha önceki hayatında başka birileri olduğunda ısrar ediyor. Birden fazla kişi hem de. Hiç yokken, bir an kendisi, ama aynı zamanda uzun bir listedeki diğer insanlardan biri. Hepsi kafasında kuyruğa girmiş ve kendileri hakkında konuşuyorlar. Görünüşe göre Knox'un kafasının içi kalabalıklaşıyor. Birkaç kişiyi oradan çıkarması gerekiyor artık.

Mab ıslık çalıyor. Etkilenmiş. *Bunlann hepsi bizim yüzümüzden mi*, diye soruyor. "Olabilir," diyorum ben de.

Knox kaşlarını kaldırmış, kaşığını daldırmış, kâsesinin üzerinden babama bakıyor.

"1536 yılında Bati'ydim," diyor. "Büyük generalin karısı. Birlikte Etiyopya'ya gittik. Kocam birlikteliğimizi herkese ilan etmek istemişti."

Bu hikâye güzele benziyor.

"Kocan mı?" diye soruyor babam.

Knox oldukça ciddi bir bakış takınıyor. "Kadındım. Geçmişte kadın olduğum birçok an var."

Bu, onun iyi bir erkek olmasına da yardımcı olur, diyor Mab. *Devam edelim.*

Knox'un elleri şekere bulanmış, karıştırıyor da karıştırıyor. Annem elleriyle onu durdurmaya çalışıyor. "Ağzın doluyken konuşma," diyor.

"Ciddi misin? Bu tepkiyi mi veriyorsun? Bu hareketlerden bunu mu çıkardın?" diye soruyorum.

Annem bakışlarını yeniden Knox'a çeviriyor. İşi bölündüğü için suratını asıyor. "Tek duyduğum mısır gevreğiniz," diyor. "Ve sütün içindeki şap şap sesi."

Babam, "Karşınızda altı yüz yaşında bir prenses var, haddinizi bilin," diyor.

Annemin o anki gülümsemesi istisnai bir olay. Bütün mutfak bir anlığına sakinleşiyor. Ev tuttuğu nefesi veriyor. Babam elini onun omzuna koyup ovmaya başlıyor. O da elini Knox'unkinin üzerine koyuyor. Elinin altına tam oturuyor.

"Hayatım," diyor, "sen beş yaşında bir erkeksin."

Mab masaya dökülmüş şeker taneciklerine, sanki gökyüzündeki yıldızlarmışçasına bakıyor. *İçinde bulunduğumuz zaman için bu doğru.*

"Bu Bati saçmalığı da nereden çıktı? İnternetten mi öğrendin?" diye soruyor annem.

Knox'un yanında biri olmadan internete girmeye izni yok. Göz kırpıp yutkunuyor.

Kardeşimin gözleri su renginde. Sessiz, derinlikli, yüzeyi yansıtan gözleri var. O gözlerde yüzmek mümkün.

"Nereye gittiğini merak ediyorum," diyor Knox. "Acaba nerede ne oldu?"

Annem elini çekiyor. Babam, "Neden bahsediyorsun, oğlum?" diye soruyor.

"Ne olarak geri döndü?" diye soruyor Knox. "Kim oldu? Kim o oldu?"

Güzel bir soru, diyor Mab. Oturduğu yerde doğruluyor. "Nasıl yani? Böcek olarak mı ya da sahil eşeği olarak mı mesela?" diye soruyorum.

Harika, diyor Mab, sonra, *sahil eşekleri beni hep hüzünlendirmiştir*, diye ekliyor.

"Böcek," diyor Knox. "Penguen."

"Tamam," diyorum Mab'e. "Beyaz kaplan. Mavi balina. Ne olmak istiyorsun?"

Ne olmak istediğini düşünüyor. Bu sırada annem masayı temizlemeye başlıyor.

"Ne var?" diyorum anneme. "Zararsız bir oyun." Ama o gözlerini deviriyor.

"Bu konu hakkında konuşmamız güzel bir şey değil mi?" diyorum. "Hayatın bir parçası değil mi bu da?"

Babam, "Boş ver," diyor. Annemle aynı anda "Olmaz," diyoruz.

"O benim en iyi arkadaşım," diyorum. "Knox, onun hakkında konuşmak istiyorsa konuşabilir."

Babam bir şey yapmıyor. Uyduruk kahvaltısına bakmakla yetiniyor. Mükemmel aile tablomuz yerle bir oluyor.

"Annemin bize bu konuya nasıl yaklaşacağımızı söyleme hakkı yok," diyorum. Kimse karşı çıkmıyor ama cevap da vermiyor.

Mab gözlerini hepimizin üzerinde tek tek gezdiriyor. *Ben kendim olmak istiyorum, lütfen*, diyor.

"Keşke."

Ciddiyim.

"Biliyorum."

Eğer bir hakkım daha olsaydı, bu kez hakkını verirdim. Yaşadığımdan emin olurdum.

Knox'un söyleyecekleri bitmemiş. "Henüz ölmedim ama bir sonraki sefer panda ya da karıncayiyen olmak istiyorum."

Annem ocağın başında "Böyle şeyler söyleme," diyor.

"Alfabetik sırayla mı gidiyorsun?" diye soruyorum Knox'a. "Masanın altında hayvanlar sözlüğün mü var?"

"Başlamayın," diyor annem aspiratöre doğru. Çünkü kimse onu dinlemiyor. "En azından bugün yapmayın."

Knox ne olduğu belli olmayan bir şarkı mırıldanıyor. Sürahinin ardından bana bakıp gözlerini kırpıştırıyor. "Ben aslında burada değilim. Ben hapsedilmiş bir köpek balığıyım."

Babam kalkıyor ve yanından geçen Knox'un başına elini koyuyor. Kardeşimin saçı yumuşacık, arpa ve ıslak kum rengi saçları var. Babamın eli sürüngen gibi, ağaç kökü gibi görünüyor. İnsan vücudu gerçekten de saçma sapan bir sürü şeyden oluşuyor.

Annem bana bakıyor. "Sence bu olaylar onu nasıl etkiliyor?" diye soruyor.

"Sorun etmiyor," diyorum.

"Ama sorunlu davranıyor," diyor. Babam çakan kıvılcımları yumuşatmak için aramızda duruyor. Bana bakmasını ve içindekileri söylemesini istiyorum ama bunu yapmıyor. Sırtı bana dönük, kollarınıysa anneme dolamış.

"Kâbuslar görüyor," diyor annem, babamın omzuna doğru.

Benim yüzümden mi, diye soruyor Mab.

"Hepimiz görüyoruz," diye fısıldıyor babam.

Doğrudan Mab'e bakıyorum. "Benim yüzümden."

23. ATIK SAHASI

Bir araba, diye bahsediyorlar gazetede. Sanki arabayı süren biri yokmuş gibi.

Tam o nokta olayın üzerinden çok geçmeden mumlarla, kartpostallarla, ağaçların arasından rüzgâr estikçe selofan ambalajı hışırdayan, çiçekleriyse çoktan ölmüş buketlerle doluyor. Trafik var. Ufak bir kalabalık başlarını eğmiş ve seslerini alçaltarak konuşuyor. Yürekten gelen, dükkândan alınmış ıvır zıvırlarla birlikte...

Açık yaranın üzerine buzdolabı magnetleri yapıştırıyorlar, diyor Mab. *Atık sahasına dönmüş burası.*

Hepsi orada. Yaprak küfünün altında solmuş ve kasvetli bir halde, şehir dışındaki sessiz yollarda, güneşsiz, hayatsız yerde.

Telefonun orada mı acaba, diye soruyor Mab. Ama istemiyorum. "İlgilenmiyorum."

Bir daha telefon kullanabileceğimi sanmıyorum.

Cenaze günü kötü bir rüyanın dehşet verici izlerini taşıyor. Evrendeki her parçacık yalan söylüyor; bense, sürekli, Mab ve ben uyanacakmışız ve derin bir nefes alıp rahatlayacakmışız gibi hissediyorum. Mab kilisenin bahçesine kadar benimle yürüyor. Derisinin altındaki sert çene kemiklerini görebiliyorum.

Ağlamayacağız, diyor. *Kötü hissetmeyeceğiz. Rüzgâr esiyormuş gibi gülümse.*

"İnsanlar delirdiğimi düşünürler."

Delirdin. Bir hayalet sana musallat oldu. Aynca istediğin gibi davranmakta özgürsün.

Gözlerimiz kuru ve başımız dik. Ama hislerimizi zor tutuyoruz.

Cenazeye gelen kişi sayısı saçmalık derecesinde çok. İnsanlar sanki Mab ünlü biriymiş gibi sokaklarda kuyruk olmuş. Omzuma yaslanmış duruyor, yüzündeki kan hâlâ taze ve akıyor, gözleri morlaşmış ve şişmiş. Birkaç kilometre çevremizde siyah giymeyen tek kişi.

Vay canına, diyor. *Şuna bak. Ben neymişim?*

Onun yattığı tabuta bakamıyorum.

"Özeldin. Gerçekten özeldin."

Konuşmak için bir nedenim kalmadı, kimse de beni konuşmaya zorlamıyor. En azından insanlar bana bu şansı tanıdılar. Kilisenin arkasındaki bankta Mab'le oturuyoruz. Başım beyin sarsıntısı geçirmişim gibi dönüyor ve midem bulamıyor. Etrafı dinliyor, ölümden sonra bir hayat vardır diye umuyorum. Umarım güzel ve varlığına inanmaya değer bir hayattır. Sırf onun için buna inanmaya başlayabilirim. Tanrının varlığının işe yararlığı ya da inanılırlığı, bu durumlarda mantıklı geliyor.

Ebeveynlerimiz en önde oturuyorlar. Onları bir arada gördüğü ilk an bu. Mab nefes alıyor ve kıpırdamıyor, titremiyor. Bazen dünyayı gerçekten de kırık şeyler bir arada tutuyor. Gücümüzün arkasında zayıflığımız yatıyor. Mab de şu an bu durumda ve ona, bunun için herkese duyduğumdan çok daha fazla saygı duyuyorum. Babamın gözlerinden uyku akıyor,

annemse peçetelerini rezil etmekle meşgul. Knox'un saçları birbirine girmiş, elinde bir paket şeker var. Elinden geldiğince yaramazlık yapmadan durmaya çalışıyor. Güçlü, yumru yumru elleriyle daha önünde büyüyeceği günler var. Tuhaftır ama Mab'in ailesi kendilerinde ve biraz da akılları burada değilmiş gibi gözüküyorlar. Sanki gerçek hislerini camdan bir kapının ardına kilitlemişler, açarsak da kulakları sağır edecek şimşekler, yıldırımlar, ejderha kükremeleri duyarmışız gibi davranıyorlar.

"Çok sessizler," diyorum. "Onları hiç bu kadar sakin görmemiştim."

Zombiler.

"Yastalar."

Reçeteli ilaçların etkisi, Elk, buradan görünen o.

Bir an annemle Mab'in annesi el ele tutuşuyorlar. Galiba önce elini uzatan benim annem oluyor ama tam olarak hatırlayamıyorum. İki türlüsünü de aklımdan geçiriyor ve ikisini gözlerimin önünde canlandırabiliyorum, diğer yandan canlandıramıyorum sanki. Düşünmesi zor bir durum.

Gerçekten. Hayatlarında iki kelime etmemiş insanlar.

"Gerçek hayat böyle," diyorum. "İster inan ister inanma."

İşte geldi, diyor Mab. Ve bunu söylerken ezilmiş, kanlar içinde ama gözleri hâlâ ışık saçan haliyle umudun efendisi olabilir gibi duruyor.

Kafasını eğmiş, "Bu, o işte. Abisi. Sevgilisi. Onları eve o bırakacakmış aslında," fısıltıları eşliğinde koridor boyunca yürüyor.

Yanıma gelmesini sağla, diyor Mab. *Dikkatini çek.*

Ama yapamıyorum. Gelmez. Hiçbir şey görmüyor gözü.

Of, diyor Mab. *Haline bak. Yardım et ona, Elk. Git ve bir şeyler yap. Lütfen.*

"Burada olmaz," diyorum. Bana karşı çıkmıyor çünkü kendisi de etrafın halini görüyor.

Bu olayların France'in omuzlarına bıraktığı yük çok ağır. Kayan bir yıldız France artık.

Mab beni kurtarıyor. Yine. *Korkunç bu,* diyor. *Çıkalım mı buradan, Elk? Gidebilir miyiz?*

Elimizden geldiği kadar sessizce kiliseden çıkıyoruz. Kimse bize bakmıyor. France kafasını çevirip bana bakıyor sadece. Dünyada bir, başka bir gezegende iki milyon saniye. Geri dönmeyi düşünüyorum ama bunu yapmak için çok geç artık. France göz kırpıyor ve Mab çoktan gitmiş oluyor.

Cenaze sessiz geçiyor. İğne düşse duyulacak türde bir sessizlik var. Bu yüzden kendimize hâkim olmak zorundayız. Ama dışarıdaki dünya uluyor, sanki çok acıkmış, neden böyle olduğuna anlam veremiyorum.

Kan, tabii ya, diyor Mab.

"Sanki seninkini yeterince almamışlar gibi."

Benim kanım değil, sersem. Onunla çoktan sarhoş oldular bile.

"Ne o zaman?"

Yaptıkları için birinin hesap vermesini istiyor.

Bunu söylerken ağzından çıkan bütün ünsüz harflerin kuvvetini, bütün duraklamaların yarı kopmuş dilinden yansıyışını hissediyorum. *Şoför.*

"Annem adaletten çok bahseder," diyorum. "Bu sefer nasıl olacak, bilmiyorum."

Karanlık yolu, dönüşteki farları, uzanmış dalları geri sarıyorum. Geri dönmek istiyorum. Köşelere bakmak, gözden kaçan detayları bulmak istiyorum. Yürüyen merdivenlerde, trenlerde, kalabalık caddelerde, kuyruklarda, insanların arasında, seyircilerin içinde, kendi rüyalarımda etrafıma bakmak ve *sen miydin, sen miydin, yoksa sen miydin*, diye sormak istiyorum. O anı aslında yaşamamış olabilirdik diyen bir his var içimde hep. Onları çok yakındayken kaçırdığımız, kim olurlarsa olsunlar, onları durdurabileceğimiz hissi var. Bir saniyenin yüzde biriyle onları kaçırdığımız hissi. Ama o yüzde bir ki kalın bir duvar örüyor ve her şeyi taşa çeviriyor.

"Bazen onları öldürmek istiyorum," diyorum. "Bazen parmaklarımın ucunu hissedemiyorum onlara duyduğum nefretten dolayı."

İntikam almayı çok düşünmüyorum, diyor Mab. *Hatta ceza vermeyi bile. Bu, yaşayanların bileceği iş. Benlik bir şey değil. Planladığımız ve hayalini kurduğumuz şeyleri düşünüyorum ben. Yapmak üzere olduğumuz, yapmamız gereken onca şey...*

Kendi cildini inceliyor, çatlak cam gibi cildini. Kendini ışığa tutuyor.

Onlar için üzülüyorum, diyor süt beyazı tırnaklarına dokunarak. Üzerlerindeki boya kalkmış, tıpkı mutfağımızda sürekli su geldiği için kabaran köşe gibi. *Çünkü ne yaptıklarını biliyorlar.*

"Ya bilmiyorlarsa?" diyorum. "Ya bir geyiğe çarptıklarını ya da ağaç kütüğüne falan vurduklarını düşünüyorlarsa?"

Orada duruyorduk, bizi görmüş olmalılar.

"Ama karakola gitmeyi düşünmüyorlar, değil mi? Gidip teslim olmayacaklar?"

Omuz silkiyor. Cezalarını çekmeyecekler. Bunu yapmazlar. En azından insanların göreceği şekilde.

"Bunun nesi doğru?"

Doğru değil. İnsanlar sürekli kötü şeyler yapıyorlar.

"Ve paçayı sıyırıyorlar?"

Dünya böyle, Elk, sen de biliyorsun.

"Eğer paçayı sıyırıyorlarsa neden onlara üzülüyorsun?"

Tırnaklarını göğüs kafesinde, omuzlarını kemikli kanatlarında, başını tutan çiçek sapı gibi boynunda gezdiren uzun ve gıcırtılı bir nefes alıyor.

Çünkü, diyor, *aslında o iş öyle olmuyor.*

24. AKROBAT

Knox tıpkı eski günlerde, yatağımın altına saklandığı zamanlarda olduğu gibi odama dalıyor. Ben onu bulana kadar orada sonsuza dek bekleyebilirdi. Hiç kıpırdamadan dururdu. Sarılmış halıya benzeyen bir çocuk olurdu.

Bazen hapşırmasından, esnemesinden ya da kıkırdamasından orada olduğunu anlardım. Bazen de annem bana ipucu verirdi.

"Kaçak yolcu var," derdi. "On üç yaş üstü için uygundur."

Büyükannem öldüğünde ve ben yasını tutmakla meşgulken saklanmakla uğraşmamıştı. Yatağa uzanıp başını yastığa koyarak benimkiyle aynı hizaya getirmiş ve ellerini boynuma dolamıştı. O zamanlarda ölümün ne olduğunu bildiğinden emin değilim, ya da ölümün kalıcı bir şey olduğunu bildiğinden. Çok meraklı bir çocuktu o zamanlar.

"Hoşuma gitmiyor bu durum," demişti.

"Benim de."

"Büyükannem nereye gitti?"

Cevap vermeden önce düşünmüştüm. Knox bir süngerdi. Laf ağzımızdan çıkardı, Knox hepsini emer ve asla unutmazdı.

"Bence o artık her yerde," demiştim. "Sonsuza dek."

Bir süre sessiz kalıp "Bu ne anlama geliyor?" diye sormuştu.

"Yani, belki hatırladığımız şeylerde ondan bir parça kalmıştır. Ve bizi bebekken tuttuğu için zamanın akışında bir yerlerde hâlâ bizi tutuyordur."

"Zaman akışı nedir?"

"Bilmiyorum, Knox."

"Seni anlamıyorum."

"Ben de."

"Komiksin."

"Sen de."

Sonra sırtıma resimler çizip ne çizdiğini tahmin etmemi istemişti. Araba, tekne, at, uçak... Hep bir tür ulaşım aracı olurdu. Sanki bir şeye binip uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

"Onu özlüyorum," demiştim.

"Ama o her yerde değil mi? Sen dedin. Ona merhaba de."

Pencereyi, yastığımı ve masamdaki kitapları işaret etmişti.

"Merhaba," demişti. "Merhaba, merhaba, merhaba."

Mab öldükten sonra da aynı şeyleri söylüyor. Halının üzerinde oturuyorum, Mab de yatağımın ayak ucunda.

"Merhaba," diyor. "Her neredeysen. Nasılsın? Orası güzel mi? Gün ışığı ve yüzmek gibi güzel şeylerle dolu bir yer mi?"

Annem aşağıdan ona sesleniyor ve Knox kalkıp "Sonra yine geleceğim, şimdi kek yapacağız," diyor.

Mab, hayattayken yaptığı gibi odamda dolanıyor. Bence cenazesini çok yorucu buldu. Bugün başka bir yere gitmek istemiyor.

Her şey canımı acıtıyor, diyor. *Ve çok yoruldum.*

"Dinlen o zaman."

Burada hâlâ ne yaptığımı bilmek istiyorum.

"Bilmiyorum, Mab. Bana musallat oluyorsun?"

Eğer ölmüşsem, bütün bunlarla uğraşmayı bırakmış olmak isterdim.

"İster miydin gerçekten?"

Bir tuhaf görünüyor. Bakışları bana odaklanmış ve gözlerini kırpmıyor. Yüzü benek benek oluyor. Dudakları çatlıyor. *Bu rüyayı daha önce görmüştüm. İki tekerlekli bir araba vardı. Sen de içindeydin. Ve herkes seni izliyordu.* Üstündeki örümcek ağlarından kurtulmak ister gibi kendini sarsıyor. *Hikâye kitaplarında hep üç rakamı vardır*, diyor. Gözleri hayvanların geceleyin yaptığı gibi ışığı yakalıyor. *Domuzlar ve ayılar ve cadılar. Krallar ve sınavlar ve kızlar ve oğlanlar.*

"Ne diyorsun, Mab?" Yüzü cam gibi ve çekiliyor. "İyi misin?"

İyi bir öykücü olabilirdim, diyor yavaşça yere yığılarak. *Bu işte iyiye gidiyordum günden güne.*

"Bugün bir şeyler var sende," diyorum kafası benimkiyle aynı hizaya gelince. "Ateşin çıkmış gibi sanki."

Ateşimin çıkması, diyor. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

"Neyin mümkün olup olmayacağından ben sorumlu değilim."

İyiyim ben, diyor Mab. *Sadece susadım. Açıkçası şu an su içmek için adam öldürebilirim.* Ellerini uzatıyor, açıyor ve yukarı çeviriyor. *Şuraya uzanacağım. Belki biraz kestiririm.*

Tüm varlığıyla esniyor. Elleri bileklerimin yanında ve ayakları sandalyemin altında kayboluyor. Morlukları vücudunun ortasında en belirgin hallerindeler; derin sular, apaçık bir gökyüzü gibiler. Ellerini yumruk yapmış. Öyle sıkmak canını yakıyor olmalı. Alnı terlemiş. Dudaklarının üstü de.

Alt kattan sesler geliyor. Sanki biri bir tepsiyi düşürdü. Bunun gibi, ama daha yüksek bir ses. Ve bir araba geri geri gidiyor. Belki de hırsız alarmı bu. Aceleci aceleci çalıyor. Kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Mab gerçekten de terliyor artık. İç geçiriyor. Gözlerinin altındaki torbalar daha koyu. Kemikleri derisinin altında yükseliyor, daha da belirginleşiyor. *Bunu sonsuza dek sürdüremem, Elk. Hiçbir şeye dokunamıyorum. Hiçbir şeye uzanamıyorum. Bu küçük odada bile gökkuşağının ucundan kayıp gidiyormuşum gibi hissediyorum.*

Onu bırakıp aşağı iniyorum. Annem mutfakta Knox ile birlikte.

Ona Mab'in iyi olmadığım söylemiyorum. Ya da başka bir şey. Bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. "Hâlâ yukarıda," demekle yetiniyorum bunun yerine ve annem lavaboda akan suyun altında ellerini yıkayıp sonra da bir bardak su içerken Knox etrafına bakınıyor. Sanırım Mab'in hayaleti hakkında konuşmamı kaldıramıyor. Mutfak tezgâhını boydan boya siliyor, oysa tezgâh zaten pırıl pırıl. Kurulama bezini katlarken de çok önemli bir iş yapıyormuş gibi tüm dikkatini buna veriyor, ben de sanki konuşmam suçmuş gibi ağzımı sıkıca kapıyorum.

Kek fırında pişerken ben de yukarı, odama çıkıyorum. Hâlâ bir kaostan ibaret, partiye gitmeden önce Mablere gittiğim zamandan beri aynı. Ancak annem, malum sebeplerden ötürü beni odamla ilgili darlamıyor artık.

Kirli bardaklar için genel af ilan edildi ve çamaşırlar da sabah halledilebilir, diyor Mab.

"Her şerde bir hayır vardır," diye cevap veriyorum ben de.

Mab odanın tam ortasında duruyor, tıpkı büyükannemin ne yapacağını unuttuğunda yaptığı gibi. Elbisesinin üzerinden vücudunun kıvrımlarını seçebiliyorum. Bacakları şimdi daha ince, morluklarıyla birlikte.

Hayalet *filminde adamın bozuk parayı kaldırdığı sahne var ya*, diye söze başlıyor.

"Evet."

Saatlerdir o salak bozukluğa bakıyor gibiyim.

"O filmden nefret ediyorum."

Şansına küs.

Knox elinde tabaktaki bir dilim kekle kapımı açıyor, her zamanki gibi eşyalarıma dokunuyor. Müzeye giden çocukların yaptığı gibi. Tabağı yanıma koyuyor. Annem de onun ardından yukarı çıkıyor ama bir şey söylemiyor. Kapının oralarda dolaşıyor. Bilmesem Mab'in onu korkutacağından çekindiğini söyleyeceğim. Ama benim onu korkutacağımı düşünmesi daha olası. Knox sessizce onun ellerini tutuyor, birinin üzgün olduğunu ve yardımcı olamayacağını anladığı anlarda yaptığı gibi. Bilse de bilmese de aslında bu, onun yardım etme şekli.

Mab, parmaklarını beyaz zambakların olduğu vazonun içine daldırıyor. Sis gibi iki zambağın arasında gelip gidiyor, sonra kendini şifonyerimin olduğu yere sürüklüyor. Elbisesinde kanın nerede toplandığını ve koyu lekeler halinde kuruduğunu görebiliyorum. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, melek kanatları gibi biraz parlak, biraz saydam bir halde duruyor. Yüzündeki morluklar dünkünden bile koyu. Saç çizgisinin altında toplan-

mışlar. Nerede sonlarının geldiğini seçemiyorum. Kafa derisi boyunca yayıldıklarını düşünüyorum. Sonra da okyanuslar misali birleşiyor olmalılar.

"Yemin ederim ki burada," diyorum tekrar, yarı yalvarır halde.

"Gitti," diyor annem. Knox kollarını bir akrobat gibi açıyor ve sonra kendine doluyor. Bir şey söylemiyorum.

Knox sonra yatağıma tırmanıyor, bana yanaşıyor.

"O sonsuza dek," diyor. "O her yerde."

25. DENİZ KABUĞU

Meşe ağacının altında oturmaya devam ediyoruz. Yeşil ışıklarla bezeli, mezarlıktan çok da uzak olmayan bir yerdeyiz. Hâlâ yalnızca geçici bir mezar taşı var. Henüz bir gökdelen yok. Ya da Mab için bir mozole. Hiçlik var sadece.

"Nihayet," diyorum Mab'e, France'in mezarlığın kapısından girip oturduğumuz yere yaklaştığını gördüğümüzde. Buraya geleceğini düşünmüyordum. Galiba bu konudaki umudumu tamamen kaybetmiştim.

Geleceğini biliyordum.

France'in başı cenazede olduğu gibi önünde. Omuzlarındaki ağır yükler hâlâ duruyor. Uzun kolları bağımsızca salınıyor. Stevie'nin muayenehanesindeki tavşan gözlü adam geliyor aklıma, yağmur bulutu gibi etrafında üzüntü taşıyan adam. Koşum atı gibi kederini kendisiyle sürüklüyor. Kederinin ağırlığı bir ton gibi görünüyor.

Burada olduğunu fark etti mi acaba?

"Sanmıyorum."

Onu karşılamak için ayağa kalkıyoruz. Kalbim yeri sarsacak derecede şiddetli atıyor. Bir anda kendimi çok yalnız hissediyorum. Soğuk suya giriyormuş gibi nefesimi yavaşlatıyorum,

şoka kendimi hazırlamaya çalışıyorum, ama bana yaklaşmasına rağmen hâlâ hazır değilim.

Ya sana inanmazsa?

"İnanacak," diyorum. Sesim kendime güvendiğimi gösteren bir tavırla çıkıyor ama gerçek böyle değil.

Varışı sessiz oluyor. Kendi başına bir cenaze o da sanki. Mezara yaklaşıyor, çömeliyor, elini toprağa koyuyor. Bunu yaparken içinden bulutlar çıkıyor. Kafasının düştüğünü görüyorum. Ve toprağa bir şeyler söylüyor. Gülümsemiyor. Neredeyse. Sonra ağacın altında oturan bize bakıyor. Bana eskiden baktığı gibi bakmasını istiyorum. Gerçekten baktığındaki gibi. Ama artık öyle bakmıyor. Sanki bir parçasını gerisinde bırakmış gibi artık.

Kendime hâkim olmaya çalışıyorum.

"Elk," diyor.

Bir anlığına bildiğim bütün kelimeleri unutuyorum. "France," demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

Mab ona yaklaşıyor. Ama ben aynısını yapamıyorum. Kendimi hareket ettiremiyorum. Etrafında sanki bir güç kalkanı var, kırılgan türde, dokunmamamı söyleyen bir kalkan. İçine doğru kendimi atmaktan çekiniyorum. Bu yüzden bir süreliğine hareket etmiyorum. Olduğum yerde kalıyorum.

Nasıl görünüyor gözüne, diye soruyor Mab bana yaklaşarak.

Yorgun. Boş. Yas tutan bir France'e benziyor. Üzerinde olanların ağırlığı değil de boşluğu var gibi. "Deniz kabuğuna benziyor."

"Çok üzgünüm," diyor. Bana yaklaşıp sarılacağım düşünüyorum. Ama böyle yapmıyor. Dünyadaki en üzücü şey.

"Ne için?"

"Sizinle gelmeliydim. Yanınızda olmalıydım."

"Şimdi buradasın," diyorum ama acısını dağlıyor gibi hissediyorum. Mab, onun önüne geçip gözlerinin önünde el sallıyor ve, *pek burada değil*, diyor.

Uzaklara bakıyor ve bir şey söylemiyor. Ben de gözlerimi ondan kaçırıyorum.

Gerçekten beni görebileceğini düşünmüştüm, diyor Mab. *İtiraf etmeliyim ki bunu ummuştum.*

"Sen de, ben de."

On adım ötemde, France ellerini yüzüne kapıyor ve inliyor.

Ah, France. Tanrım.

Sesi perişan halde ve boğuluyor gibi. Gözleri ıpıslak, hacimli, yaşlarla dolu. Söyleyebildiği tek şey "İnanamıyorum," oluyor.

Mab'in elini onun omzuna koymaya çalışmasını izliyorum. Aralarında kalan o ince havayı, birbirlerine yaklaşabilecekleri en yakın mesafeyi görüyorum.

"Hâlâ burada," diyorum France'e biraz sakinleşince. "Bizimle."

France kafasını sallıyor. Dinlemiyor.

"Bizimle," diyorum.

Gözleri sımsıkı kapalı. Bir kez daha "Üzgünüm," diyor.

"Sorun değil," diyorum, sorun olsa da. Her şey sorun olacak artık. "İyileşeceğiz."

Kafası Mab'in ayaklarına gelecek şekilde çimlerin üzerine uzanıyor. Daha ince görünüyor. Üç hafta ve yüz yıl da daha yaşlı.

"Senin hakkında düşünmeyi bırakamıyorum," diyor. "Ben de," diye karşılık veriyorum.

"Ama bugün burada çok duramam," diyor sessizce. "Bugün olmaz."

Bana bakmıyor bile. Aramızda müthiş bir bağlantı kopukluğu var. Sanki Mab'in gidişiyle her şey bozuldu.

O kadar bekledin. Ama şansın yaver gitmedi.

"Seni özlüyorum," diyorum. Ama çok da üstelememeliyim. France'in göz kapakları titriyor ama gözlerini gökyüzüne dikmekten de geri durmuyor.

"Gitmem lazım," diyor.

Buraya gelmeden öncekinden bile daha kötü artık işler.

Çömelerek oturup ellerini yüzüne kapıyor. "İşler çok karışık."

Mab sessiz. Gözlerini kapamış. Onu sarsmak istiyorum ama meşe ağacı gibi toprağa kök salmışım.

"Nerelerdesin? Neden böyle yapıyorsun?"

"Burada olamam," diyor. "Hazır değilim."

"Neye hazır değilsin tam olarak?"

France'in sesi dümdüz, tekdüze çıkıyor. "Seni uzun zamandır seviyorum," diyor. Bunu duyduğum için çok mutlu olmam gerekir aslında. Ama olmuyorum. Sanki sonrasında söyleyeceklerini biliyorum. Bekliyorum.

France ellerine bakıyor. Ufak, üzücü, geçici mezar taşına da. Çimlerin uçlarına, engin gökyüzüne de. Her yere bakıyor ama bir bana bakmıyor.

"Seni her zaman sevdiğimi düşünüyorum, ama şimdi..." diyor.

"Ama şimdi ne?"

Bakışlarını yere çeviriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Etrafımdaki her şey sanki ayrılıyor. Bir depremin hareketsiz noktasıyım, merkeziyim, dünya da etrafımda yıkılıp yerle bir oluyor adeta.

Konuşamıyorum. Söylediklerine karşı çıkamıyorum.

Sessizliğe doğru "Çok özür dilerim," diyor. "Beni affet."

Mab arkamdan bana sesleniyor. *Bırak da gitsin.*

"Hoşça kal, Elk," diyor France ve ters yöndeki yokuştan aşağı, şehrin düzlük tarafına, sahaların ve sanayi bölgesinin olduğu tarafa iniyor.

Umduklarımdan dolayı kendimden utanıyorum. Şimdi yine buluşmuştuk ama... Bana bir zamanlar duramayız diyen çocuk şimdi gelip hislerini açıklamıştı. Beni öpen, bizi denizlerle kıyaslayan çocuk... Bir mucize umuyordum. Ya da en azından birbirimize yardımımızın dokunacağım ve kendimiz olacağımızı, fazlasını değil.

Onu kaybettim. Bu belli. Gidişini izlerken Mab olmadan ne kadar devam etmem gerekeceğini görüyorum. Bir ay, bir yıl ya da on yıl değil. Hayatım boyunca, o da sonsuza kadar.

Yıkılmış bir bina, kaybolmuş bir kazazede, köpek balıklarıyla çevrili bir adayım artık.

Mab'in ilk tanıştığımız zaman ağlamamı durdurmam için bana gösterdiği gibi tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum.

Dilini de ısır, diyor. *Bu da seni düşünmekten alıkoyar.*

Ancak hiçbir şey beni düşünmekten alıkoyamıyor.

26. ÇÖP KUTUSU

Hadi, gidelim. Mab önümde duruyor.

"Nereye?"

Bilmiyorum. Başka bir yere gidelim, diyor ve ilerliyor. Yolun ortasında yürümeye başlıyor, France'in gittiği yerden gidiyor. France gözden kayboldu. Çoktan gitti. Mab, parçalanmış ve kanayan ayağı üzerinde dönüyor.

Eğer kafamı çok hızlı çevirirsem içinde bir sürü delikler oluyor.

"Neyin içinde?"

Bunun. Kollarını sallıyor, her şeyi kastediyor.

Tırnak aralarında çamur var. Önümüzdeki bina güneş ışığıyla aydınlanmış. Hayat çok güzel. Buna karşı çıkılamaz.

"Gerçek hayatı mı kastediyorsun?"

Gerçek değil tabii, diyor. *Olayı da bu. Hiçbir şeyi gerçek değil. Sen de ben de o da... Bunu bana sen öğretmiştin.*

"Öyle mi yapmıştım?"

Bay Bore.

"Bore değil, Bohr."

Gülüyor. Neyse ne. Bay Kuantum Fizikçisi. "Gerçek dediğimiz her şey gerçek sayılamayacak şeylerden meydana gelmiştir."

"Hatırlıyorsun."

Anlatırken dinlemiştim.

"Teşekkür ederim."

Rica ederim. Yardımcı olabildiysem ne mutlu.

Abim hakkında kötü hissetmekte özgürsün. Ölsem de anlayabiliyorum. Yasını tutacak canlı şeyler de var hayatta hâlâ.

"İkimiz de seni çok seviyoruz," diyorum. "Ve bunun bize yardımcı olabileceğini düşünmüştüm."

Belki yardımcı olur. Şimdi değil, ileride.

Onu *kurban edilecekler kovasına* koymam gerektiğini söylüyor.

"Neye?"

Özlenenler çöp kutusuna.

"O da ne?"

İstediğin şeyleri koyduğun bir kutu. İstemediğini göstermek için.

"Ama istiyorum."

Gülümsüyor ve sonra, *istemek, istemek, istemek*, diyor.

"Sen oraya neler koydun?" diye soruyorum.

İlk olarak yaşamayı sayabilirim. Şimdiyse gitmeyi. Galiba gerçekten gitmek istiyorum.

"Bunu ciddi mi söylüyorsun?"

Gülümsüyor. *Öyle umuyordum. Eğer orada durup senin yanında kalsaydı hemen giderdim.*

Nefesimi tutuyorum. Bencilce. Kollarımı kendime doluyor ve onu izliyorum. Mor gözleriyle. Açılmış dirsekleriyle. Nehir yatakları gibi uzanan kabarmış damarlarıyla. Daha da gitmesine hazır değilim.

"Neyi isteyip istemediğimizi kime göstermeye çalışıyoruz ki?" diye soruyorum. "Bu çöp kutusu kim için var?"

Bizim için. Kendimize. Başka kimseye değil.

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Mantığı ne?"

İstediğini düşündüğün şey, hayatın sana vereceği şey karşısında hiçbir şeydir.

"Nasıl yani? Hem sen bunu nereden öğrendin?"

Bana gülümsüyor. *Hayatın hayal gücü bizimkinden çok daha geniştir, Elk. Bizimkinden çok daha büyük bir aklı vardır hayatın.*

Ona bakıyorum. O da parmağını bana doğrultup, *söyleneni yap, bana güven*, diyor.

Bir çöp kutusu hayal ediyorum. İçine Mab'i ve France'i koyuyorum. Ama onları hâlâ istiyorum. Bir şey değişmiyor.

"Yaptım."

Güzel.

"Şimdi ne olacak?"

Yürü.

Stevie'nin muayenehanesinin yakınlarındaki tepenin uçlarındayız. Tavşan gözlü adam boynu bükük, gözlerini kırpa kırpa binadan çıkıyor. Islak taş rengi bir yağmurluk giymiş ancak haftalardır yağmur yağmıyor.

Mab beni izliyor. *Ne bekliyorsun? İçeride başkası mı var?*

"Hayır."

Ee?

"İçeri girmek istemiyorum."

Omuz silkiyor. Benim hüznümden sıkıldı artık çünkü onun hüznü kesinlikle katbekat daha fazla. *Girme o zaman.*

Tırnaklarını kemirmeye başlıyor. Tırnaklarının ortası gri gözüküyor, insanların üşüdükleri zaman tırnaklarının aldığı hâl gibi. Dudakları da değişti. Öncekinden daha soluklar. Güneşte kalıp rengi açılan şeyler gibi onların da rengi bozuluyor.

Ne düşündüğümü bilmek ister misin?

"Her zaman."

Toparlan ve kendine gel. İçeri gir.

Elimle kapıyı itiyor, kalçamla da zorluyorum. Kapı bir anda çok çabuk açılıp duvara çarpıyor. Dişçinin koltuğunu, mendil kutusunu, plastik bardakları, bize hoş geldiniz diyen bardak altlıklarını ve hepsinin bir anda bu artçı edalı sarsıntıyla darmaduman olduklarını düşünüyorum.

Güzel bir giriş yaptın. Sakinleş.

"Sağ ol. Uğraştım."

Gülümsemesi güzel. *Gerçekten de uğraştın.*

Stevie inciler takmış, kısa kollu yeşil bir kazak ile süpermarketlerde satılan türde bir ayakkabı giymiş. Saksıdaki bitkisiyse bir yudum su için canını verebilecek durumda.

"Benden önce burada olan adam kimdi?" diye soruyorum. Dudaklarını büzüyor.

"Çok üzgün görünüyor," diyorum. "Tüylerimi ürpertiyor."

Bir mendil alıyor. Yas tutmanın farklı farklı çeşitleri var. France'i düşünüyorum. Koşum atı durumunu, işlevsizliğini, hiçbir şey yapmayışını. Benimse tüm vücudum sıkılmış bir yumruk gibi ve ben bu yumrukla sessizliğe vurup onu yarıyorum, çünkü bunu yapmazsam avazım çıktığı kadar bağırabilirim.

"Annem de bu kitabı okuyor," diyorum. Sesim bir anda çok coşkulu çıkıyor, sanki kontrolü bende değilmiş gibi. "Büyülü düşünmeyle ilgili bir şeydi. Sanki bir yanın kaybının gerçek olmadığını düşünüyor, o insanın hâlâ yanında olduğunu varsayıyor."

Stevie sandalyesinin önüne doğru geliyor.

"Ben okumadım," diyorum. "Yani, bir göz attım. Annem okurken. Bunu yazan kadın, kocasının ayakkabılarını atmak istememiş, bir gün olur da adam ihtiyaç duyarsa diye. Sofrada ölmüş adam. Kadın tam yanındayken."

Stevie uzun uzun bana bakıyor.

"Sen de benim böyle yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum ona. "Herkes böyle mi düşünüyor?"

Sen buranda hissediyorsun, diyor Mab elini kalbine koyarak. *Tam kalbinde, ama aynı zamanda kalbinden kaçmak istiyorsun.*

"Sen nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum. Pencereden dışarı bakıyor. Dışarıda sıcak, dümdüz gökyüzü, çıplak tuğlalar ve olukları eşeleyen zayıf bir güvercin var.

Bazen hiçbir şey hissetmiyorum.

Derin zamandan bahsetmek istiyor. *Gezegensel zaman*, diyor. *Kitaplarında sürekli okuduğun o şeyler.*

"Senin saçma olduğunu düşündüğün ve dinlemeye dayanamadığın şeyler."

Boyanın kurumasını izlemek gibi hissettiriyordu. Evet. Tam olarak böyle.

Burada dört milyar yıl var, diyor kolunu boylu boyunca açıp omuzlarından parmak uçlarına kadar göstererek. Dirseğindeki morarmış yumuşak çukura bakıyorum. Hindistan'a benzeyen sinirli kabuğa. Bileğinden birkaç santim yukarıda, güney tarafını gösteriyor.

Dinozorlar burada bir yerdeler.

"Yanında taşıdığın zaman çizelgende."

Doğru. İnsanlık tarihi neredeyse yok sayılır.

"Göster."

Göz kırptı. *Hiçbir şey yok. Tırnağım kadar bir nokta yeterli olur.*

"Peki ya sen? Sen neredesin?"

Kolunun uzunluğuna gururla bakıyor. Birbirine dolanmış damarlara, kırılmış kemiklere, morluklara, çiziklere sanki yeni bir haritaymış gibi bakıyor.

Sonra gülümsüyor. *Knox bunu sana söyledi. Ben her yerdeyim.*

Siyah saat ilerliyor. Mab sırtüstü uzanmış, halının üzerinde yatıyor. Düzleşmiş görünüyor. Umutsuz. Burun delikleri genişlemiş, gözlerinin içi boşalmış. Döndüğünde elmacık kemiklerinin gerilerek oluşturduğu çizgiyi görüyorum. Yumrukları açılıyor ve kapanıyor.

Eğer ölmüşsem, bütün bunlarla uğraşmayı bırakmış olmak isterdim.

Yanağımı o kadar ısırıyorum ki kanın tadını alabiliyorum.

Dışarıda ağaçlar fısıldıyor. Güneşin ışıltısı ise çok adil. Mab avuçlarıyla delikli tayt gibi görünen derisini kaşıyor. Tüm bu

engin mavilikte kirli bir bulut var, inatçı ve yavaşça üzerimizde hareket ediyor. Kaldırımdaysa kararmış, ezilip büzülmüş bir muz kabuğu var. Bir yerlerde de bir tarla kuşu. Yükseklerde. Gözden uzakta. O arabanın alarmı hâlâ ötüyor. Bir matkap sesi duyuluyor. Biri, galiba, köpeğine sesleniyor. Ama çok uzaklarda. Tekrar tekrar.

Parmaklarım saçlarında gezdiriyor, kalçalarını oynatıyor, yavaşça ve dikkatlice, eski zamanlardan kalma kadınlar gibi. Yüzü yamuk yumuk. Ona sanki bombeli bir camın arkasından bakıyorum. Yardımcı olmak için kolumu uzatıyorum ama işe yaramıyor. Havadan başka bir şey değil dokunduğum.

Sıcakta eşyalar genleşip tıkır tıkır ediyor. Mab, mutfağımızdaki ışık gibi bir gidip bir geliyor.

Köşede bir araba var. Kocaman ve parlak siyah, camlarında da gölgelikler. Yavaş ve sessiz. Sinirimi bozuyor.

Siyah büyük araba, diye söze başlıyor Mab. *Kırılmış lamba. Parlak aynalar.*

Arabada Mab'in yansıması görünmüyor. Ne dönmüş bir burun ne de kalp şekilli bir çene var.

Kaldırım kenarında durup arkasına bakıyor. Derisi yüzülmüş bacaklarıyla ve kırık parmaklarıyla. Gözlerinin altındaki karaltılar gece vaktinde sular kadar derin. Metal grisi bir renk. Bahisçi ve İspanyol restoranının kirliliklerini yarıştırdığı köşeden araba dönüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakinleştirmek için ellerimi uzatıyorum.

Mab, *iyi misin*, diye soruyor.

"İyi olmaktan çok uzaktayım. Sen?"

Ben iyiyim, diyor. *İyi olacağım*. Ama yalan söylüyor.

Kafasını kaldırıp ağaçlara bakıyor. Tüm mavilik içinde kendini gösteren yeşil dallara. Çenesinin alt kısmı asfalta vurduğu yerden sıyrılmış, tane tane parlak kan lekeleriyse ızgaradaki yakutlar gibi sıralanmış.

Bileğindeki bir ipliği çekiştiriyor. Çözüyor, çözüyor... Diş etleri koyulaşmış ve biraz da geri çekilmiş. Dudakları kurudan da kuru. Gözbebekleriyse bana okuttuğu şiirlerde Zeus'u hapsettikleri zindanlardan, bedeninden çok uzaklara atılmış parlak ayakkabılarından daha derin. Kaybettiklerimizin dipsiz kuyusundan derin.

27. DENİZ CAMI

Sokağın en ucunda France bir anlığına görünüyor ve sonra yeniden gözden kayboluyor.

Gördün mü, diyor Mab. Kafası çırpma teli gibi dönüyor.

Boyunu gördüm, başkasımnkiyle karıştırılamayacak geniş omuzlarını gördüm. Saçını, tanımlaması zor o kehribar rengini, o olduğunu hemen ele veren saçını gördüm. Merkezimde ona duyduğum özlemi hissettim. Ona yakın olmayı özlediğimi... Kalbim bir füze gibi hedefine ulaşıyordu.

Hızlıydı. Bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi. Yürümeye başlıyor. *Geliyor musun?*

"Nereye?"

Bilmiyorum. O nereye gidiyorsa.

Aramızda belli bir mesafe bırakmaya çalışıyorum çünkü beni görmesini istemiyorum. Uğraşmak isteyeceğim son şey bu. Geriden geliyorum, Mab önümde yürüyor. Böylece France'in nereye gittiğini görebiliyor. Onun için France asla görüş alanının dışında olmayacak.

Onu şehrin eski mahallerinde takip ediyoruz. Kepenk indirmiş iş yerleri, kapısı mühürlenmiş binalar, insanların kendini koyverdikleri, güvercinlerin dalaştıkları sokaklarda geziyoruz.

Saat altıyı geçti ama güneş hâlâ yakıcı sıcaklığını koruyor. Zavallı Mary bulunduğu yerde pişmiş, güneşten kör olmuş olmalı.

"Knox bu oyuna bayılırdı. Casusluk yapıyor gibiyiz şu an," diyorum. Ama ya dikkati dağınık ya da beni duyamayacak kadar uzakta. Avını koklayan bir tazı gibi odaklanmış.

Şehir merkezinin dışındayız artık. Hâlâ yürüyoruz. Oturmaya daha elverişli yerler buralar. Kaldırımlar var ve yeni yeni inşa edilmeye başlanan evler. Büyükannemin evi de buralarda. Yaşamının son bulduğu bakımevi de. Buralara gelmeyeli yıllar oldu. İnşaatları bir kenara koyarsak eski, kirli, harap gözüküyor. Büyükannem bahçesini temiz tutmaya özen gösterirdi. Gösteriş yapmak üzere toplanmış, sık, parlak çiçeklerden bir posta pulu gibiydi bahçesi. Ortancalar en sevdiği çiçeklerdi. Toprağına birkaç paslı çivi koyunca nasıl renklerinin değiştiğini göstermişti bana. Bunu bir sihir olarak adlandırmıştım ama o, bunun alüminyum seviyesi ve pH ile alakalı olduğunu söylemişti. Bunun işin bütün sihrini yok ettiğini söylediğimde de "Bilim, dünyanın harikalarını açıklamaya yarar, Elena, ama bu sırada sihrini yok etmez," demişti.

France oldukça hızlı ilerliyor. Nereye gittiğini tahmin edemiyorum. Evi şehrin diğer ucunda. Yanımızdan yüksek sesiyle bir ambulans geçiyor ve aynı anda köşeden Mab, bana doğru koşuyor.

Hastaneye, diyor. *Hastaneye gidiyor.*

Boş evlerini düşünüyorum. Eşyalar hâlâ yerli yerindeydi. Ani bir ayrılıştı.

Bir şey olmuş, Elk, diyor Mab endişeyle. Onların cenazedeki halleri geliyor yine gözümün önüne. Sakin ve histen yoksun. Bir sürü ilaç içmek çok da zor bir şey değil.

Tanrım, diyor ve koşmaya başlıyor.

"Daha hiçbir şey bilmiyoruz," diyorum ama ikimiz de koşuyoruz artık. Ve büyük ihtimalle yanılıyorum. Yoksa neden hastaneye gitsin ki?

Otomatik kapılar açılıp kapanıyor. Dışarının gürültüsü de kapılarla birlikte nefes alır gibi içeri girip çıkıyor. France gittiği yeri biliyor. Bu, daha önce de o yere gittiğinin bir göstergesi. Danışmadan geçince koridorun sonunda. Sağa, sonra tekrar sağa ve sola. Duvarlar mavi ve beyaz renkte. Yerlerse parlak plastik kauçuktan. Deniz camının soluk rengi. Ayağımın altında gıcırdıyor. Ortamda başka sesler de var. Bir yerden müzik sesi geliyor, tarla kuşunun ötüşüne benzer araba alarmı sesi de... Ve bir şey bip bip ediyor. Burada herkes hızlı yürüyor. Herkesin yetişmesi gereken bir yer var.

France, yoğun bakımın kapısına gelince duruyor.

Yoğun bakım, diye fısıldıyor Mab. O an düşüncelerimi durdurmayı deniyorum. Zihnimdeki sesleri susturacak, böylece yardımcı olabileceğim.

Danışmadaki hemşire France'i tanıyor. Ona dönüp gülümsüyor. "Merhaba, France."

"İkisi de burada mı?" diye soruyor France boşluğa mahal vermeden. Korkmuyor oluşum beni çok korkutuyor. Buradayım, her ne olduysa onun peşine düşüp buraya geldik, yanındayız. Olanları görmekten başka bir şansımız kalmadı.

Hemşire beni durdurmuyor. Oda koyu ama canlı, ekranların mavi ışıkları gibi. Makineler ve gölgeler... Dezenfekte edilmişliğin kokusu. Balonlara ve çiçeklere gözlerimin alışması birkaç saniyemi alıyor. Sanki biri doğum yapmış gibi etrafta kartlar var. İnatçı, bip bip eden alarm sesi geri gelmiş. Sanki hep bizimleymiş, hiç susmamıştı.

Mab odanın ortasında bir heykel gibi dikiliyor. Ben de arka arkaya hangisini önce hangisini sonra gördüğümü hatırlayamadığım üç şey fark ediyorum. Sanki hepsi bir anda oluyor.

Mab'in babası uzaktaki duvara yaslanmış ve gözlerini kapamış. France geri gelmiş, eğiliyor, yumuşak sesiyle konuşuyor. Joss'un bileklikleri parlıyor, elinde bir kitap var ama okumuyor. İyiler. İkisi de iyi.

Mab ellerini kalbine koyarak derin bir nefes veriyor. *Şükürler olsun.* Ben de yatağa bakıyorum. İçinde biri var. Yastıkta koyu renk saçlar, ellerinde bandajlar, iki kolu alçılı, entübe edilmiş, hasar görmüş bir yüz. Odanın içinde inilti gibi, biri çok derin nefes alıp veriyormuş gibi sesler yükseliyor.

Ağzımdan çıkana kadar emin olamıyorum ama kesinlikle gördüğüm şey doğru. İki Mab'e de bakıyorum.

"Sensin," diyorum. "Sensin."

Bir hemşire görevini yerine getirmek üzere sessizce içeri giriyor. Ekipmanı kontrol ediyor, elini yatakta yatan Mab'in üzerine koyuyor. Mab'in içinden geçmiyorlar. Dokundukları şey vücut. Nabzını kontrol ediyorlar. Yüzüne düşmüş saçlarını kaldırıyorlar. Bu Mab ele avuca geliyor. Kemikli, kanlı canlı.

Hissettiğim rahatlama ışık gibi. Işıkla doluyorum.

Ben mi, diyor Mab. Bakıp duruyor.

"Oradasın. Buradasın."

Nasıl olabilirim? Bu nasıl olabilir?

"Ölmemişsin, Mab. Ölmemişsin."

28. KURŞUN

Kimse beni fark etmiyor. Yalnızca Mab, o da arkamda duruyor ve elleriyle ağzını kapatıyor. Odada bir anlığına bir ışık beliriyor, ateş böceği ışığı gibi, ve aydınlıkta her şey daha belirgin bir hal alıyor. Mab'i görmek gitgide daha da zorlaşıyor. Gürültü var, onun sesi bu gürültünün yanında sönük kalıyor. Ufak bir cızırtı, duvar arasından gelen farenin gürültüsü gibi sesi. Ama onun ne dediğini yine de duyabiliyorum. *Elk*, diyor.

"Buradayım," diyorum.

Ama değilim.

Ellerimi hissedemiyorum. Bir anda o kadar ürperiyorum ki bayılabilirim. Ama tek yaptığım burada, yatağın ayak ucunda durmak. İnsanlar gelip geçiyorlar. Her şey odağını kaybediyor. Bir belirsizlik. Yataktaki Mab hâlâ hayatta. Tüm varlığıyla, apaçık.

Benim yanımda duran Mab ise yine, *Elk*, diyor. Bu kez sesi daha da az çıkıyor. Sanki yarı uykuda yarı uyanık halde. Bu araftaki halinden, haftalardır süren rüyadan geri dönüyor.

Bu beni kurtaracakmışçasına adını söylüyorum. Ellerimi kaldırıp önümde bir siper gibi tutuyorum. Ama kimse beni tutamaz. Her şeyi tünelin ucundan izliyorum ve gerçek, bir kurşun gibi bana yaklaşıyor.

Bendim. Ben ölmüştüm. Mab ölmemişti.

Odanın içinde yüksek sesim kimse duymasa bile yankılanıyor. "DURUN," diye bağırıyorum. "BEKLEYİN. DURUN."

29. CAMBAZ İPİ

Bu anın iki yüzü var.

Sonraki şey çok çabuk gerçekleşiyor. Küçükken büyükannemle gittiğim oyun salonundaki gibi, bozukluklar düşmek için birbirlerini itiyorlar. Hepsi tane tane, yavaş yavaş, sonra hepsi bir anda. Her bir bozukluk parlak, gerçek bir olgu ve düşüyorlar. İşleri yavaşlatmak ve onları parçalarına ayırmak, her birine teker teker bakmak istiyorum. Bir bir, evrenin bu en uzak ucundan, iki milyon yılın dünyada bir saniye olduğu yerden. Belki bunun için zamanım olacak. Belki de olmayacak.

Her şeyi görüyorum. Önce bana çarpan ve bedenimi çalılıklara uçuran arabayı görüyorum. Ambulansın ışıkları yanarken ikimiz de oradayız. France ağaçların üzerine kusuyor. Annem benimle konuşuyor ama aslında konuşmuyor, çünkü ben ölmüştüm ve o, bunu bilmiyor. Nereden bilebilir ki? Hâlâ oradayım, sinirli, kafası yerinde değil, dinliyor vaziyetteyim. Topraktaki küreğini, çiçeklerini... Bütün iyi kalpliliğini Knox'a bahşedip bana hiçbir şey vermeyişini... Knox benim odamda, babam da mutfakta. Ağlamaktan gözleri şişmiş, ne için mutfağa geldiğini bilmez halde tezgâha tutunmuş. Stevie dinliyor ama duymuyor. France kendi başına mezarın başında feryat ediyor.

Benim mezarımın başında. Mab'inkinin değil.

İnsanlar, ölürken hayatımızın film şeridi gibi gözlerimizin önünden geçtiğini söylerler. Bölüm bölüm, bir film akışı gibi hatıra ardına hatıralar belirir. Ben böyle hissetmiyorum. Hayatım bir kuyu, ben de içinde boğuluyorum. Her yerde.

Durdurmaya çalıştığım an boyunca aslında olanlar çoktan olmuş. Ve bağırmayı kestiğimde her şey bitmiş. Ben de bunu kabulleniyor, sorun etmiyorum.

Daha fazla karşı koyacağımı düşünürdüm ama teslim oluyorum.

Ölmek oldukça kolaymış. Sorun bile değilmiş. Neyse oymuş. Bir an varken bir an yok oluyormuşsun.

★

Mab yatakta yatan kendine bakıyor ve kendi de hâlâ benimle birlikte.

Neredeyim ben, diyor. *Hangisi benim?*

"İkisi de sensin," diyorum. Ve sesim havada asılı kalır gibi çıkıyor. Bir zil gibi çalıyor.

Cambaz ipi, diyor. Öyleyse düşmesi gerekiyor ama düşmüyor.

Mab kendi yerinde. Ne ölü ne de diri. Karar verilene kadar ikisi de. Bunu açıklayan kuantum terimine *süperpozisyon* deniyor. Büyükannemin dediği gibi bilim yine mucizelere açıklama getiriyor. Ama bu, Mab'in vereceği bir karar. Benim tek seçeneğimse gitmek.

France'in elleri Mab'in yanağında. Mab, bu anı izliyor.

"Onların yanına git," diyorum Mab'e. "Seni bekliyorlar."

Bana bakıyor. Kendi parmaklarına uzanıyor ve parmakları kendini geri çekiyor.

"Bunu gördün mü?" diyor France yataktan uzaklaşarak.

Mab, sudaki yansımasına dalar gibi yüzünü yüzüne götürüyor. Yataktaki Mab'in kirpikleri hareket ediyor. Bir anda herkes başında toplanıyor. Ailesi. France, Jay ve Joss.

France'in sesi keskin çıkıyor. "Bizimle. Uyanıyor. Geri geliyor."

"Git onları bul," diyorum Mab'e. Ve onu ilk başta olduğu gibi labirente girerken hayal ediyorum. Sakin kendinden eminliği. Zahmetsiz gülümsemesi. "Git onlara yardımcı ol, Mab. Sensiz kaybolurlar."

Ağlıyor. *Peki ya sen?*

"Ben iyiyim," diyorum ona. Bunu derken yalan söylüyorum ama aynı zamanda bu zamana kadar daha doğru bir şey de çıkmazdı ağzımdan. Zıtlıklar benim için zıtlık değil artık. Hayattakilerin dünyayı idare etme şekilleri bundan sonra.

Seni seviyorum.

"Ah, Mab. Ben de seni seviyorum."

France'in yüzünü görüyorum. Ona baktığında hayatla dolan yüzünü. Tüm o güzellik, gelecek ve umut...

"Neden hâlâ burada olduğunu merak ediyorsun," diyorum.

Evet.

"Ve ben senin merak etmeni istemedim. Gitmeni istemedim."

Biliyorum, Elk.

"Ama sen değildin. Bendim. Bir şekilde sana musallat oldum. Hayalet olan bendim."

Seni bırakamam.

"Ama ben, senin yaşayacağından emin olmak için buradayım."

Hiçbir şey söylemiyor. Ben söylüyorum. "İsteyeceğimi düşündüğüm en son şeydi bu. Ama şimdi gitmeni istiyorum."

Odada bir duraksama oluyor. Ne tam ne de eksik bir duraksama. Bir dalganın bitişi ve bir sonrakinin başlayışı arasındaki mesafenin türünden bir duraksama. Sürekli. Devamlı. Ne de olsa denizi durdurmak imkânsız.

Mab dik duruyor. Ben ve herkesin arasında bir boşluk, bir deri parçası kadar ince, saf bir sessizlik var. Bu, beni korkutmuyor. Bunun adı huzur.

Sen nerede olacaksın, diye soruyor bana. *Sana ne olacak?*

"Ben de gideceğim. Sanırım öleceğim."

Her yerde olacaksın.

"Evet. Ve hiçbir yerde." Omuz silkiyorum ama söylediklerimden eminim. "Ait olduğum yerde olacağım."

Ben seçebilir miyim?

"Neyi seçebilir misin? Kesinlikle tek bir seçeneğim var. Senin yaşamaya devam etmen gerek, Mab."

Ne olacağını değil, zamanını.

Makine onun yerine nefes alıp veriyor. Odadakilerin heyecanıysa dindi.

Seninle biraz daha kalabilir miyim?

"Galiba kalabilirsin."

O zaman kalıyorum. Kalabilir miyim? Bir gün daha, Elk. Bir günü daha birlikte geçirelim.

30. DENİZANASI

Uyumadık, en azından ben uyumadığımızı düşünüyorum, tabii uyanık olduğumuz bir rüya görmediysek... Gözlerimi açtığımda sabahın erken saatleriydi ve Mab, beni izliyordu. Cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ve bunu yaptığı için onu çok seviyordum. Tam Mab'e göre bir davranıştı.

Güne nasıl kaldığı yerden başladığını unutmuşum. Tam bir sabah insanı, bense hâlâ ayılmaya çalışıyorum, hep onun gerisinden geliyorum.

Karar vermeye çalışıyorum da, diyor, *bugün ne yapacağımızla ilgili. Bugünü nerede geçirmek istersin? İstediğimiz yere gidebiliriz, değil mi? Teknik olarak burada değilsek eğer...*

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. Yastığın hissiyatı, bu dünyada istediğim her şey. Odam, evim... Bu hayat...

"Özel bir şey yapmak istemiyorum," diyorum. "Seçemiyorum da. Gün bizim adımıza karar versin."

Gülümsüyor ve kafasını arkasına yaslıyor. Boynundaki morluklar iyileşiyor. Kuş yumurtası rengi, hardal, kum taşı, mavi renklerini alıyor.

Doğru söylüyorsun. Mükemmel bir gün olacak.

Ailemin bensiz bir güne daha başlamasını izliyorum. Annem, Knox'a tahammül ediyor. Saçlarını tam ortadan ayırmış, soruları bitmek bilmiyor, annem de zamanını onunla geçiriyor. Onu geçiştirmiyor, sorularını teker teker yanıtlamaya çalışıyor. Babam çayını koyuyor, sakince konuşuyor, söze başlayacak gibi elini kaldırıyor ama bir şey demiyor. Evin içindeki ufak tefek nazik hareketler benim yokluğumda parçalanmış bütünlüğümüze biraz olsun iyi geliyor. Onları şu ankinden daha fazla sevmemiştim hiç. Onları izlerken, hayatlarını nasıl yaşadıklarını, nasıl insanlar olduklarını görüyorum.

Mab iyi olup olmadığımı soruyor. İlginç ama daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım. "Her şeyi özlediğim şeyleri koyduğum çöp kutusuna koydum," diyorum. Bana gülüyor ve, *belki ölmüşsündür*, derken eski Mab'in bir parçasını görüyorum onda yeniden.

"Azize olacaktım."

Azize Elk, diyor gülerek. *Ne azizesi olacaktın tam olarak?*

"Henüz karar vermemiştim."

Genç fiziği azizesi.

"Yas danışmanlığı."

Ablalar.

"En iyi arkadaşlar."

Ben.

Bu yaptıklarımızı hatırlamayacağız, değil mi?

Kazadan sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyor olabilir ama bunu ona söylemiyorum çünkü ben de her şeyi hatırlamıyorum, ayrıca

bunun çok da önemi yok. Onun yerine terapistin büyükannem hakkında dediklerini tekrarlıyorum.

"Detayları hatırlamayacağız, ama nasıl hissettiğimizi hatırlayacağız. Amaçlarından şaşmış olabilirler ama onları hatırlayacağız."

Babam arabayı yüklemeyi bitirip içeri giriyor ve "Neredeyse tamam," diyor.

Knox tam da yeteri kadar suyla saçlarını düzleştirmiş. Büyüteciyle mutfak masasına bakıyor, kırıntıları takip eden Sherlock Holmes gibi "Biz ne yapıyoruz?" diyor.

Annem ona arkasından sarılıyor ve yanağından öpüyor. "Bugün sıcak günlerin son günü. Seni sahile götürüyoruz."

Stevie'ye göre, yas tutan insanlar bir saniyeliğine bile kendilerini mutlu hissettiklerinde bundan suçluluk duyabilirler. Ölen kişiyi hayal kırıklığına uğrattıklarını düşünebilirler. Ama kardeşimin gülümsediğini gördüğümde, güneşin her yeri aydınlattığını hissediyorum sanki. Oturduğum yerden bu mutlu anları izlemeyi çok sevdim. Suçluluk duygusunun burada işi yok. Elimde olsa bunu Stevie'ye mutlaka söylerdim.

Arabaya biniyoruz ve yokuş aşağı şehir dışına sürüyoruz. Sıcaklık hâlâ boğucu seviyede ama sokaklar daha iyimser gözüküyor artık. Boğucu havaların sonuna yaklaştığımızı biliyorlar. Knox gevezelik ediyor, annem söyleniyor, ben de pencerenin açılmasıyla rüzgârı saçlarımda hissediyorum.

İçten ve kaygısızlar. Üçü de. Benim zorlukların üstesinden gelen ailem. Aralarında çok fazla tatlılık, kardeşimin avuçlarında çok fazla sevgi var. Ellerini annemin omuzlarına koyuyor. O da elini babamın dizine.

"Hadi onun en sevdiği yere gidelim," diyor babam. "Hoşuna giderdi."

Senin en sevdiğin yeri kastediyor, değil mi?

"Benim ve büyükannemin."

Çıplak yüzdüğümüz yeri diyor. Çok sevmiştim.

"Doğru."

Tren yolunun altından, iki tarafında da ağaçların olduğu, arabaların döşeli parkeler gibi sıralandığı ve ön kapıların yerden altı adım yüksekte olduğu yoldan aşağı doğru gidiyoruz. Babam arabayı park ediyor ve sonrası yürüyüş yolu. Koyun yukarısında, aniden genişçe açılan, kaldırımların sağa sola savrulduğu uzun bir yokuş.

Hepimiz suyu, ağaçlarda titreşen yaprakları ve ön bahçelerdeki kızarmış ortancaları görünce derin bir nefes veriyoruz.

Annem, babamın elini tutuyor. Babam da Knox'unkini. Kardeşim dolanıyor, yürürken kıpır kıpır ediyor. Düz yolda yürümeyi beceremiyor.

Kendini kaybetmiş gibi, diyor Mab.

"Evet," diyorum. "Çok güzel, değil mi?"

Annem taşlı yola geldiğimizde onu uyarıyor ama Knox, bir çırpıda heykellerin üzerine tırmanabilecek kadar becerikli oluşuyla, hem de bunu gözü kapalı yapabilmesiyle böbürlenmiyor. Annemin ona yardım etmesine izin veriyor çünkü bu kadar da düşünceli bir çocuk o.

Çok iyi bir insan, diyor Mab.

Anneme benden daha çok benziyor. Ve bu, hep böyleydi. Onun gözleri, onun ağzı, onun çenesi. Acaba babam gibi uzun boylu mu olacak, diye merak ediyorum. Ve koşuda da iyi olacak

mı diye. Şimdiden insanlarla arasının iyi olduğunu biliyorum. İyi bir insan olacağını da. Bana benzediği yönlerini düşünüyorum, ortak noktamız olabilecek yönleri. Ve bunu göremeyecek olmamı. Knox'un büyümesini göremeyeceğim.

"İyi bir iş çıkaracak," demekle yetiniyorum. Mab, ne düşündüğümü biliyor olmalı.

Elimden geldiğince ona yardımcı olacağım, diyor. *Söz veriyorum.*

Kardeşimin yanında mutsuz olmak imkânsız. Kumsala gelir gelmez bir ayağı üzerinde zıplıyor, şortunu çıkarıyor ve aynı anda yürümeye devam ediyor. Hepsini deniyor, hiçbirinde başarılı olamıyor.

"Yavaş ol," diyor babam. "Bu acele de ne?" Ve acele önümüzde geriniyor, nefes alıp veriyor, Atlas Okyanusu'nun kuzeyine, Kelt Denizi'ne dalıyor.

Her yerimizde biraz kum hep olur, çantalarımızda, ayakkabılarımızda, saç diplerimizde, pantolon ceplerimizde... Mab'in üzerinde şu an bir kum taneciği bile yok, yalnızca çamur, araba yağı ve kaynak suyu var. Doğrudan vuran güneş ışığında titriyor, ayaklarını benim yaptığım gibi kuma gömmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor. Demir, yanlış türden metale yaklaşıyor.

Şuna baksana, diyerek iç geçiriyor. Ve sanki kum taneleri olanları hissedebiliyor. Hareket edip geri çekiliyorlar. *Dünya beni istemiyor.*

"Eh," diyorum. "Bir gün yeniden isteyecek."

Bunu nasıl hissedebiliyorsun, diye soruyor. *Eğer içinde değilsen?*

Ben de aynı şeyi düşünüyorum.

"Öyle olacakmış gibi hissediyorum," diyorum. "Ama uyduruyor olmalıyım."

Bu hiç mantıklı gelmiyor kulağa.

"Bana kulağa mantıklı gelen bir şey söyle."

Elimi kumlara gömüyorum, avuç dolusu kum alıp parmaklarımın arasından kaymalarını izliyorum. Kumdu. Benim için yeterince gerçekti.

"Yüzeyde sıcak ve kuru," diyorum. "Ama elini içine daldırırsan daha soğuk ve nemli oluyorlar. Pirinç unu. İrmik. Yosun ve sıcak deniz kabukları gibi kokuyor."

Yüzünü güneşe dönüyor ve eminim ki nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışarak güneşi hissetmeye çalışıyor.

Bir süre sessiz kalıyor. Sadece dalgaların sesini dinliyoruz. Kurumuş yosunlar kumu şerit gibi kaplamış, nemli kenarları sineklerce işgal edilmiş.

Ona sarılmayı çok istiyorum. İçimdeki bu istek ağrı yapıyor adeta.

Elbisesinin parçalanmış eteğini tutuyor, beyaz bulutlar kükrüyor, kirazlar düşüyor, karatavuklar kumu eşeliyorlar. Gömleğimi başımın üstüne çekiyor ve gözlerimi ona dikiyorum. Kolları o kadar ince ki... Deriyle kaplanmış kemik gibi.

Daha uzun zamandır bilmediğimiz için mutluyum. Bugün, buna katlanmak için yeterince uzun olacak.

"Muhteşem bir acı."

Nesi muhteşem?

"Bilmiyorum. Her şey muhteşem çünkü."

Suyun kenarında dikiliyor ve çocukların yüzme tahtalarını, açılmış bir iki yatı, göz alan mavi, sarı ve beyaz renkleri izliyoruz. Knox çoktan suda çırpınmaya başladı bile. O ince, dönüp duran kollarının ötesinde ufuğun kalbi atıyor.

Ayaklarım her dalgayla daha da dibe batıyor, altımdaki su beni çekip bırakıyor. Tıpkı tıpayı kaldırıp banyoda beklediğim zamanda olduğu gibi. Bir yanım gidere doğru gitmek isterdi ama bunun olmasına asla izin vermezdim. Her zaman doğrulur ve küvetten kalkardım.

İşin sonunda her zaman uğruna kuru kalınacak bir şeyler vardı.

France'i ilk gören ben oluyorum çünkü bu, böyle olmalı. Tartışılmaz. Geri kalan herkes gibi, o da kendine özel. Yaklaştığında dalgaların durduğuna yemin edebilirim. Denizanaları oldukları yerde asılı kalıyor olmalılar denizde. Esen rüzgârda gözüme giren saçlarımı çekmem gerekiyor. Saçlarım France'e benden önce varmak için uçuşuyorlar sanki.

Eh, giriş dediğin böyle olur, diyor Mab ışıldayarak. *On üzerinden on veriyorum.*

"Merhaba," diyor. Ben saçlarımı tutmaya devam ediyorum. Hepsi bu. Bir de ona bakıyorum. Bu kadarı yeterli.

Annem kollarını kaldırıp ona sarılıyor.

"France," diyor ve France de ona gülümsüyor.

"Nasılsınız?"

"Yavaş yavaş ilerliyoruz," diyor babam.

"Duydum," diyor France. "Destekliyorum."

"Sen nasılsın?" diyor annem. Bir eli hâlâ France'in kolunda ve bense uzaktan izlerken iki şey hissediyorum: Mutluluk ve kıskançlık.

France, ona bakıyor ama cevap vermiyor. Hafifçe kafasını sallıyor sadece. Uyarmak istiyormuş gibi. Beni konuşturmayın, der gibi.

"Mab nasıl?" diye soruyor annem. Mab iç geçiriyor. *Ah, Elk.*

"Daha iyiye gidiyor. Henüz uyanmadı. Ama tüm işaretler iyi olacağını gösteriyor." Biraz geriniyor, etrafına bakıyor, uykusundan yeni uyanan bir çocuk gibi. "Annem ve babam, beni buraya yolladılar, biraz hava alayım diye."

"İyi yapmışlar," diyor babam. "Yarın yağmur yağacak."

"Biz de dinlenmeye geldik," diyor annem. "İyi vakit geçirsin diye." Herkes Knox'a bakıyor.

Knox sudan çıkıyor ve France'i yandan süzüyor. France'in figürü karanlık duruyor güneşi arkasına aldığında. Poseidon gibi.

"Merhaba," diyor omuzlarım kulaklarına çekerek ve alt dudağını uzatarak. "Sen de yüzmek ister misin?"

"İsterim. Sorduğun için teşekkürler."

Kardeşini seviyorum, diyor Mab.

Gülüyorum. "Ben de seninkini seviyorum."

Knox, France'in kollarına bakıyor. Eğer beni duyacağını bilsem, ona bakmamasını söylerdim. Ama France de ona gülümsüyor. "Tırmanmak ister misin?"

Knox yutkunuyor. "Sırtına tırmanmak mı?"

France dizini birazcık büküyor. Elini yere koyarak Knox'un basması için bir basamak yapıyor. "Tabii. Neden olmasın? Güzel bir manzara var burada."

Annem ve babama "Yapabilir miyim?" diye sorarcasına bakıyor Knox. Annem onay verircesine kafasını salladığındaysa

France'in elini tutuyor ve tırmanarak omzuna çıkıyor. Bir ağaca tırmanır gibi tırmanıyor.

Hepimiz onu izliyoruz.

Knox, oradan babamın başının tepesini görebildiğini söylüyor. Annemin saçlarının ayrıldığı yeri de. Güzel durduğunu söylüyor. "Nehir yatağı gibi."

Cankurtaranların kulesini, üzerine kuşların pislediği kırmızı çatılı sandviççiyi ve ta köşedeki araziyi, denizin can veren mutluluğuyla dolup taşan kaya havuzlarının ötesini görebiliyor. France etrafında dönerken ona sıkıca tutunuyor.

Onlara gördüğü şeyleri anlatmayı durduramıyor.

Martılar insanların tepesinde uçuşuyor, gökyüzüyse sıcaktan neredeyse beyaz bir hal alıyor.

Annem, "Yeni bir arkadaşın oldu," diyor. France ise kısacık gülümseyerek "Teşekkürler. Onunla arkadaş olmayı çok isterim," diyor.

Elleriyle kardeşimin ayaklarını tutuyor. Saçları deniz tuzundan kabarıyor, yanaklarında kum parçaları gözüküyor. Karşımda duran bu ikilinin gölgesi bir kara delik gibi üzerimde. İki tarafta kalan kum da ampuller kadar aydınlık. Neden hareket etmediğimi bilmiyorum. Normalde odanın içindeki güneşi bile kovalayan bir insanımdır. Knox'un elleri France'in saçlarında geziniyor. Alnından arkaya doğru itiyor saçlarını. Bence France'in gözlerini görmek istiyor. France, ona bakıyor. Çenesinin kenarlarına. Geminin pruvası gibi.

"Orada iyi misin? Her şey yolunda mı?"

Knox'un elleri France'in yüzünün iki yanına geliyor ve orada duruyorlar. Knox'un avuçlarını yüzünde tutmasının ne anlama

geldiğini biliyorum. Sakinlik doğru kelime olmaz. Huzur da yaptığı şeyin kuvvetini açıklamaya yetmez. Aşk gibi bir şey bu.

"Evet," dedi Knox. Sadece "Evet."

Birbirlerine böylece birkaç saniye bakıyorlar. Suyun sesini duyuyorum. Onları izliyorum. Sonra bu an da sona eriyor.

"Ne yapalım, ufaklık? Aşağı inmeye hazır mısın?"

Knox'u koltuk altlarından tutup aşağı indiriyor ve yatırıyor. O kadar yavaş ve nazikçe yapıyor ki bunu, kumlardan tek bir çıtırtı sesi bile gelmiyor. Knox gülüyor. Kafasını kumlara bırakıp güneş ışığıyla parlıyor.

Biz farkına bile varamadan gün neredeyse sona eriyor. Arkamızda sahile vurmuş baretler gibi denizanaları eritici güneşin altında yatıyorlar. Onlardan çok var. Su çok sıcak çünkü. Sahil güvenlik her yere uyarı levhaları yerleştirmiş, tehlikeli olanlar hakkında insanları uyarıyor. Yine de ara sıra denizden birinin yaklaşan bir denizanası görüp çığlık çığlığa bağırdığını duyuyoruz. Sessizliklerini seviyorum. Suda kendilerini salışlarını da. Dikkatle, casuslar gibi ilerliyorlar. Ben de bir denizanası olabilirim. Ben de sessiz ve dikkatliyim. Mab onların yanında, kumda yürüyor. Dalgaların neredeyse onlara dokunacağı ama dokunamadığı yerde sıralanmışlar. Ne kadar da kısa bir mesafe.

Bana onları gösteriyor. *İşte yaşam ve ölümü gösteren manzara budur, Elk. Denizden sadece bir karış uzaktalar.*

31. AĜ

Annem ve babam, France'i hastaneye bırakıyorlar. France zahmet etmelerini istemiyor ama bizimkiler dinlemiyor. Sanırım ondan hemen öylece ayrılmak istemiyorlar.

"Hiç sorun değil senin yaptıklarından sonra," diyor babam. Annem de "Bırakmak istiyoruz, gerçekten," diye ekliyor.

Ona layık gördüğü yumuşak bakışlardan ötürü annemi seviyorum. Babamı da kapıyı açıp onu içeri davet ettiği için seviyorum.

Yolculuk halindelerken arabada sessizlik hâkim. Mab bir melodi mırıldanıyor. France pencereden dışarı bakıyor. Annem ellerini kucağına koymuş. Knox arka koltukta kıvrılmış. Suda kalmaktan dudakları morarmış. Parmakları hareket ediyor, kaşları aniden çatılıyor. Deniz suyu saçlarında kalmış ve saçlarını çok sert bir hale getirmiş. Babamın dikiz aynasına yansıyan gözleri yorgun.

"Onu özlüyorum," diye fısıldıyor Knox.

France, onun elini tutuyor ve vereceği cevabı uzun uzun düşündüğü belli oluyor.

"Hepimiz onu seviyoruz," diyor sessizliğe doğru. "Bu yüzden onu özlüyoruz. Yas böyle bir şeydir. Bizden başka gidecek yeri olmayan sevginizdir."

Annemin eli babamın direksiyonda olan eline uzanıyor.

"O hep bizimle birlikte," diyor. Babam kafasını aşağı yukarı sallıyor. O an konuşamayacağını biliyorum. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum.

Hep de öyle olacak, diye fısıldıyor Mab. *Hep, Elk.*

Bunun için minnettardan da öteyim.

Otoparkta France henüz arabadan inmiyor. Çekiniyor. Mab ve ben vedamız için hazırlanıyoruz. Yaklaşıyor. Göğsümde bir sığırcık sürüsü uçuyor gibi hissediyorum. Kanatlanıyorlar.

"Yukarı gelir misiniz?" diye soruyor France. "Lütfen, gelin ve Mab'i görün."

"Gerçekten mi?" diyor annem. "Şimdi?"

"Biz hep buradayız," diyor France. "Gayet uygun bir zaman şu an. Ben sizinle karşılaştığıma çok sevindim. Anlatamam bile. Onların da sizi gördüklerine sevineceklerine eminim."

Böylece hepimiz yukarı çıkıyoruz. Ve biliyorum ki her şey bitmek üzere. Ama bunu sorun etmiyorum. Şöyle ki, kahredici bir şey, ama aynı zamanda içimi huzurla dolduruyor.

Oda insan kaynıyor. Ve neredeyse hazırız. Bir sonraki labirente tek başıma gireceğim.

"Seni seviyorum, Mab."

Bana bakıyor. Tüm hayatımız o tek bakışta yatıyor. İkimizin de hayatı gerekiyor o bakışı açıklamak için.

Ben de seni seviyorum.

Bedenine geri dönüyor. Uzun ve zorlu bir yolculuk olacağını biliyorum. Bir süre daha hastanede kalacak ve bu yaşadıklarımızı pek fazla hatırlamayacak. Hastaneden çıktığında ise iki adım attığında yorulacak, kör edici baş ağrılarıyla mücadele edecek, kalçasında dinmek bilmeyen ağrılarla boğuşacak. Daha iyi olacak, iyileşecek ama sahip olduğu her şeyi geri kazanamayacak.

Odasının duvarlarında resimlerimiz olacak. Bazen koltuğunun ucuna oturup yaptığım o korkunç at resmine dokunacak. O resim hâlâ oralarda bir yerlerde. Oturup o resmi çizişim bir şekilde hâlâ hayatının bir parçası.

Bir şeylerin yarım kaldığı hissi onda hep olacak ama detaylar solup kaybolsalar da tıpkı bardağın üzerinde bıraktığımız parmak izleri gibi o izler orada olacaklar.

Annemin büyülü düşünmeyle ilgili kitabını okuyacak. Orada bıraktığım giysileri yıkayacak. Çünkü geri geldiğimde giysileri iyi durumda bulmamı isteyecek. İçinde haşhaş tohumları olan kekler yapacak çünkü en sevdiğim kekin o olduğunu unutmayacak. Kendini bu şeyleri yaparken bulacak ve uçurumdan düşüyormuş gibi hissedecek. Ama aslında uçurumdan düşmeyecek. Bu, onu asıl kurtaran olacak. Bunların hepsi onu kurtaracak ağ olacak.

Knox'a iyi bir abla olacak. France de onun abisi olacak. Bu konuda hiçbir endişem yok.

France bensiz hayatına devam edecek. Etmeli. Mab de ona yardımcı olacak. Kendi güzel hayatını yaşayacak.

"Ne oluyor, biliyor musun?" diye soruyor Mab. Korkmuyorum. *Evet*, diyorum.

Bir kanat gibi çırpınıyorum. Ağaçların arasından gelen ışık gibi titreğim.

Gözleri hastane ışığında küçük, solgunlar ve Mab, hatırladığımdan daha genç görünüyor.

Bir kez arkama, odanın içinde bir arada duran tüm insanlara bakıyorum. Sevdiğim insanlara. Hepsinin etrafında, zorluklara rağmen kararlılıkla ilerlemenin ve doğacak günlerin bitmek bilmeyecek nefes alıp verişinin enerjisi var.

TEŞEKKÜRLER

Bana olan güveni ve inanılmaz sabrı için Rachel Denwood'a. Ve bütün düğümleri çözmeme yardımcı olduğu için de.

Fikirlerimi savunduğu ve beni güldürdüğü için Veronique Baxter'a.

Ve onsuz ne yapacağımı sorduğumda "Bunu hiç düşünmek zorunda kalmayacaksın," dediği için Jessica Seal'e. Sen nasıl bir arkadaşsın!

Ayışığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Yeni kitap önerimiz
için karekodu
telefon kameranıza
okutunuz.
ı karekod ile her hafta başka bir kitap